

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BIRINCIBÖLÜM

SagKalan Çocuk

Privet Drive dört numarada oturan Mr ve Mrs Dursley, son derece normal olduklarını söylemekten gurur duyarlardı, sagolun efendim. Garip ya da gizemli işlere bulasacak son kişilerdi, böyle saçmalıklara kafa yormazlardı çünkü.

Mr Dursley matkap yapan Grunnings adlı bir şirketin yöneticisiydi. İri yarı, kalıplı bir adamdı, boynu yok gibiydi, ama koskoca bir biyigi vardı. Mrs Dursley zayıftı, sırtı, omuğunun iki katı uzunluğunda bir boynu vardı; bu da bahçe çitlerinin üstünden kafasını uzatıp komşuları gözetlemekte pek işine yarıyordu. Dudley adında küçük bir oğulları vardı Dursley'lerin, kendilerine bakılırsa dünyada ondan kusursuz bir çocuk bulunamazdı.

Dursley'ler istedikleri herşeye sahiptiler, ama bir gizleri vardı, biri kalkıp da bunu anlayacak diye ödleri kopardı. Potterların ortaya çıkarılmasına katlanabileceklerini hiç sanmıyorlardı. Mrs Potter, Mrs Dursley'nin kardeşiydi, ama birkaç yıldır görüşmemişlerdi; aslına bakılırsa, Mrs Dursley hiç kardeşi yokmuş gibi davranıyordu, çünkü kardeşi de, onun bespara etmez kocası da Dursley'lere hiç mi hiç benzemiyorlardı. Potter'lar sokakta boy gösterirse, komşuların ne diyeceğini düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu. Potter'ların küçük bir oğullan olduğunu biliyorlardı, ama hiç görmemişlerdi onu. Bu oğlan da Potter'lari yanlarına yaklaştırmamak için bir başka geçerli nedendi; Dudley'nin öyle bir çocukla içli dışlı olmasını istemiyorlardı.

Mr ve Mrs Dursley, öykümüzün başladığı o kasvetli, kimsesiz sahil sabahı uyandıklarında, yakında bütün ülkeyi saracak garip, gizemli şeylerin habercisi olabilecek hiçbir şey yoktu bulutlu gökte. Mr Dursley, işe giderken taktığı en tatsız kravatı seçerken bir arka mirildaniyor, Mrs Dursley de çığlıklar atan Dudleyi yüksek iskemlesine oturtmak için borusurken keyifli keyifli dedikodu ediyordu.

Hiçbiri, kahverengi bir baykusun pencerenin önünden kanat çırparak geçtiğini fark etmedi.

Sekiz buçukta, Mr Dursley çantasını aldı, Mrs Dursley'nin yanagını öyle bir gıgıladı, Dudley'ye de bir hoşça kal öpücüğü vermeye çalıştı, ama iskaladı, Dudley bir bunalım geçirmekteydi çünkü, mamasını duvara fırlatıyordu. Evden ayrılırken, "Küçük yumurcak," diye kıkırdadı Mr Dursley. Arabasına bindi, dört numaranın bahçesinden geri geri çıktı.

Garip bir şeyin ilk belirtisini fark etti sokagın köşesinde haritaya bakan bir kediyi. Mr Dursley, bir an ne gördüğünü kavrayamadı. Sonra, bakmak için basını arkaya çevirdi. Privet Drive'in köşesinde bir tekir kedi duruyordu, ama görünürlerde harita filan yoktu. Zaten olacak ismiydi bu? Bir isik oyunuydu olsa olsa. Kirpiklerini kirpistirdi Mr Dursley, gözlerini kediye dikti. Kedi de ona dikti gözlerini. Mr Dursley köşeyi dönüp yolda ilerlerken boyuna kediye baktı dikiz aynasında. Şimdi de Privet Drive yazılı tabelayı okuyordu - hayır, tabelaya bakıyordu; kediler ne harita inceleyebilir, ne de tabela okuyabilirlerdi. Hafifçe silkindi Mr Dursley, kediyi kafasından çıkardı. Kente doğru ilerlerken o gün almayı umduğu büyük bir matkap siparisinden başka bir şey düşünmemeye koyuldu.

Ama kente girerken kafasındaki matkapların yerini başka bir şey alıverdi. Sabahın olagan trafik sıkışıklığında beklerken, çevrede garip giyimli bir sürü insan fark etti. Pelerinli insanlar. Mr Dursley, gençlerin sırtında görülen o tuhaf elbiseleri giyenlerden hiç hoşlanmazdı! Bu da saçma sapan yeni modalardan biriydi herhalde. Direksiyona vurmaya başladı parmaklarıyla, gözleri bu manyakların az ötede oluşturdugu bir topluluğa takıldı. Heyecanlı heyecanlı bir şeyler fısıldıyorlardı. Mr Dursley, bazılarının hiç de genç olmadığını görünce küplere bindi; istes u adam kendisinden çok daha yaşlıydı, üstelik zümrüt yesili bir

pelerin atmisti omuzlarına! Cesarete bak! Derken kafasına dank etti Mr Dursley'nin, bu olsa olsa uyduruk bir gösteriydi - birs ey için para topluyorlardı... evet, mutlaka öyleydi. Trafik açıldı, Mr Dursley birkaç dakika sonra Grunnings oto-parkındaydı, aklında matkaplar vardı sadece.

Mr Dursley dokuzuncu kattaki odasında sirtim pencereye vererek otururdu hep. Öyle yapmasa, o sabah aklını matkaplara vermesi biraz güç olacaktı. Baykusların güpegündüz süzülerek geçtiğini görmedi, ama asagıda, sokaktaki insanlar gördüler bunu, ağızları açık, birbiri ardı sıra tepelerinde süzülen baykuslara baktılar, onları parmaklarıyla gösterdiler. Çoğu geceleyin bile baykugömmemisti. Ama Mr Dursley, son derece olagan, baykussuz bir sabah geçirdi. Besayrı kisiye bagirdi. Önemli birkaç telefon görüşmesi yaptı, biraz daha bagirdi. Öğle yemegine kadar keyfi yerine gelmisti, bacaklarını çalıştırmak, sokagin karsısına yürüyüp firından bir çörek almak istedi.

Pelerinli insanlar aklından bütün bütüne çıkmisti ki, içlerinden bazılarına rastladı firinin orada. Yanlarından geçerken öfkeyle baktı. Nedenini bilmiyordu, ama tedirgin oluyordu onlardan. Bunlar da heyecanlı heyecanlı fisildasiyorlardı, ortalıkta bir tek para taşı bile görünmüyordu. Elindeki kesekâgide koca bir çörekle dönüp yanlarından geçerken, konusmalarından birkaç sözcük çalındı kulagina.

"Potter'lar, doğru, ben de öyle duydum -"

"- evet, oğullan, Harry -"

Kaskatı kesiliverdi Mr Dursley. Her yanını korku sardı. Birs ey söyleyecekmişgibi, fisildasanlara baktı, ama vazgeçti.

Yolun karsısına geçti hızla, bürosuna kostu, sekreterine rahatsız edilmemesini söyledi, telefona sarıldı, evinin numarasını tam çevirmisti ki, kararını degistirdi. Telefonu yerine bıraktı, biyıklarını sivazlayarak düşündü... hayır, düpedüz aptallık ediyordu. Potter öyle pek alisilmadık bir ad degildi ki. Harry diye oğulları olan Potter adında kim bilir kaç kisi vardı. Üstelik yegeninin adının Harry olup olmadığından da emin degildi. Çocuğu görmemisti bile. Belki de Harvey'ydı. Ya da Harold. Mrs Dursley'yi telaslandımanın anlamı yoktu, kardesinin adını söyleyince bile tedirgin olurdu karısı. Onu suçlamıyordu - kendisinin de öyle bir kardesi olsaydı... ama ya o kisiler, o pelerinli insanlar...

O ikinci kafasını matkaplara veremedi, olanaksızdı bu, saat beste binadan ayrılırken öylesine dalgındı ki, kapının tam önünde birine çarptı.

Sendeleyip az kalsın yere düşecek siska ihtiyara, "Özür dilerim," diye homurdandı. Onun menekse rengi bir pelerin giydiğini kavraması için birkaç saniye yetti Mr Dursley'ye. Adam bu çarpmaya pek aldirmisa benzemiyordu. Aksine, koca bir gülümseme yayıldı yüzüne, yoldan geçenleri dönüp baktıracak kadar ince bir sesle, "Özür dilemeyin, efendim," dedi, "bugün hiçbirs ey keyfimi kaçıramaz! Sevinin, o Kim-Oldugunu-Bilir-sin-Sen sonunda gitti! Sizin gibi bir Muggle bile bunu, bu mutlu, mutlu günü kutlamalı!"

Ihtiyar, Mr Dursley'yi karnına sarılıp kucakladı, sonra uzaklastı.

Mr Dursley olduğu yerde kalakaldı. Bütün bütüne bir yabana tarafından kucaklanmisti. Üstelik Muggle olarak nitelenmisti, artık ne demekse bu. I yice karismisti kafası. Arabasına kostu, eve yollandı, hayal gördüğünü umuyordu, daha önce hiç ummamisti bunu, çünkü hayal gücü denilens eye hiç inanmazdı.

Arabasını dört numaranın park yerine çekerken, ilk gördüğü -bu da hiç keyiflendirmede onu- o sabah gözüne ilisen tekir kedi oldu. Bahçe duvarında oturuyordus imdi. Aynı kedi olduğuna emindi; gözlerinin çevresinde aynı çizgiler vardı.

"Sissst!" diye bagirdi Mr Dursley.

Kedi kipirdamadi. Sadece sert sert bakti ona. Mr Dursley, bunun olagan bir kedi davranisi olup olmadig ini düsündü. Toparlanmaya çalisarak eve girdi. Karisina hâlâ birs ey söylememekte kararliydi.

Mrs Dursley güzel, siradan bir gün geçirmisti. Yemekte komsu kadının kiziyla sorunlarini, Dudley'nin de yeni bir sözcük ("olabilemez") öğrendigini anlatti boyuna. Mr Dursley olagan davranmaya çalisti. Dudley yatırildiktan sonra salona gidip son aksam haberlerini yakaladi:

"Her yerdeki kusmeraklılari, ülkedeki bütün baykusların bugün hiç alisilmediks eyler yaptigini belirtmektedir. Baykuslar genellikle geceleri avlanirlar, gün isiginda pek görülmezler, ama sabahtan beri bu kusların her yöne uçtuklarına yüzlerce kere tanik olunmustur. Uzmanlar, baykusların uyku aliskanliklarını birdenbire neden degistirdiklerini açıklayamamaktadırlar." Spiker siritmadan edemedi. "Son derece esrarengiz. S imdi de Jim McGuffin'den hava raporu. Ne dersin, bu gece yine baykussaganagi olacak mi, Jim?"

"Eee, Ted," dedi hava tahmincisi, "onu bilemem, ama bugün garip davranislarda bulunanlar sadece baykuslar degildi. Kent, Yorkshire, Dundee gibi ayri ayri yerlerden arayan seyirciler, dün söylediğim yagmur yerine, kayan yildizlar saganagina tutulmuslar! S enlik Gecesi önümüzdeki hafta gerçi, ama belki des imdiden kutluyorlardir! Ama bu gece kesinlikle yagmurlu olacak."

Mr Dursley koltugunda donakalmisti. Bütün İngiltere göklerinde kayan yildizlar? Gün isiginda uçusan baykuslar? Her yerde pelerinli esrarengiz insanlar? Potter'lar hakkında fisiltılar, fisiltılar...

Mrs Dursley iki fincan çayla salona geldi. Yaran yoktu. Birs eyler söylemeliydi karisina. Gergin gergin bo gazini temizledi. "Sey Petunia, sevgilim son günlerde kardesinden bir haber almadın, degil mi?"

Bekledigi gibi, Mrs Dursleys askinlikla, öfkeyle bakti. Ne de olsa, sanki onun bur kardesi yokmusgibi davranmaya alisiktilar.

Sertçe, "Hayir," dedi Mrs Dursley. "Niye?"

"Garips eyler söylediler haberlerde," diye mirıldandi Mr Dursley. "Baykuslar... kayan yildizlar...s ehirde de bir sürü tuhaf insan vardi bugün..."

Mrs Dursley sözünü kesti onun: "Yani?"

"Sey, düsündüm de... belki... bütün bunların... biliyorsun iste... onlarla bir ilgisi vardir."

Mrs Dursley kenetlenmisdudaklarının arasindan bir yudum çay aldı. Mr Dursley "Potter" adini isittigini söyleyip söylememeyi düsündü. Bunu göze alamayacagina karar verdi. Sanki laf olsun diye soruyormus gibi, "Ogullari," dedi, "simdi asagi yukari Dudley'nin yasindadir, öyle degil mi?"

Mrs Dursley, kaskati, "Herhalde," dedi.

"Sahi, neydi adi? Howard'di, degil mi?"

"Harry. Bana sorarsan, berbat, siradan bir ad."

Ansizin yüregine bir agirlik çöktü Mr Dursley'nin, "Ha, sahi," dedi. "Evet, bence de öyle."

Yukari yatmaya çıkarlarken bu konuda baska tek söz söylemedi. Mrs Dursley banyodayken, Mr Dursley yatak odasının penceresine uzandı, n bahçeye bakti. Kedi hâlâ oradaydı. Sanki birs ey bekliyormusgibi Privet Drive'a bakıyordu boyuna.

Hayal mi görüyordu yoksa? Bütün bunların Potter'larla bir ilgisi olabilir miydi? Eger varsa... eger o karikocayla akrabalıkları ortaya çıkarsa - eh, buna da katlanamazdı doğrusu.

Yattılar. Mrs Dursley hemen uyudu, ama gözlerine uyku girmiyordu Mr Dursley'nin, kafası karmakaris ikti. Uykuya dalmadan önce, Potterların bu isle bir ilgileri olsa bile, ne kendisine ne de Mrs Dursley'ye yanasamayacaklarını düsündü de rahatladı. Potter'lar onun da, Petunia'nin da kendileri için, kendilerine benzeyenler için ne dsndklerini pekâlâ biliyorlardı... Bu olanlara onun da, Petunia'nin da bulasmasi olanaksızdı. Esnedi, yan döndü. Kendilerini etkilemezdi bu...

Nasil da yaniliyordu.

Mr Dursley tedirgin bir uykuya daliyordu belki, ama disarida, duvarın üstündeki kedinin uykusu himi hiç gelmemisti. Heykel gibi oturuyordu orada; gözlerini, hiç kirpmadan Privet Drive'ın u ksesine dikmistiy. Yan sokakta bir arabanın kapisi arpildiğinda da, tepesinden iki baykusszldğinde de titremedi bile. Hiç kipirdamadan öylece durdu, gece yarisina kadar.

Kedinin baktiği ksede bir adam belirdi; öylesine ansizin, öylesine sessizce belirmisti ki, sanki yerden fis kımışgibiydi. Kedinin kuyruğu titredi, gözleri kisildi.

Böyle bir adamın benzeri Privet Drive'da daha önce hiç grlmemisti. Uzun boyluydu, zayıfti; saçının sakalının kırlarina bakılırsa çok yasliydi; saçı da sakalı da kemerine sikistiracak kadar uzundu. Uzun giysiler vardı üstünde, yerleri süpüren mor bir pelerin, uzun topuklu, tokalı çizmeler giymisti. Açık mavi gözleri, dar çerçeveli gözlüğünün arkasından isil isil parlıyordu; upuzun, kemerli burnu sanki en az iki kere kırılmışa benziyordu. Bu adamın adı Albus Dumbledore'du.

Albus Dumbledore, adından çizmelerine kadar hiçbirs eyinin hoskarsılanmadığı bir sokağa geldiğinin farkında değildi. Pelerinini karistirmaktaydı boyuna, birs ey ariyordu. Ama gzetlendiğinin farkına vardı, basını kaldırdı ansizin, sokagın öteki ucundan kendisine gözlerini dikmiskediye bakti. Nedense, kedinin varlığı onu pek eğlendirmisti. Kıkırdayarak, "Bilmeliydim bunu," diye mirıldandı.

Aradığı eyi i cebinde buldu. Gmsbir akmakti bu. Kapagını açtı, havaya kaldırdı, akti. En yakındaki sokak lambası püf diye snverdi. Yine akti - bir sonraki lamba da karanlığa gömüldü. On iki kere akti Pfr', sokakta sadece iki isilti kalıncaya kadar - kendisini gözetleyen kedinin gözleriydi bunlar. S imdi pencereden kim bakarsa baksın, isterse boncuk gözlü Mrs Dursley, asagıda kaldırımında neler olup bittiğini göremezdi. Dumbledore, Pfr' pelerininin i cebine koydu; dört numaraya yollandı, duvara, kedinin yanına oturdu. Bakmadı ona, ama bir süre sonra konustu.

"Sizi burada görmek ne güzel, Profesör McGonagall."

Tekire döndü gülümseyerek, ama kedi gitmistiy. Tıpkı onun gözlerinin çevresindeki çizgileri andıran dört kse bir gözlük takmısisak suratlı bir kadına gülümsediğini fark etti. Kadının da bir pelerin vardı sirtında, zümrüt yesili bir pelerin. Siyah saçları simsiki toplanmisti. Belirgin bir tedirginlik vardı üstünde.

"Ben olduğumu nereden anladınız?" diye sordu.

"Sevgili Profesör, hiçbir kedinin bu kadar kaskati oturduğunu görmemistim."

Profesör McGonagall, "Bütün gün siz de bir tuğla duvarın üstünde otursaydınız, siz de kaskati kesilirdiniz," dedi.

"Bütün gün mü? Kutlamalara katılmadan mı? Ben buraya gelirken en az bir düzines ölene, eğlenceye rastladım."

Profesör McGonagall öfkeyle burnunu çekti.

Sabirsızca, "Evet, doğru, herkes kutluyor," dedi. "Biraz daha dikkatli olmaları gerekirdi, ama hayır -Muggle'lar bile birşeyler döndüğünü fark ettiler. Haberlerinde verdiler." Basini Dursley'lerin karanlık salon pencerelerine çevirdi. "Duydum. Baykussürüleri... kayan yıldızlar... Eee, o kadar da aptal degiller. Nasıl olsa birşeylerin farkına varacaklardı. Kent'te kayan yıldızlar - mutlaka Dedalus Diggle'dir. Hiç akillanmadı."

Dumbledore, incelikle, "Onları suçlayamazsınız," dedi. "On bir yıldır pek birşey kutladığımız yok."

Profesör McGonagall, "Biliyorum," dedi tedirgince. "Ama dağıtmamız için bir neden değil bu. İnsanlar düpedüz dikkatsizlik ediyorlar, sokaklara fırlamışlar güpegündüz, sirtlarında Muggle giysileri bile yok, boyuna dedikodu ediyorlar."

Dumbledore'a yan yan baktı sertçe, birşey söylemesini bekliyor gibiydi, ama birşey söylemedi. Dumbledore, Profesör de devam etti: "Sonunda Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen'in kayıplara karıştığı gün, tam o gün Muggle'ların bizi öğrenmeleri ne de güzel ya. Gerçekten kayıplara karıştı mı dersiniz, Dumbledore?"

"Öyle görünüyor," dedi Dumbledore. "Sevinmemiz gerek. Limons erbeti içer miydiniz?"

"Ne içer miydim?"

"Limons erbeti. Muggle'ların bir çeşit tatlı içeceği. Hosuma gidiyor."

Şimdi limons erbetinin sırası olmadığı düşünün Profesör McGonagall, "Hayır, teşekkür ederim," dedi soğukça. "Söylediğim gibi, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen gittiye bile -"

"Sevgili Profesör, sizin gibi mantıklı biri onu gerçek adıyla anabilir, öyle değil mi? Bütün bu 'Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen' saçmalığı - on bir yıldır söylüyorum herkese, onu gerçek adıyla anın diye, Voldemort deyin." Profesör McGonagall ürktü, ama o sırada iki limons erbeti açan Dumbledore farkına varma ii bunun. "Boyuna 'Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen' deyip durmanın ne anlamı var? Voldemort adından korkmak için bir neden göremiyorum."

Yarı bitkinlik, yarı hayranlıkla, "Sanıyorum, sizin için yok," dedi Profesör McGonagall. "Ama siz bas kasınız. Herkes biliyor, Kim-Olduğunu-bilirsin-sen peki peki, Voldemort'un korktuğu tek kişi sizsiniz."

Dumbledore, "Beni imartıyorsunuz," dedi usulca. "Voldemort'da benim hiç edinemeyeceğim güçler vardı."

"Bunun nedeni sizin o güçleri kullanmayacak kadar -s ey - soylu olmanız."

"İyi ki karanlıktayız. Madam Pomfrey yeni kulaklıklarımı sevdiğini söylediğinden beri bu kadar kızarmamıştım."

Profesör McGonagall, Dumbledore'a öyle bir baktı ki sertçe, "Uçsan söylentilerin yanında baykusların sözü bile edilmez," dedi. "Herkes ne diyor, biliyor musunuz? Niye kayıplara karışmış? Sonunda niye vazgeçmiş?"

Anlaşılan Profesör McGonagall konuşmanın en can alıcı noktasına gelmişti, bütün gün soğuk sert bir duvarda bekleyip durmasının gerçek nedeniydi bu, yoksa ne kedi ne de kadın olarak Dumbledore'a gözlerini böyle yırtıcı bakışlar fırlatarak dikemezdi imdi. "Herkes" ne söylerse söylesin, Dumbledore bunların gerçek olduğunu belirtinceye kadar hiçbir şey inanmayacağı apaçık ortadaydı. Ama o sırada bir baska limons erbeti seçmekteydi Dumbledore, yanıt vermedi.

"Anlatılanlara göre," diye üsteledi Profesör McGonagall, "Voldemort dün gece Godric's Hollow'da görülmüş. Potter'ları bulmaya gitmişoraya. Söylentilere bakılırsa, Lily ile James Potter galiba - galiba ölmüşler "

Dumbledore basını önüne eğdi. Profesör McGonagall derin bir soluk aldı.

"Lily ile James...I nanamıyorumI nanmak istemedim buna... Ah, Albus..."

Dumbledore elini uzatıp omzuna vurdu onun Acili bir sesle, "Biliyorum... Biliyorum..." dedi.

Konusmayı sürdürürken Profesör McGonagall'ın sesi titriyordu. "Hepsi bu kadar değil Potter'ların oğlunu, Harry'yi de öldürmeye kalkmış, kim-olduğunu-bilirsin-sen. Ama öldürememiş. O küçük çocuğu öldürememesinin Nedenini, nasılını kimse bilmiyor, ama söylentilere bakılırsa, Harry Potter'i öldüremeyince Voldemort'un gücü de yok oluvermiş- bu yüzden kayıplara karışmışiste."

Dumbledore kederle bassallayarak onu onayladı.

Profesör McGonagall, "Acaba - acaba doğru mü?" diye kekeledi. "Bütün o yaptıklarından sonra... o kadar insani öldürdükten sonra... küçük bir çocuğu öldüremez miydi? Akıl almayacak bir şey... böyle bir şey yapamaz mıydı... Tanrı askına, nasıl oldu da Harry sağ kaldı?"

"Sadece tahmin yürütebilirim," dedi. "Belki aslini hiç öğrenemeyeceğiz."

Profesör McGonagall bir dantel mendil çıkarıp gözlüğünün altından gözlerini kuruları. Dumbledore da burnunu çekerek cebinden bir altın saat çıkardı, onu inceledi. Çok garip bir saattı bu. On iki yelkovanı vardı, ama hiç rakam yoktu üstünde; rakamlar yerine, çevresinde küçük gezegenler hareket ediyordu. Bunların herhalde bir anlamı vardı Dumbledore için, çünkü yeniden yerine koydu saati, "Hagrid gecikti," dedi. "Sahi, burada olacağımı sanırım o söylemiştir size, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Profesör McGonagall. "O kadar yer dururken kalkıp neden buraya geldiğinizi sanırım anlatmayacaksınız bana."

"Harry'yi teyzesiyle enistesine getirmeye geldim. Ailesinden sadece onlar kaldı imdi."

Profesör McGonagall, ayağa fırlayıp dört numarayı göstererek, "Yani - burada oturan insanlardan mı söz ediyorsun yoksa?" diye bağardı. "Dumbledore - bunu yapamazsın. Bütün gün onları gözetledim. Onlar kadar bize hiç mi hiç benzemeyen başka iki kişi yoktur. Bir de oğulları var - gördüm onu, s eker alsın diye çığlıklar atarak annesini sokak boyunca tekmeledi durdu. Harry Potter gelip burada mı oturacak!"

Dumbledore, kesin bir sesle, "Burası onun için en iyi yer," dedi. "Büyüyünce teyzesiyle enistesini ona her şeyi anlatırlar. Onlara bir de mektup yazdım."

Profesör McGonagall, yeniden duvara oturarak, ciliz bir sesle, "Mektup mu?" diye tekrarladı. "Gerçekten, Dumbledore, bütün bunları bir mektupla açıklayabileceğini mi sanıyorsun? Bu insanlar onu hiç anlamayacak! Ünlü olacak ileride - bir efsane olacak - gelecekte bugün Harry Potter Günü olarak anılırsa hiç asmam -Harry üstüne kitaplar yazılacak - dünyamızdaki bütün çocuklar onun adını öğrenecek!"

Dar çerçeveli gözlüğünün üstünden son derece ciddi bakarak, "Tastamam öyle," dedi Dumbledore. "Her çocuğun basını döndürebilir bu. Daha yürümeden, konuşmadan üne kavusmak! Hiç hatırlamayacağı bir şey yüzünden ünlü olmak! Anlamıyor musunuz, böylesi çok daha iyi, hiç olmazsa anlayacağı zamana kadar bütün bunlardan uzak kalır."

Profesör McGonagall ağzını açtı, fikrini değiştirdi, yutkundu, sonra, "Evet - evet, haklısınız, elbette," dedi. "Ama çocuk nasıl geliyor buraya, Dumbledore?" Sanki Harry altında saklanıyormuş gibi onun pelerinine bir göz attı ansızın.

"Hagrid getiriyor onu."

"Hagrid'e böylesine önemli bir şey için güvenmek -akıllıca mı sizce?"

"Hagrid'e canımı bile emanet ederim," dedi Dumbledore.

Profesör McGonagall, hasetle, "Yüreği bizimle birlikte, ben de biliyorum bunu," dedi, "ama dikkatsiz olduğunu da göz ardı edemezsiniz. Birazcık - neydi o?"

Çevrelerindeki sessizliği uzaklardan bir motor sesi bozmuştu. Sokagin iki başına bakarak bir tasit isigini aramaya başladılar, ses gittikçe yükseldi, kafalarını gökyüzüne çevirdikleri sırada gümbürtüye dönüştü - havadan koca bir motosiklet inip yola, tam önlerine kondu.

Motosiklet kocamandı gerçi, ama onu kullanan adamın yanında hiç kalıyordu. Sıradan bir adamın yaklaşıp iki kati kadar uzun, en az beskati kadar kaslı ismandı. Dudak uçuklatacak kadar iri ve yabaniydi - çalıya benzer siyah uzun saçlarıyla sakalı yüzünün büyük bölümünü örtüyordu, çöp bidonu kapakları büyüklüğünde elleri vardı, deri çizmeli ayakları Yunus Yavru'larına benziyordu. Uçsuz bucaksız, kaslı kollarında battaniyeden bir bohça tutuyordu.

"Hagrid," dedi Dumbledore, rahatlamışa benziyordu. "Sonunda! O motosikleti nereden buldun?"

"Ödünç aldım, Profesör Dumbledore, efendim," dedi dev; konuşurken dikkatle motosikletten indi. "Genç Sirius Black ödünç verdi. Onu getirdim, efendim."

"Bir sorun çıkmadı, değil mi?"

"Hayır, efendim - ev neredeyse yerle bir olmuştu, ama Muggle'lar üsüşmeden onu çıkarmayı başardım. Bristol üstünde uçarken uykuya daldı."

Dumbledore ile Profesör McGonagall bohçaya egildiler. İçinde, belli belirsiz, misil misil uyuyan bir bebek, bir oğlan çocuğu vardı. Alnındaki simsiyah saç buklelerinin altından imsege benzer garip biçimli bir kesik görülmüyordu.

"Yoksa oraya mı?" diye fısıldadı Profesör McGonagall.

"Evet," dedi Dumbledore. "O iz yasami boyunca kalacak."

"Siz bu konuda birsey yapamaz miydiniz, Dumbledore?"

"Yapabilecek olsaydim bile yapmazdim. I zler yararli olabilir bazen. Benim sol dizimde de bir tane var, Londra Metrosunun kusursuz bir haritasi. Neyse - ver onu bana, Hagrid -s u isi bitirelim."

Dumbledore, Harry'yi kollarina alip Dursley'lerin evine yöneldi.

"Acaba - acaba ona hosça kal diyebilir miyim, efendim?" diye sordu Hagrid.

Kocaman, killi kafasini Harry'nin üstüne egdi, ona saçli sakalli bir öpücük kondurdu. Sonra, birdenbire, yarali bir köpek gibi ulumaya basladi.

"Sss!" diye fisildadi Profesör McGonagall. "Muggle'lari uyandiracaksin!"

Hagrid, "Ö-ö-özür dilerim," diye hiçkirdi; benekli, büyük bir mendil çikarip yüzünü içine gömdü. "Ama da-da-dayanamıyorum - Lily ile James öldüler - zavalli minik Harry de Muggle'larla yasayacak -"

Profesör McGonagall, çekinerek koluna dokundu Hagrid'in, "Evet, evet, çok aci birsey bu, ama kendini toparla, Hagrid, yoksa bizi fark ederler," diye fisildadi; o orada Dumbledore alçak bahçe duvarini asmis, ön kapiya varmistti. Usulca esige birakti Harry'yi, pelerininden bir mektup çikarip bohçaya tikistirdi, sonra da ötekilerin yanina döndü. Bir dakika boyunca üçü de orada durup küçük bohçaya baktilar; omuzlari sarsiliyordu Hagrid'in, Profesör McGonagall öfkeyle gözlerini kirpistiriyordu, Dumbledore'un gözlerinden fiskiran o parlak isik ise bütün bütüne sönmüsgibiydi.

Sonunda, "Eh," dedi Dumbledore, "bu kadar. Artik burada isimiz yok. Gidip kutlamalara katilalim bari."

Boguk mu boguk bir sesle, "Yaa," dedi Hagrid. "Ben önces u motosikletten kurtulayim. I yi geceler, Profesör McGonagall - Profesör Dumbledore, efendim."

Hagrid, sirilsiklam gözlerini ceketinin koluna silerek kendini motosiklete atti, motoru çalıştirdi; gürültüyle havalandi motosiklet, geceye karisti.

Dumbledore, "Umarim yakinda yine görüşürüz, Profesör McGonagall," dedi, onu basıyla selamladi. Profesör McGonagall da karsilik olarak burnunu çekti.

Dumbledore dönüp sokak boyunca yürümeye basladi. Köseye varinca durdu, gümüsPüfür'ü çıkardi. Bir kere çakti onu, on iki isik topu sokak lambalarına yerlesti hemen, Privet Drive bir anda turuncu oluverdi; Dumbledore, sokagin öteki ucunda tekir bir kedinin süzülerek köseyi döndüğünü gördü. Dört numaranin basamaklarında battaniyeden bohçayi da seçebiliyordu.

"Talihin açık olsun, Harry," diye mirildandi. Topuklariinin üstünde döndü, pelerininin bir hisirtisiyla yok oluverdi.

Bir meltem çıktı, mürekkep rengi gögün alanda sessizce, düzenli bir biçimde uzanan, s asirticis eylerin en son olabilecegi bu sokagin, Privet Drive'in tertemiz çaliliklarini titretti. Harry Potter, uyanmadan, battaniyenin içinde bir yandan bir yana döndü. Minicik eliyle yanindaki mektubu kavramisti; uykudaydi, özel biri oldugunu bilmiyordu, ünlü biri oldugunu bilmiyordu, birkaç saat sonra süts iselerini koymak için kapiyi açacak olan Mrs Dursley'in çigliyla uyanacagini bilmiyordu, önündeki birkaç haftayi kuzeni Dudley tarafından itilip kakilarak, çimdiklenerek geçireceğini de bilmiyordu... Nereden bilsin, o anda ülke

boyunca gizlice toplanip kadeh kaldırıyordu insanlar, "Harry Potter'a," diyorlardı fisiltıyla, "saklanan çocuğa!"

İKİNCİ BÖLÜM

Yok Olan Cam

Dursley'lerin uyanıp da evlerinin önündeki basamaklarda yegenlerini bulmalarından bu yana yaklaşık on yıl geçmişti, ama Privet Drive pek değişmemişti. Güneşine o düzenli bahçelerde yükseliyor, Dursley'lerin sokak kapısındaki pirinç dört numarayı isil isil parlatıyordu; salonlarına süzülüyordu sonra; salon, Mr Dursley'nin baykuslar üstüne o kara haberleri izlediği gece nasılsa, şimdi de öyle sayılırdı Aradan ne kadar zaman geçtiğini sadece öminenin rafındaki fotoğraflar belirtiyordu. On yıl önce, değişik renklerde tostoparlaks apkalar giymiskocaman, pembe bir deniz topunu gösteren sürüyle fotoğraf vardı orada - ama Dudley Dursley bebek değildi artık, şimdi fotoğraflarda iriyarı sarısin bir çocuk vardı, ilk bisikletine binerken, lunaparkta atlıkarıncada, babasıyla bilgisayar oyunu oynarken, annesi tarafından kucaklanmış öpülürken Artı evde bir başka çocuğun da yaşadığını gösteren hiç bir belirti yoktu odada.

Ama h"1" ıvdi Harry Potter, o sırada uyukluyordu, uzun sürmeyecekti uykusu. Petunia Teyzesi uyanıktı, günün ilk gürültüsü de onun tiz sesiyle oluştu.

"Kalk! Kalksana! Hadi!"

Harry irkilerek uyandı. Teyzesi kapıyı tıklattı yine.

"Kalk!" diye bağırırdı. Harry onun mutfaga doğru yürüdüğünü duydu, sonra da firinin üstüne konulan tavanın sesini. Dönüp sırtüstü yattı, gördüğü düşü hatırlamaya çalıştı. Çok güzel bir düşü. Uçan bir motosiklet vardı düşte. Sanki aynı düşü daha önce de görmüşgibi garip bir duyguya kapıldı.

Teyzesi kapının önüne geldi yine.

"Daha kalkmadın mı?" diye seslendi.

"Kalkıyorum," dedi Harry.

"Hadi, kipirdan artık. Pastirmalara göz kulak ol. Sakin yakayım deme, Duddy'nin doğum gününde hersey kusursuz olmalı.

Harry homurdandı.

Teyzesi, "Ne dedin sen?" diye seslendi kapının arkasından.

"Hiçbirs ey, hiçbirs ey..."

Dudley'nin doğum günü - nasıl olmuştı da unutmamıştı? Ağır ağır yataktan çıktı Harry, çorap aramaya koyuldu. Yatağının altında bir çift buldu, teklerden birinin üstündeki örümceği çekip aldıktan sonra ayaklarına geçirdi. Örümceklere alışıktı, merdivenin altındaki dolap örümceklerle doluydu çünkü, kendisi de orada yatıyordu.

Giyinince hole inip mutfaga geçti. Masa, Dudley'nin doğum günü armaganlarından görünmüyordu sanki.

Anlasılan, istediği o yeni bilgisayara kavusmustu Dudley, ikinci televizyonla yarisbisikleti de cabasi. Dudley'nin neden bir yarisbisikleti istedigine akıl erdiremiyordu Harry, Dudley çok ismandi çünkü, bedenini çalıştırmaktan da nefret ederdi - tabii bir baskasını yumruklamak dışında. Dudley'nin en sevdiği kum torbasi Harry'ydi, ama kovalarken onu bir türlü yakalayamazdı. Görünüsünden pek belli değildi, ama Harry çok hızlıydı.

Belki de karanlık bir dolapta yaşamakla ilgisi vardı bunun, ama Harry yasına göre çok ufaktı, çok da cilizdi. Dudley'nin eski elbiselerini giymek zorunda kaldığı için, olduğundan da ufak ve ciliz gösteriyordu; Dudley ise ondan yaklaşık dört kat iriydi. İncecik bir yüzü vardı Harry'nin, kemikleri fırlamış dizleri, siyah saçları, yemyeşil gözleri vardı. Taktığı yusuvarlak gözlük dünyanın seloteyp'iyle tutturulmuştu, Dudley yumruğu hep burnuna yapıştırırdı çünkü. Harry'nin görünüsünde hosuna giden teks ey, alnındaki imsek biçimindeki yara iziydi. Kendini bildi bileli vardı bu; hatırlıyordu, Petunia Teyze'ye sordugu ilk soru, bu izin nasıl olduğuydu.

"Annenle babanın öldüğü otomobil kazasında," demisti teyzesi. "Baska soru sorma."

Soru sorma - Dursley'lerle huzur içinde yaşamının ilk kuralı buydu.

Harry pastirmaları çevirirken mutfaga Venon Eniste girdi.

Günaydın yerine, "Saçlarını tarasana!" diye kükredi.

Vernon Eniste haftada ortalama bir kere gazetesinin tepesinden bakıp Harry'nin berbere gitmesi gerektiğini söylerdi. Harry saçlarını sınıf arkadaşlarının toplamından daha sık kestiriyordu, ama fark etmiyordu, saçları boyuna büyüyordu iste, fiskircasına.

Dudley annesiyle mutfaga geldiğinde Harry tavada yumurta yapmaktaydı. Vernon Eniste'ye çok benziyordu Dudley. Kocaman, pembe bir yüzü vardı; boynu yok gibiydi; gözleri ufaktı, suluydu, maviydi; sarı saçları tostoparlak kafasına yapışıyordu. Petunia Teyze onun bir bebek melege benzediğini söylerdi hep - Harry ise peruk takmış bir domuza benzediğini söylerdi.

Harry pastirmalı yumurta tabaklarını masaya koydu, pek yer olmadığı için güç bir şeydi bu. Bu arada Dudley armağanlarını sayıyordu. Suratı asıldı.

Annesiyle babasına bakarak, "Otuz altı," dedi. "Geçen yıldan iki eksik."

"Sekerim, Marge Hala'nın armağanını saymadın; bak, burada, annenle babanın koca armağanının altında."

Dudley, kiplirmizi kesilerek, "Peki, otuz yedi öyleyse," dedi. Dudley kasırgasının yaklaşmakta olduğunu sezen Harry, ne olur ne olmaz, belki Dudley masayı devirir diye, kurt gibi pastirmaya saldırdı.

Petunia Teyze de tehlikeyi sezinlemisti besbelli, çabucak, "Bugün çıkınca sana iki armağan daha alacağım," diye atıldı. "Buna ne dersin, kusum? iki armağan daha. Oldu mu?"

Bir an düşündü Dudley. Çetin bir soruydu bu. Sonunda, ağır ağır, "Öyleyse," dedi, "otuz... otuz..."

"Otuz dokuz, bir tanem," dedi Petunia Teyze.

"Haa." İskemlesine çöktü Dudley, en yakındaki pakete uzandı. "İyi öyleyse."

Vernon Eniste kikirdadi.

"Küçük yumurcak parasinin karsiligini istiyor, tipki babasi gibi. Yasa, Dudley!" Dudley'nin saçlarini karis tirdi.

Telefon çaldi o anda, Petunia Teyze açmaya gitti, Harry'yle Vernon Eniste de Dudley'nin yarisbisikleti, sinema kamerasi, uzaktan kumandali uçak, on altı yeni bilgisayar oyunu ve video paketlerini açmasını seyrettiler. Dudley tam altın saat paketini açıyordu ki, Petunia Teyze döndü telefondan, hem öfkeli, hem endiseliydi.

"Haberler kötü, Vernon," dedi. "Mrs Figg'in bacagi kırılmış. Onu alamıyor." Basiyla Harry'yi isaret etti.

Dudley'nin agzi dehsetle açıldı, ama Harry'nin yüregi hopladi. Dudley'nin her dogum gününde annesiyle babasi onunla bir arkadasini gezmeye götürürlerdi, lunaparka, hamburgerciye ya da sinemaya. Her yıl da, iki sokak ötede oturan o deli kocakariyla, Mrs Figg'le kalirdi Harry. Nefret ederdi oradan. Bütün ev lahana kokardi; Mrs Figg de gelmişgeçmişne kadar kedisi varsa, hepsinin fotografini gösterirdi.

"Ne olacaks imdi?" dedi Petunia Teyze, bu isi sanki o tasarlamışgibi, öfkeyle Harry'ye bakti. Harry, Mrs Figg'in bacaginin kırılmasına üzülməsi gerektiğini düşünüyordu, ama kolay degildi bu; öyle ya, Tibbles'i, Snowy'yi, Mr Paws'u, Tufty'yi koskoca bir yıl görmeyecekti.

Vernon Eniste, "Marge'i arasak," diye önerdi.

"Saçmalama, Vernon, nefret ediyor o çocuktan."

Dursley'ler Harry'den hep böyle söz ederlerdi, sanki kendisi orada yokmuşgibi - ya da söylenenlerin zaten farkına varamayacak iğrenç birşeymiş, bir sümüklüböcekmişgibi.

"Yas eye ne dersin?.. Neydi adi, arkadasın Yvonne?"

Petunia Teyze, "Majorca'da tatilde," diye kestirip attı.

Harry umutla, "Beni burada da bırakabilirsiniz," diye söze karışti (bir değişiklik olur, televizyonda istediğini seyreder, belki de Dudley'nin bilgisayarını karıştırabilirdi).

Petunia Teyze sanki bir limon yutmuşgibi bakti.

Homurdandı: "Dönüp de evi alt üst olmuşbulalım diye mi?"

"Evi yıkmam," dedi Harry, ama dinleyen yoktu ki.

Petunia Teyze, ağır ağır, "Onu da hayvanat bahçesine götürebiliriz," dedi, "... arabada kalır..."

"Araba yepyeni, tek basına bırakamayız..."

Dudley bagira bagira aglamaya başladı. Pek ağladığı yoktu aslında, bunu yıllar önce bırakmışti, ama suratını buruşturup inlerse, annesinden ne isterse alabileceğini biliyordu.

"Agucuk gugucugum, ağlama, anneciğin o çocuğun en güzel gününü berbat ekmesine izin vermeyecek!" diye bağirdi Petunia Teyze, Dudley'ye sarıldı.

Dudley, yapmacık hiçkırıklarla sarsılarak, "Onun...gelmesini... is-is-istemiyorum!" diye bagirdi. "Hers eyin tadini ka-kaçiriyor hep!" Annesinin kollan arasindaki bosluktan Harry'ye pis pis siritti.

Ama o sirada kapi çalindi - "Aman, Tanrim, geldiler!" dedi Petunia Teyze çilgincasına - bir an sonra da Dudley'nin en iyi arkadası Piers Polkiss, annesiyle girdi. Siska bir çocuktı Piers, surati siçana benziyordu. Dudley'nin yumrukladigi çocukların ellerini arkalarından o tutardi genellikle. Dudley yapmacık ağlamasını hemen kesti.

Harry yarım saat sonra Dursley'lerin arabasının arka koltugunda Piers ve Dudley'yle birlikte ömründe ilk kere hayvanat bahçesine giderkens ansina inanamiyordu. Teyzesiyle enistesı baska bir çare bulamamis lardi, ama yola çikmadan önce Vernon Eniste, Harry'yi bir kenara çekmisti.

Kocaman mosmor suratim Harry'nin yüzüne yaklastirarak, "Seni uyariyorum," demisti, "bak, çocuk, senis imdiden uyariyorum - bir numara yapmaya kalkarsan, herhangi birs ey yaparsan - Noel'e kadar o dolabin içinde kalirsin."

"Ben birs ey yapmayacagim ki," demisti Harry, "yeminle..."

Ama Vernon Eniste inanmamisti ona. Zaten kimse inanmiyordu.

Sorun Harry'nin bulunduğu yerlerde garips eyler olmasından kaynaklanıyordu, Dursley'lere bu olaylarda kendisinin parmagi olmadigini söylemek bosunaydı.

Bir keresinde, Harry'nin berbere gittiği gibi gelmesinden bikan Petunia Teyze, mutfaktaki makası alıp saçlarını kesmis, onu damdazlak bırakmisti, "o korkunç izi örtmek için" perçemine dokunmamisti sadece. Dudley, Harry'yi Öyle gömünce gülmekten kırılmisti; Harry'nin de ertesi gün okulu düşünmekten gözüne uyku girmemisti, zaten o çuval gibi pantolonuyla, seloteypli gözlüğüyle dalga geçen geçeneydi. Ama ertesi sabah kalkınca saçlarını Petunia Teyze kırkmadan nasılsa, öyle bulmustu. Saçlarımı o kadar çabuk nasıl çıktığını açıklamasına olanak yoktu, ne söylediyse dinletememis, bir hafta dolap cezasına çarptırılmisti.

Bir baska keresinde, Poturda Teyze ona Dudley'nin berbat mı berbat eski bir kazagını (turuncu benekli, kahverengi) giydirmeye çalışıyordu. Kafasından geçirmeye zorladıkça, kazak küçüldükçe küçülüyordu, sonunda el kadar bir kuklanın giyebileceği kadar oldu, ama Harry'ye uyması olanaksızdı. Petunia Teyze, kazagın yıkarken çektiğine karar verdi, Harry de cezalandırılmadığı için derin bir soluk aldı.

Öte yandan, okul mutfaklarının damında yakalandığı için basi adamakilli derde girmisti. Dudley'nin çetesi her zamanki gibi onu kovalamaktaydı, Harry kendini birdenbire bacanın üstünde otururken buluvermisti, baskaları gibi o das asimisti buna. Dursley'ler, okul müdiresinden, Harry'nin damlara tirmandığını bildiren pek öfkeli bir mektup almislardı. Harry'nin bütün yapmaya çalıştığı (kilitli dolap kapısının arkasından Vernon Eniste'ye bagırarak söylediği gibi) mutfakların önündeki çöp bidonlarının üstünden atlamaktı. Tam atlarken rüzgârın onu kaldırıp uçurduğunu düşünüyordu Harry.

Ama bugün hiçbir terslik olmayacaktı. Günü okul, dolap ya da Mrs Figgs'in lahana kokan salonu disında bir yerde geçirmek, Dudley ve Piers'la birlikte olmaya değerdı.

Vernon Eniste, arabayı kullanırken Petunia Teyze'ye boyuna yakiniyordu. Hers eyden yakınmak hosuna giderdi; işçiler, Harry, kurul, Harry, banka ve Harry en çok yakındığı konulardan birkaçıydı. Bu sabah motosikletlerden yakiniyordu.

Yanlarından bir motosiklet hızla geçerken, "... genç serseriler, deli gibi sürüyorlar," dedi.

Ansizin hatirladi Harry. "Düsümde bir motosiklet gördüm," dedi. "Uçuyordu."

Vernon Eniste az kalsin önündeki arabaya toslayacakti. Arkaya dönerek Harry'ye bagirdi, surati biyikli dev bir pancara dönmüstü: "MOTOSIKLETLER UÇMAZ!"

Dudley ile Piers kikirdadilar.

"Biliyorum uçmadiklarini," dedi Harry. "Sadece bir düstü bu."

Keske birs ey söylemeseydim diye geçirdi içinden. Dursley'leri onun soru sormasindan daha çok sinirlendiren birs ey varsa, o da herhangi birs eyin olagandisi davranislariyla ilgili konusmasiydi; konu ister düs, ister çizgi film olsun, fark etmezdi - böylece onun sakincali düşüncelere kapilabilecegini düs ünüyorlardi herhalde.

Piril piril bir cumartesiydi, hayvanat bahçesi ailelerle doluydu. Dursley'ler Dudley ile Piers'a kocaman çikolatali dondurmalar aldilar kapida; ama çabuk davranip hemen uzaklasamadilar oradan, satici kadin Harry'ye ne istedigini sordugu için, ona da ucuzundan bir limonlu almak zorunda kaldilar. Pek de fena deg ilmisdiye düşündü Harry, bir yandan dondurasini yaliyor, bir yandan da kafasini kasiyan, inanilmaz derecede Dudley'ye benzeyen bir gorili seyrediyordu, bir de sarisin olsaydi tamamdi.

Harry'nin uzun süredir geçirdigi en güzel sabahiti bu. Öğle yemegine dogru hayvanlardan sikilmaya bas layan Dudley ile Piers yine keyfe gelip kendisini yumruklayabilirler diye, Dursley'lerin biraz ötesinde yürümeye özen gösteriyordu. Hayvanat bahçesinin lokantasinda yediler yemeklerini, Dudley dondurmasi yeteri kadar büyük deg il diye kiyameti kopardi, Vernon Eniste bir dondurma daha getirtti ona, Harry'nin de kendi dondurasini yemesine izin verildi.

Harry bütün bunlarin hayra alamet olmadigini sonradan anlayacakti.

Yemekten sonra sürüngenler bölümüne gittiler. Burasi serindi, karanlikti, duvarlar boyunca aydinlatilmis cam kafesler siralanmisti. Camlarin arkasinda her çeşit kertenkele, her çeşit yilan tahta parçalarinin, tas larin üstünde sürünüyor, kayiyordu. Dudley ile Piers büyük zehirli kobralarla insanlari sararak öldüren koca pitonlari görmek istediler. Dudley oradaki en büyük yilani hemen buldu. O kadar iriydi ki yilan, Vernon Eniste'nin arabasini iki kere sarar, onu ezerek çöp bidonuna çevirebilirdi - ama pek havasinda de gildi o sirada. Aslinda, misil misil uyuyordu.

Dudley burnunu cama dayamis, gözlerini parildayan kahverengi pullara dikmisti.

"Kimildats unu," diye uludu babasina. Vernon Eniste cama vurdu, ama yilan kilini bile kipirdatmadi.

"Bir daha," diye buyurdu Dudley. Vernon Eniste parmaklariyla bir daha tiklattı cami, ama yilan uyumayi sürdürdü.

Dudley, "Çok sikici," diye inledi. Aradan uzaklasti.

Harry cam kafese yanasip uzun uzun bakti yilana. Yilan da sikintidan ölmüsse, hiç asirmazdi dogrusu -gün boyunca parmaklariyla cami tiklatarak kendisini tedirgin eden ahmak insanlardan baska kimsesi yoktu ki. Bir dolabi yatak odasi olarak kullanmaktan beterdi bu, orada tek ziyaretçi seni uyandırmak için kapiyi yumruklayan Petunia Teyze'ydi gerçi, ama hiç olmazsa evin içinde dolasabilirdin.

Yilan boncuk gözlerini açti ansizin. Usulca, çok usulca basini kaldirdi, gözleri Harry'nin gözlerinin hizasina

gelinceye kadar.

Göz kirpti.

Harry gözlerini dikti ona. Sonra, bir bakan var mi diye çevresine göz attı. Bakan yoktu. O da yilana baktı sonra, göz kirpti.

Yılan kafasını Vernon Eniste'yle Dudley'ye doğru uzattı, sonra gözlerini tavana dikti. Yine Harry'ye baktı, sonra; bakişından ne dediği açıkça belliydi: "Hep aynı"

Harry, "Biliyorum," diye mirıldandı camın arkasından, yılanın kendisini isitip isitmediğini bilemiyordu. "Gerçekten pek tatsız olmalı."

Yılan cıskıyla kafasını salladı.

"Sahi, nereden geliyorsun sen?" diye sordu Harry.

Yılan kuyruğunu cam kafesin yanındaki küçük yazıya doğru uzattı. Harry baktı.

Boa Yilani, Brezilya.

"Güzel miydi orası?"

Boa yilani kuyruğuyla yazıyı gösterdi yine, Harry okudu: Bu örnek, hayvanat bahçesinde yetiştirilmiştir. "Haa, anladım - demek Brezilya'da hiç bulunmadın?"

Yılan başını iki yana sallarken, Harry'nin arkasında kopan bir çığlık ikisini de havalara sıçrattı. "DUDLEY! MR DURSLEY! GELİN BAKINS U YILANA! NELER YAPIYOR, İNANAMAYACAKSINIZI"

Dudley, yalpalaya yalpalaya, olanca hızıyla geldi.

Harry'nin kaburgalarına bir yumruk indirerek, "Çekil yoldan," dedi. Hazırlıksız yakalanmış Harry, beton zemine kapaklandı. Daha sonra olanlar o kadar hızlı oldu ki, kimse nasıl olduğunu bile anlayamadı - Piers ile Dudley camın önünde duruyorlardı, bir anda dehşet çığlıkları ata ak arkaya sıçradılar.

Harry doğrulup yutkundu; boa yılanının içinde bulunduğu cam kafes yok olmuştı. Dev yılan çözülmüş, yerde sürünüyordu - sürüngenler bölümündeki insanlar çığlıklar atarak kapılara doğru kosmaya başladılar.

Yılan hızla yanından geçerken, Harry onun alçak sesle fısıldadığını duydu: "Geliyorum, Brezilya... Sssag ol, amigo."

Sürüngenler bölümünün bekçisi dehşet içindeydi.

"Ama cam," diyordu durmadan, "cam nereye gitti?"

Hayvanat bahçesinin yöneticisi kendi elleriyle demli, bol ekşili bir çay verdi Petunia Teyze'ye, özür üstüne özür diledi. Piers ile Dudley boyuna abuk sabuk şeyler söylüyorlardı. Harry'nin gördüğü kadarıyla, yılan onların yanından geçerken topuklarını ayakla karışık şekilde bir hamle etmişti, o kadar, ama Vernon Eniste'nin arabasına bindiklerinde, Dudley yılanın bacasını koparmak üzere saldırdığını söylüyor, Piers de kendisini bölmeye çalıştığına yemin ediyordu. Ama Harry açısından en kötüsü, Piers'in biraz yatısınca,

"Harry onunla konusuyordu, öyle değil mi, Harry?" demesi oldu.

Vernon Eniste, Harry'ye yüklenmek için Piers evden sagsalim çıkincaya kadar bekledi. Öylesine öfkeliydi ki, konusamıyordu bile. "Git - dolap - kal - yemek yok," demeyi basardı, sonra da bir koltuga yi gildi, Petunia Teyze kosup ona koca bir kadeh konyak getirmek zorunda kaldı.

Çok daha sonra Harry karanlık dolabında yatmış, keske bir saatim olsaydı diye düşünüyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, Dursley'lerin uyuyup uyumadıklarından da emin değildi. Onlar uyumadan önce mutfaka süzülüp birs eyler atıstırmayı göze alamazdı.

Yaklaşık on yıldır yaşıyordu Dursley'lerle, on berbat yıl, kendini bildi bileli, bebekliğinden, annesiyle babasının bir araba kazasında öldüklerinden beri. Annesiyle babası ölürken arabada olduğunu hatırlamıyordu. Bazen, dolaptaki o uzun saatler boyunca kafasını zorlarsa, garip bir görüntü canlanıyordu: göz kamastıran yeşil bir ışığın çakısı, alnını yakan bir acı. Herhalde araba kazasıydı bu, ama o yeşil ışığın nereden geldiğini kestiremiyordu. Annesiyle babasını ise hiç hatırlamıyordu. Teyzesiyle enistesesi söz etmezlerdi onlardan, kendisinin soru sorması ise yasaklanmıştı. Evde fotoğrafları da yoktu.

Daha küçükken, bilmediği bir akrabasının gelip kendisini götürmesini düşlerdi Harry, ama böyle bir şey hiç olmadı; tek ailesi Dursley'lerdi. Yine de, sokaktaki yabancıların onu tanıdığını düşünürdü (belki de umardı). Çok garip yabancıları bunlar. Bir keresinde Petunia Teyze ve Dudley'yle alışverişteyken, mor silindirs apkali ufak tefek bir adam selam vermisti ona. Petunia Teyze, adamı tanıyıp tanımadığını sormusttu öfkeyle, sonra da hiçbir şey almadan onları dükkândan çıkarmıstı. Bir keresinde de, tepeden tırnağa yeşiller içinde uçuk bir ihtiyar kadının teki otobüste neşeyle el sallamıstı. Geçen gün sokakta upuzun mor bir palto giymissaçsız bir adam elini sıkımsı, sonra da tek söz söylemeden uzaklaşmıstı. Bütün bu insanlardaki en garip özellik, Harry onlara daha yakından bakmak istediği an hemen yok olmalarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hiç Kimseden Mektuplar

Okulda kimsesi yoktu Harry'nin. Herkes, Dudley çetesinin çuval gibi eski elbiseler giyen, kırık gözlüklü u tuhaf Harry Potter'dan hoşlanmadığını biliyor, kimse de Dudley çetesiyle ters düşmek istemiyordu.

Brezilyalı boa yılanının kaçışı, Harry'nin o güne kadarki en uzun cezaya çarptırılmasına yol açmıstı. Dolaptan yine çıkmasına izin verildiğinde, yaz tatili başlamış, Dudley yeni film kamerasını kirmış, uzaktan kumandalı uçağını parçalamış, yarışbisikletine bindiği ilk gün de Privet Drive'da koltuk degnekleriyle karsıdan karşıya geçen Mrs Figgs'e çarpmıstı.

Okulun sona erdiğine seviniyordu Harry, ama her gün hiç sektirmeden eve gelen Dudley çetesinden kurtulmak olanaksızdı. Piers da, Dennis de, Malcolm da, Gordon da iri ve ahmaktı, ama en irileri, en ahmakları Dudley olduğu için önder de oydu. Ötekiler, Dudley'nin en sevdiği spora, Harry-avına katılmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Iste bu yüzden Harry çıkabildiği kadar çok çıkıyordu evden; dolasıyor, bir umut ışığı olarak gördüğü tatil sonunu düşünüyordu. Eylül gelince ortaokula gidecekti, yaşamında ilk kere Dudley'yle olmayacaktı artık. Dudley, Vernon Eniste'nin eski okuluna, Smeltings'e yazılmıstı. Piers Polkiss de oraya gidecekti. Harry ise devlet okuluna, Stonewall High'a gidecekti. Bunun çok gülünç olduğunu düşünüyordu Dudley.

"Stonewall'da ilk gün adamin kafasini tuvalete sokuyorlar," dedi. "Istersen gel yukari da bir deneyelim."

"Istemem, sagol," dedi Harry. "O zavalli tuvalete senin kafan kadar berbat birs ey girmemistir - sokarsan içi bulanir." Sonra da, söylediklerini Dudley daha kavrayamadan tabanlari yagladi.

Temmuzda bir gün, Petunia Teyze Smeltings formasi almak için Dudley'yi Londra'ya götürdü, Harry'yi de Mrs Figgs'e birakti. Mrs Figgs her zamanki kadar kötü degildi. Anlasildigina göre, bacagini kedilerinden birine takilinca kirmisti, bu yüzden de onlarla arayi bozmustu. Harry'nin televizyon seyretmesine izin verdi, sanki birkaç yilin tadini tasiyan çikolatali pastadan getirdi.

Dudley o aksam yeni formasini giyerek salonda aile için özel bir geçit töreni yapti. Smeltingsli çocuklar, kestane kahverengisi frak, turuncu golf pantolonu, kayikçi diye adlandirdiklari yassi hasirs apkalar giyerlerdi. Öğretmenler bakmadigi zaman birbirlerine vurmak için de baslari topuzlu bastonlar tasirlardi. Daha sonraki yasamlari için iyi bir eğitimdi bu.

Vernon Eniste, yeni golf pantolonunun içindeki Dudley'ye bakarken, boguk bir sesle, yasaminin en gurur duydugu anim yasadigini belirtti. Petunia Teyze gözyaslarina boguldu, karsisindakinin Tini Minicik Dudleycik olduguna inanamadigini söyledi, ne kadar yakisikliydi, ne kadar büyümüstü. Harry konusmayi göze alamadi. Gülmemek için o kadar zorladi ki kendini, kaburga kemiklerimden ikisi herhalde çatlamistir diye düşündü.

Harry ertesi sabah kahvalti için gittiginde mutfakta korkunç bir koku vardi. Koku, lavabonun içindeki madeni büyük bir legenden geliyordu. Bakmaya gitti Harry. Legen, gri bir suda yüzen, kirli paçavralara benzeyens eylerle doluydu.

"Nedir bu?" diye sordu Petunia Teyze'ye. Soru sormaya kalktigi zaman teyzesinin dudaklari nasil kenetleniyorsa, yine öyle kenetlenmisti.

"Yeni okul forman," dedi Petunia Teyze.

Harry legene bakti yine.

"Haa," dedi. "Bu kadar islatilmasi gerektigini akil edemedim."

"Saçmalama," diye patladi Petunia Teyze. "Dudley'nin eskilerini griye boyuyorum senin için. Is imi bitirince, ötekilerin formasina benzeyecek."

Bu konuda Harry'nin ciddi kuskulari vardi, ama en iyisi tartismamakti. Masaya oturdu, Stonevall High'da ilk gün neye benzeyecegini düşünmeye koyuldu - burusuk fil derisi giymisgibi olacakti herhalde.

Dudley ile Vernon Eniste, Harry'nin yeni formasindan yayilan koku yüzünden burunlarini tutarak geldiler. Vernon Eniste, her zamanki gibi gazetesini açti, Dudley de hep yaninda tasidigi Smeltings bastonunu masaya vurdu.

Mektup kutusunun açildigini, paspasa mektuplari düstüğünü duydular.

Vernon Eniste, gazetesinin arkasindan, "Postayi getir, Dudley," dedi.

"Harry getirsin."

"Postayi getir, Harry."

"Dudley getirsin."

"Suna Smeltings bastonunla bir vursana, Dudley."

Harry Smeltings bastonunu savuşturarak postayi almaya gitti. Üçs ey duruyordu paspasta: Vernon Eniste'nin Wight adasında tatilini geçirmekte olan kız kardeşi Marge'dan bir kartpostal, faturaya benzer kahverengi bir zarf, bir de - Harry'ye bir mektup.

Harry mektubu aldı, gözlerini dikti ona, yüreği dev bir lastik bant gibi gerilmisti. Hiç kimse, yasami boyunca hiç, ama hiç kimse mektup yazmamisti ona. Kim yazardi zaten? Arkadasi da yoktu, baska akrabasi da - üye olmadigi için, kitapları geri götürmesi konusunda kitapliktan sert notlar da almiyordu. Ama iste, bir mektup vardi elinde, adres o kadar açıkti ki, bir yanlislik söz konusu olamazdi:

Mr H. Potter

Merdiven altındaki Dolap

4 Privet Drive

Little Whinging

Surrey *

Sarımsi parsömenden yapılmış zarf kalındı, ağırdı, adres zümrüt yeşili mürekkeple yazılmisti. Pul yoktu. Harry, elleri titreyerek zarfı çevirince mor balmumundan bir mühür gördü; bir arma - koca bir "H" harfinin çevresinde bir aslan, bir kartal, bir porsuk, bir de yılan.

Mutfaktan, "Hadisene, çocuk!" diye bağirdi Vernon Eniste. "Ne yapıyorsun, zarflarda bomba mı arıyorsun?" Kendi esprisine kıkırdadı.

Harry mutfaga döndü, mektuba bakıyordu hâlâ. Vernon Eniste'ye faturayla kartpostalı uzattı, oturup sarı zarfı ağır ağır açmaya koyuldu.

Vernon Eniste yırtarak açtı faturayı, nefretle homurdandı, kartpostalın arkasına baktı.

Petunia Teyze'ye, "Marge hastalanmış," diye bilgi verdi. "Tuhaf bir deniz kabuklusu yemis..."

Dudley, "Baba!" diye seslendi ansızın. "Baba, Harry'nin elinde birşey var!"

Harry, zarfla aynı ağırlıktaki parsömene yazılmış mektubunu açmak üzereydi ki, Vernon Eniste kâğıdı elinden kapıverdi.

Onu geri almaya çalışarak, "Benim o!" diye bağirdi Harry.

"Sana kim yazar ki?" diye burun kıvırdı Vernon Eniste, silkeleyerek tek eliyle açtı mektubu, okumaya başladı. Yüzü trafik ışıklarından daha hızlı bir biçimde kırmızıdan yeşile donuverdi. O kadarla da kalmadı. Birkaç saniye içinde bayatlamış yulaf ezmesinin gri beyazı oldu.

"P-P-Petunia!" diye kekeleydi.

Dudley, okumak için mektubu kapmaya çalisti, ama Vernon Eniste onu uzanamayacağı kadar yüksekte tutuyordu. Petunia Teyze merakla aldı mektubu, ilk satiri okudu. Bir an bayılacakmışgibi oldu. Elini bog azina götürüp hiriltili bir ses çıkardı.

"Vernon! Aman Tanrim - Vernon!"

Gözlerini birbirlerine diktiler, Harry ile Dudley'nin odada olduklarını unutmuşlardı sanki. Dudley böyle hiçe sayılmaya alisik değildi. Smeltings bastonunu babasının kafasına tıklattı.

Yüksek sesle, "Mektubu okumak istiyorum," dedi.

Harry, "Asil ben okumak istiyorum," dedi öfkeyle, "bana yazılmışçünkü."

Vernon Eniste, mektubu zarfına koyarak, "Disari, ikiniz de disari," diye hirildadi.

Harry kipirdamadi.

"MEKTUBUMUI STIYORUM!" diye bagirdi.

Dudley, "Ben göreceğim!" diye buyurdu.

"DISARI!" diye kükredi Vernon Eniste, Harry ile Dudley'yi enselerinden tutup hole attı, mutfak kapisini da çarparak arkalarından kapadı. Harry ile Dudley, anahtar deliginden kimin kulak kabartacağı konusunda korkunç, ama sessiz bir kavgaya tutustular hemen; Dudley kazandı, Harry de, gözlüğü bir kula gından sarkmış, kapiyla yer arasındaki aralıktan içeriyi dinlemek için karninin üstüne uzandı.

Petunia Teyze, titrete bir sesle, "Vernon," diyordu, "su adrese bak - nerede yattığını nasıl bilebilirler? Evi mi gözetliyorlar dersin?"

Vernon Eniste, akli basından gitmiş, "Gözetliyorlardır - araştırıyorlardı - belki bizi izliyorlardır," diye mirildandi.

"Ne yapmamız gerekiyor, Vernon? Yanıt verelim mi? Onlara yazıp istemediğimizi"

Harry, Vernon Eniste'nin parlak siyah ayakkabılarının mutfagi arsinladığını görebiliyordu.

Sonunda, "Hayir," dedi Vernon Eniste. "Hayir, umursamayacağız. Yanıt alamazlarsa... evet, en iyisi bu... hiçbir ey yapmayacağız..."

"Ama -"

"Böyle bir ey istemiyorum evde, Petunia! Onu aldığımızda yemin etmedik mi, böyle tehlikeli saçmalıklardan uzak duracağız?"

O aksam isten gelince, daha önce hiç yapmadığı bir ey yaptı Vernon Eniste; Harry'yi dolabında ziyaret etti.

Vernon Eniste, kapidan bin güçlkle geçer geçmez, "Mektubum nerede?" dedi Harry. "Kim yazmış?"

"Hiç kimse. Yanlislikle sana yollanmış," diye kestirip attı Vernon Eniste. "Yaktım."

Harry öfkeyle, "Yanlislik yoktu," dedi. "Benim dolabim bile yaziliydi üstünde."

"KES!" diye bagirdi Vernon Eniste, tavandan birkaç örümcek düsti. Derin derin soluk aldı, yüzüne bir gülücük yerleştirmeye çalıştı, herhalde çok aci duyuyordu bundan.

"Sey - evet, Harry -s u dolap. Teyzenle ben düşünüyorduk da... artık içine sığmayacak kadar büyüdü... Dudleynin ikinci yatak odasına tasinsan fena olmayacak."

"Neden?" dedi Harry.

Enistesı, "Soru sorma!" diye kestirip attı. "Su esyalarını yukarı götür, hemen."

Dursley'lerin evinde dört yatak odası vardı: biri Vernon Eniste'yle Petunia Teyze'nin, biri konuklar (genellikle Vernon Eniste'nin kadesi Marge) için, biri Dudley'nin yattığı, biri de Dudley'nin ilk yatak odasına sığmayan oyuncaklarını, esyalarını koyduğu oda. Harry'nin, nesi var nesi yoksa dolaptan bu odaya tasıması için tek sefer yetti. Yatağa oturdu Harry, çevresine bakındı. Buradaki aşağı yukarı hers ey kırılmıstı. Bir aylık kamera, Dudley'nin bir zamanlar komsu köpeğı ezdiği küçük tankın üstündeydi; kös ede ilk televizyonu duruyordu Dudley'nin, en sevdiği program yayınlanmayınca bir tekmeyle parçalamıstı onu; koca bir kuskafesi vardı, Dudley içindeki papagani okula götürüp bir havali tüfikle değıstokusetmis ti, tüfek raftaydı, ucu, Dudley üstüne oturduğu için, eğılmıstı. Öteki raflar kitap doluydu. Odada dokunulmamısa tek benzeyens eyler onlardı.

Asagidan Dudley'nin annesine bagıran sesi geliyordu: "Onu orada istemiyorum... o oda bana gerekli... çıkarın onu..."

Harry iç çekip yatağa uzandı. Daha dün, burada olmak için neler vermezdi. Bugün ise burada olmaksana, o mektupla dolabında olmayı yegutardı.

Ertesi sabah kahvaltıda herkes oldukça sessizdi. Dudleys oktaydı. Çıgliklar atmıs, babasına Smeltings bastonuyla vurmus, kendini zorlayarak kusmus, annesini tekmelemıs, kaplumbagasını seraya fırlatmıs, ama odasını geri alamamıstı. Harry dün bu zamanları düşünüyordu, keske mektubu holde açmıssaysdı. Vernon Eniste ile Petunia Teyze düşünceli düşünceli birbirlerine göz atıyorlardı.

Posta geldiginde, Harry'ye iyi davranmaya çalışan Vernon Eniste, mektupları almaya Dudley'yi yolladı. Holden geçerken Smeltings bastonunu hers eye indirdi Dudley. Sonra bagirdi: "Bir tane daha! Mr H. Potter, En Küçük Yatak Odası, 4 Privet Drive -"

Sanki boğazlanıyormusgibi bir çıglik attı Vernon Eniste, yerinden fırlayıp hole kostu, Harry de pesinden. Vernon Eniste mektubu alabilmek için Dudley'le güresip onu yere yatırmak zorunda kaldı, dogrusu biraz güç oldu bu, çünkü Harry de Vernon Eniste'nin arkasına dolanıp boğazına sarılmıstı. Bir dakika kadar süren, herkesin Smeltings bastonundan nasibini aldığı o kör-dövüsü sonunda, Vernon Eniste soluk soluga dogruldu, elinde Harry'nin mektubu vardı.

Harry'ye, "Dogru dolaba - yani, yatak odana," diye gürlledi. "Dudley - git - sadece git."

Harry yeni odasını arsinladı da arsinladı. Dolaptan tasındığını biliyordu birileri, ilk mektubu almadığını da biliyorlardı sanki. Öyleyse bir daha denerlerdi mutlaka. Bu keresinde basariya ulaşilmalıydı artık. Bir plan yaptı.

Onarılmışçalar saat ertesi sabah altıda çaldı. Harry hemen kapattı onu, sessizce giyindi. Dursleyleri

uyandırmamalıydı. Isıkların hiçbirini yakmadan asagi süzüldü.

Postacıyı Privet Drive'in kösesinde bekleyecek, dört numaranın mektuplarını alacaktı önce. Karanlık holde usulca ön kapiya doğru yürürken yüreği gümbürdüyordu.

"AAAAAHHHHH!"

Havaya sıçradı Harry - paspasta kocaman, yumusak birs eye basmisti - canlı birs eye!

Yukarıda ışıklar yandı, Harry o kocaman yumusaks eyin enistesinin yüzü olduğunu fark etti dehsetle. Vernon Eniste, sokak kapısının dibinde, bir uyku tulumunda yatıyordu - besbelli Harry'nin kafasından geçeni yapmasına engel olmak için. Yarım saat kadar bağirdi Harry'ye, sonra da gidip çay yapmasını söyledi. Harry, süngüsü düşük, mutfaga gitti, döndüğünde posta gelmişti, Vernon Eniste'nin kucagında duruyordu. Harry, yeşil mürekkeple yazılmışuç zarf gördü.

"Bana verin -" diye söze başladı, ama Vernon Eniste onun gözleri önünde mektupları yırttı, paramparça etti.

Vernon Eniste o gün ise gitmedi. Evde kalıp posta kutusunu çiviledi.

Agzi çivi dolu, "Anlıyorsun ya," diye açıklama yaptı Petunia Teyze'ye, "mektupları yerine ulaştıramazlarsa, bu isten vazgeçerler."

"Bunun ise yarayacağını pek sanmıyorum, Vernon."

Vernon Eniste, "Bu insanların kafası garip biçimde çalışır, Petunia; sana bana benzemezler," dedi; bu arada, Petunia Teyze'nin getirdiği bir dilim meyveli pastayla çivi çakmaya çalışıyordu.

Cuma günü on iki mektup geldi Harry'ye. Posta kutusundan geçmedikleri için, kapının altından atılmış, kenarlarından itilmiş, birkaçı da alt kattaki tuvaletin penceresinden tikiştirilmişti.

Vernon Eniste evde kaldı yine. Bütün mektupları yaktıktan sonra eline bir çekiç aldı, kimse dışarı çıkamasın diye ön kapiyi da, arka kapiyi da tahtalarla bir güzel çiviledi. Çalışırken "Tiptoe through the Tulips'i mirildanıyor, en ufak bir gürültüde yerinden hopluyordu.

Cumartesi işler çığırından çıkmaya başladı. Harry'ye yazılmışyirmi dört mektup sizdi evin içine; bunlar, kıvrılarak,s askın sütçünün salon penceresinden Petunia Teyze'ye uzattığı iki düzme yumurtanın içlerine tek tek yerleştirilmişti Vernon Eniste postaneyle mandıraya zehir zemberek telefonlar edip dert anlatacak bir yetkili bulmaya çalışırken, Petunia Teyze mektupları mikserde bir güzel parçaladı.

Dudley, Harry'ye, "Seninle konuşmak için kim böyle yırtınır ki" diye sordus askınlıkla.

Pazar sabahı, Vernon Eniste kahvaltı masasına oturduğunda yorgun, biraz da hasta görünüyordu, ama mutluydu.

Gazetelerine marmelat bulastırırken, mutluluk içinde, "Pazarları posta gelmez," diye hatırlattı ötekilere, "bugün kahrolası mektuplar yok -"

O anda birs ey vinlayarak indi mutfak bacasından, Vernon Eniste'nin ensesine kondu. Hemen arkasından,s ömineden otuz kırk kadar mektup kursun gibi yağdı. Dursley'ler kaçacak delik aradılar, ama Harry mektuplardan birini yakalamak için sıçradı -

"Disari! DISARI!"

Vernon Eniste, Harry'yı belinden kavrayıp hole attı. Petunia Teyze'yle Dudley de kollarım yüzlerine siper edip disari fırladıktan sonra Vernon Eniste kapiyi çarparak kapadı. Odaya hâlâ mektup yagdığı duyuluyordu disaridan; duvarlara, yere boyuna mektuplar çarpiyordu.

"Yetti artık," dedi Vernon Eniste, konusurken sakın olmaya çalışıyor, ama bir yandan da biyigini yoluyordu. "Hepiniz besdakika içinde burada olacaksınız, derlenip toparlanın. Gidiyoruz. Bir iki elbise alın sadece. Tartışma istemiyorum!"

Yarım biyikle öylesine tehlikeli biri gibi duruyordu ki, kimse ağzını açmayı göze alamadı. On dakika sonra tahtalarla çivilenip kapatılmiskapıların disında, arabadaydılar, otoyola ilerliyorlardı hızla. Dudley arka koltukta burnunu çekip duruyordu; televizyonunu, videosunu ve bilgisayarını spor çantasına tikiştirirken babası onu görmüş, kendilerini beklettiği için de kafasına yumruğu indirmisti.

Uzaklastılar. Uzaklastıkça uzaklastılar. Petunia Teyze bile nereye gittiklerini sormaya cesaret edemiyordu. Vernon Eniste arada bir direksiyonu kiriyor, bir süre ters yönde ilerliyordu.

Ne zaman bunu yapsa, "Savusturs unları... savusturs unları," diye mirildaniyordu.

Bütün gün ne yemek ne içmek için durdular. Gece çöktüğünde Dudley ulumaktaydı artık. Kendim bildi bileli böyle berbat bir gün geçirmemisti. Karnı acıkmisti, görmek istediği bestelevizyon programını kaçırmisti, üstelik bilgisayarında hiç uzaylı öldürmeden bu kadar uzun süre geçirmemisti.

Vernon Eniste, sonunda büyük bir kentin dislarında kasvetli bir otelin önünde durdu. Dudley ile Harry nemli çarşafın küf kokan çift yataklı bir odayı paylastılar. Dudley horul horul uyudu, ama gözünü bile kirmadı Harry, pencerenin kenarına oturup geçen arabaların ısıklarına baktı, uzun uzun düşündü...

Ertesi sabah kahvaltıda bayat misir gevregiyle kızarmisekmek üstünde buz gibi konserve domates yediler. Tam kahvaltiyi bitirmislerdi ki, otel sahibesi geldi masalarına.

"Özür dilerim, içinizde Mr H. Potter var mı? Bunlardan aşağı yukarı yüz tane geldi, hepsi resepsiyonda."

Bir mektup uzattı, yeşil mürekkeple yazılmışadresini okudular:

Mr H. Potter Oda 17 Railviezv Oteli Cokezvorth

Harry mektubu kapmak için uzandı, ama Vernon Eniste elini itti onun. Kadıns askınlıkla baktı.

Hemen ayağa fırladı Vernon Eniste, "Ben alırım onları," dedi, kadim izleyerek yemek odasından çıktı.

Saatler sonra, Petunia Teyze, çekinerek, "Eve gitsek daha iyi olmaz mı, sevgilim?" önerisinde bulundu, ama Vernon Eniste onu duymamışa benziyordu. Tam ne aradığını kimse bilmiyordu. Bir ormanın ortasına götürdü onları, çıktı, çevresine bakındı, basını salladı, arabaya girdi, yola koyuldular yine. Aynısı yürülmüşbir tarlanın ortasında, bir asma köprüünün yarisında, çok katlı bir otoparkin tepesinde de oldu.

O gün öğleden sonra, Petunia Teyze'ye, sıkıntılı sıkıntılı, "Babam çildirdi, öyle değil mi?" diye sordu Dudley. Vernon Eniste arabayı kiyiye çekmiş, hepsini içeriye kilitlemiş, ortadan yok olmuştü.

Yagmur dindi. Koca koca damlalar düşüyordu arabanın üstüne. Dudley zırlamaya başladı.

"Bugün pazartesi," dedi annesine. "Aksama Büyük Humberto var. Televizyonlu bir yerde kalmak istiyorum."

Pazartesi. Bu bir şey hatırlattı Harry'ye. Bugün pazartesiye -televizyondan ötürü gün saymakta güvenilir biriydi Dudley- yarın salıydı, Harry'nin on birinci doğum günü. Tabii pek de eğlenceli geçmezdi onun doğum günleri - geçen yıl armağan olarak Dursley'ler bir elbise askisiyle Vernon Eniste'nin bir çift eski çorabini vermişlerdi ona. Yine de insan her gün on birine basmazdı ki.

Vernon Eniste döndü, gülümsüyordu. İnce uzun bir paket vardı elinde, Petunia Teyze ne aldığını sorunca da yanıt vermedi.

"Uygun yeri bulduk!" dedi. "Hadi! Herkes dışarı!"

Arabanın dışı çok soguktu. Vernon Eniste denize uzanan kocaman kaya gibi bir şey gösteriyordu. Kayanın tepesine de insanın hayal bile edemeyeceği kadar berbat bir baraka yerleştirilmişti. Orada televizyon olmadığı kesindi.

Vernon Eniste, neyle ellerini çırparak, "Bu gece fırtına çıkacakmış!" dedi. "Bu bey de incelik gösterip kaygısını ödünç vermeye razı oldu."

Sallana sallana dissiz bir ihtiyar geldi yanlarına, azıcık dalgasını geçermiş gibi siritarak, aşağılarda de-mir-grisi suda yalpalayıp duran eski bir kayığı gösterdi.

"Yetecek kadar erzak aldım," dedi Vernon Eniste, "hadi bakalım, doğru tekneye!"

Kayık buz gibiydi. Enselerinden soguk köpükler ve yağmur giriyor, yüzlerine iliklere isleyen bir rüzgâr çarpıyordu. Kayaya vardıklarında aradan saatler geçmişti sanki, Vernon Eniste tökezleyip kayarak kırık dökük kulübeye götürdü onları.

İçeri korkunçtu; yosun kokusu sarmıştı her yanı, rüzgâr tahta duvarlar arasındaki boşluklardan viziliyordu; s ömine islakti, bostu. Sadece iki oda vardı.

Vernon Eniste'nin erzaki çıka çıka adam basına birer paket gevrekle dört muz çıktı. Atesyakmaya çalıştı Vernon Eniste, ama boşgevrek paketleri sadece tütüp büzülüverdi.

"Şimdi o mektuplar olmalıydı ki!" dedi neyle.

Keyfi pek yerindeydi. Besbelli, bu fırtınalı havada kimsenin kalkıp da oraya mektup getirebileceğini sanmıyordu. Harry de öyle düşünüyordu, ama hiç de hoşuna gitmiyordu bu.

Gece çöktü, beklenen fırtına patladı. Dev dalgaların köpükleri kulübenin duvarlarını sirilsiklam etti, azgın rüzgâr köhne pencereleri sarsmaya başladı. Petunia Teyze ikinci odada birkaç küflü battaniye bulmuştu, güvelerin kemirdiği kanepede Dudley'ye yatak yaptı. Vernon Eniste'yle yandaki eğri bügrü yataga gittiler, Harry de yerin en yumuşak yerini bulup en ince, en eski battaniyenin altına büzülmeye bırakıldı.

Gece ilerledikçe fırtına da azıyor, kuduruyordu. Harry'nin gözü uyku tutmuyordu. Titriyordu Harry, yerine daha rahat yerleşmeye çalışıyordu; karni da açlıktan gurulduyordu. Gece yarısına doğru başlayan gök gürültüleri, Dudley'nin horultusunu bastırdı. Dudley'nin kanepenin yanından sarkan tombul bileğindeki saatin isikli kadrani, on dakika sonra on bir yasma basacağı söyledi Harry'ye. Yattığı yerde, doğum gününün tiktaklarla yaklaşmasını seyrederken, Dursley'lerin bunu hatırlayıp hatırlamayacaklarını düşündü

Harry, bir de o mektuplari yazanins imdi nerede oldugunu.

Besdakika sonra tamam. Disarida bir çatirti duydu Harry. Çati mi çöküyordu acaba? Çökse azicik isinirdi. Dört dakika kaldi. Belki de Privet Drive'daki ev mektuplarla dolmustu, döndüklerinde ne yapar eder, birini yürütürdü.

Üç dakika kaldi. Kayaya böyle vuran, deniz miydi? Ya (iki dakika kaldi) o tuhaf gicirti da neydi öyle? Kaya parçalanip denize mi gömülüyordu?

Bir dakika sonra on birine basacakti. Otuz saniye... yirmi... on - dokuz - Dudley'yi uyandirsa miydi acaba, keyfini kaçirmek için - üç - iki - bir -

BUMM.

Kulübe tepeden tırnaga sarsildi, Harry dogrulup kapiya dikti gözlerini. Biri vardi disarida, girmek için kapiya vuruyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anahtarların Bekçisi

BUMM. Yine vurdular kapiya. Dudley sıçrayarak uyandi.

Sapsals apsal, "Top mu atiyorlar?" diye sordu.

Arkalarında bir çatirti oldu, Vernon Eniste odaya daldi. Bir tüfek vardi elinde - getirdigi o ince uzun paketin içinde ne oldugunu da böylece öğrenmisoldular.

"Kim var orada?" diye bagirdi. "Uyarıyorum seni -silahim var!"

Bir sessizlik oldu. Sonra -

KÜÜT!

Öylesine hizla vuruldu ki kapi, menteselerinden sökülüp kulaklari sagir edici bir gümbürtüyle yere düsti.

Insan azmani dev gibi biri duruyordu kapida. Yüzü yeleye benzer uzun saçlariyla, sarmasdolassakaliyla neredeyse bütün bütüne örtülmüştü; o kadar saç sakalin arasindan siyah böcekler gibi parildayan gözleri görülebiliyordu sadece.

Dev bin güçlkle kulübeye girdi, egilince bile kafasi tavana degiyordu. Çömeldi, kapiyi alip kolayca yerine takti. Disarida firtinanin sesi biraz kesilmisti. Dönüp odadakilere bakti teker teker.

"Simdi bir fincan çay olaydi, ha? Bu yolculuk beni duman etti..."

Dudley'nin korkudan donakaldigi kanepeye dogru yürüdü.

"Toparlan azicik, yagtulumu," dedi yabanci.

Dudley inleyerek kostu, annesinin arkasına saklandı; annesi de, dehset içinde çömelmiş, Vernon Enis te'nin arkasına geçmişti.

"Haa, iste Harry!" dedi dev.

Harry basını kaldırıp yırtıcı, yabani, karanlık yüzüne baktı onun, böceğe benzer gözlerin keyifle isidığını gördü.

"Seni son gördüğümde minicik bir bebektin," dedi dev. "Babana benziyorsun tipki, ama gözlerini annenden almışın."

Vernon Eniste hisirtiyaya benzer garip bir ses çıkardı.

"Hemen buradan gitmenizi istiyorum, efendim!" dedi. "Hers eyi kirip döküyorsunuz!"

"Off, kapa çeneni, Dursley, koca musmula," dedi dev. Kanepenin arkasına uzandı, tüfegi Vernon Enis te'nin elinden aldı, sanki lastikten yapılmış gibi kolayca büküverdi onu, odanın bir kösesine fırlatıp attı.

Vernon Eniste garip bir ses daha çıkardı, kuyruğuna basılmış bir fare gibi.

Sırtım Dursley'lere dönerek, "Neyse - Harry," dedi dev, "doğum günün kutlu olsun. Birs ey getirdim belki üstüne oturmuşumdur, ama nasıl olsa tadi degismemistir."

Siyah paltosunun iç cebinden hafifçe ezilmiş bir kutu çıkardı. Harry titreyen parmaklarla açtı onu. içinde kocaman, yapıyapışık olata bir pasta vardı, üstüne de yeşil kremayla Mutlu Yıllar Harry yazılmıştı.

Harry basını kaldırıp deve baktı. Tesekkür ederim demek istiyordu, ama kelimeler boğazında bir yerlerde kayıplara karışmıştı sanki, onun yerine, "Sen kimsin?" dedi.

Dev kikirdadı.

"Doğru, kendimi tanıtmadım. Ben Rubeus Hagrid. Hogwarts'ta Anahtarların ve Toprakların Bekçisi."

İnanılmaz büyüklükte elini uzattı, Harry'nin bütün kolunu sıktı.

Ellerini ovuşturarak, "Eh," dedi, "çaya gelmedi mi sıra? S u anda çayın yerini baska birs ey tutamaz."

Büzüsmüş gevrek paketlerinin durduğu ocaga ilisti gözleri, burnunu çekerek homurdandı. S ömineye eğildi; ne yaptığını göremiyorlardı onun, ama bir saniye sonra geri çekildi dev, ocakta gürül gürül alevler yükseldi. Islak kulübeyi titrek bir ısı doldurdu; Harry, sanki sıcak bir banyoya girmiş gibi, tepeden timaga ısıniverdi.

Dev, ağırlığı altında ezilen kanepeye oturdu yeniden, paltosunun cebinden bin bir türlü ey çıkarmaya başladı: bakır bir güğüm, bir paket ezilmiş sosis, bir masa, bir çaydanlık, kenarları kırık birkaç bardak, çay yapmaya başlamadan önce bir fırt çektiği kehribar rengi siviyle dolu birs ise. Kısa sürede kulübe sosis cizirtisiyle, kokusuyla doldu. Kimse ağzını açmadı dev çalışırken, ama tombul, yağlı, hafifçe yanmış ilk altı sosisi masayla alırken, Dudleys öyle bir kipirdadı. Vernon Eniste, "Vereceği hiçbir şeyi elini bile sürmeyeceksin, Dudley," dedi sert sert.

Dev belli belirsiz kikirdadı.

"Zaten o pasta göbekli oğluns isecegi kaders ismis, Dursley, kafani takma."

Harry'ye uzatti sosisleri; Harry öylesine açti ki, daha önce agzina bu kadar lezzetli birş ey koymamışgibi geldi ona; yine de gözlerini devden ayıramıyordu. Sonunda bakti ki, kimsenin birş ey söylediği yok, "Özür dilerim, ama gerçekten kim olduğunuzu hâlâ bilmiyorum," dedi.

Dev, çaydan bir yudum alip elinin tersiyle agzini sildi.

"Hagrid de bana, herkes öyle der. Söyledimdi ya, Hogwarts Anahtarlarının Bekçisiyim. Hogwarts'i biliyorsun elbet."

"Sey - hayır," dedi Harry.

Hagrids asakaldi.

Hemen, "Özür dilerim," dedi Harry.

"Özür mü dilersin?" diye kükredi Hagrid, gölgelere büzülmüşDursley'lere dikti gözlerini. "Asil onlar özür dilesin! Mektuplarının eline geçmediğini biliyordum, ama Hogwarts'i bilmediğin aklimin ucundan bile geçmediydi! Annenle babanın hers eyi nerede öğrendiğini hiç düşünmedi miydin?"

"Nasil hers eyi?" diye sordu Harry.

"NASIL HERS EYİMİ?" diye gürledi dev. "Dur bir dakika!"

Ayaga fırladi. O öfkeli haliyle bütün kulübeyi kaplamışgibiydi. Dursley'ler duvar dibine sinmişlerdi korkuyla.

Dev, "Yani sizs imdi," diye kükredi, "bu çocuğun -bu çocuğun! - hiçbirş ey bilmediğini mi söylüyorsunuz - HIÇBİRS EY?"

Harry ipin ucunun biraz kaçtığını düşündü. Ne de olsa okula gidiyordu, notlan da hiç fena sayılmazdı.

"Birtakims eyleri biliyorum," dedi. "Toplama çıkarma gibis eyleri pekâlâ yapabilirim."

Ama Hagrid elinis öyle bir salladi havada, "Bizim dünyamız hakkında yani," dedi. "Senin dünyanın. Benim dünyam. Ana-babanın dünyasi."

"Ne dünyasi?"

Hagrid patlamak üzereydi sanki.

"DURSLEY!" diye gürledi.

Bembeyaz kesilmişVernon Eniste, "Sey... mey" gibisinden birş eyler mirildandi. Harry'yes askinlikle bakti Hagrid.

"Ana babani biliyorsundur elbet," dedi. "Ünlü kisiler onlar. Sen de ünlüsün."

"Ne? Annemle - annemle babam ünlü müydü yani?"

"Bildigin yok... bildigin yok..." Hagrid deli deli bakislarini Harry'ye dikti, parmaklarini saçlarından geçirdi.

"Kim oldugunu bilmiyor musun?" dedi sonunda.

Vernon Eniste sesine kavustu birdenbire.

"Dur!" diye buyurdu. "Dur bakalim efendi! Çocuga birs ey söylemeni yasakliyorum!"

Vernon Dursley'den daha yürekli bile, Hagrid'in kendisine bakiisinden tir tir titrerdi; Hagrid konustug unda, söylediğinin her hecesi öfkeyle zangirdiyordu.

"Demek hiç söylemediniz ona? Dumbledore'un biraktigi mektupta yazılanlari anlatmadiniz? Oradaydim ben! Dumbledore'un biraktigini kendi gözlerimle gördüm, Dursley! Demek bunca yıl ondan sakladiniz?"

Harry, "Ne sakladilar benden?" diye sordu merakla.

Vernon Eniste, telasla, "DUR! YASAKLIYORUM SANA!" diye bagirdi.

Petunia Teyze'nin korkudan nefesi tikandi.

"Ne halt ederseniz edin, ikiniz de," dedi Hagrid. "Harry - sen bir büyücüsün."

Kulübeye sessizlik çöktü. Sadece uguldayan rüzgârla denizin sesi duyuluyordus imdi. Solugunu tutarak, "Neyim?" dedi Harry.

Hagrid, artık daha da çöken, daha da inilleyen kanepeye oturarak, "Büyücüsün elbet," dedi, "azicik eg itilirsen hem de krali olursun. Öyle bir ana baba her çocuga nasip olmaz! Eh, artik u mektubunu okumanin vakti geldi."

Harry sarımsi zarfi almak için elini uzatabildi sonunda; üstünde zümrüt yesili mürekkeple Mr H. Potter, GirişKati, Kayalar üstündeki Kulübe, Deniz yazılıydı. Mektubu çıkarıp okudu:

HOGWARTS CADILIK VE BÜYÜCÜLÜK OKULU

Müdür: Albus Dumbledore

'Merlin Nisani, Büyük Usta, Yüksek Cadi, BasSihirbaz, Yüce Basbug, Uluslararası Büyücüler Konfed.

Sayın Mr Potter,

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda yerinizin ayrılmışoldugunu size bildirmekten mutluluk duymaktayız. Gerekli kitap ve gereçlerin listesi ilisikte sunulmuştur.

Ders yılı i Eylülde başlamaktadır. Baykusunuzu 31 Temmuz'dan önce göndermenizi dileriz.

Sevgilerimizle,

Minerva McGonagall Müdür Yardımcısı

Harry'nin kafasında havai fisekler gibi patlamaya başladı sorular; önce hangisini soracagina karar veremiyordu. Birkaç dakika sonra, kekeleyerek, "Ne demek bu, baykusumu bekliyorlar ne demek?" diye

sorabildi.

"Vay canina,s imdi aklima geldi," diye bagirdi Hagrid, elini alnina öyle bir vurdu ki, bu vurusla bir atli arabayi devirebilirdi; paltosunun içindeki bir baska cepten bir baykus-gerçek, canlı, azıcık perisan görünüşlü bir baykus-, uzun bir tüy kalem, bir tabaka da parsömen kâgidi çıkardı. Dili dislerinin arasında, birkaç satır çizik-tirdi; Harry tepesinden bakarak tersten okudu:

Sayın Mr Dumbledore,

Harry'nin mektubu verildi. Yarın onu alacaklarını almaya götürüyorum. Hava felaket. Umarım iyisinizdir. Hagrid

Hagrid notu kıvırdı, baykusun gagasına tutusturdu, kapiya gidip firtınaya attı baykusu. Sonra dönüp sanki telefonla konuşmak gibi siradan bir isyapmışça-sına oturdu.

Harry ağzının bir karışacak olduğunu fark etti, hemen kapattı onu.

"Nerede kalmistim?" dedi Hagrid, ama o anda Vernon Eniste, yüzü hâlâ kül rengi,s öminenin isigına yaklaştı öfkeyle.

"Gitmiyor," dedi.

Hagrid homurdandı.

"Görelim bakalım, senin gibis isko bir Muggle onu nasıl durduracakmış?" dedi.

Harry, ilgiyle, "Bir ne?" dedi.

"Bir Muggle," dedi Hagrid. "Onun gibi büyü-disi insanlara öyle deriz biz. Sende de amma talih varmışya, ömrümde gördüğüm en su katılmamışMuggle ailesinde büyümüşün."

Vernon Eniste, "Onu aldığımızda, bütün bu saçmalıklara son vereceğimize yemin etmistik," dedi, "onu bundan siyiracagımıza! Sihirbazlık denens eyden!"

"Biliyordunuz öyleyse!" dedi Harry. "Sihirbaz olduğumu siz de biliyor muydunuz?"

Petunia Teyze, ansizin, "Biliyorduk!" diye bagirdi. "Biliyorduk*. Tabii biliyorduk! O hınzır kardesim başka birsey miydi yani! Sen ne olacaktın! O da bir mektup aldı böyle, sonra ortadan yok olup oraya gitti -okul dedikleri yere-, tatillerde geliyordu eve, cepleri kurbaga yavrularıyla dolu, çay fincanlarını fareye çeviriyordu. Onu olduğu gibi, garip bir yaratık olarak gören tek kişi bendim! Ama annemle babama sorarsanız, yere göğe koyamadıkları Lilydi o, ailede bir cadı olmasından gurur duyuyorlardı!"

Derin bir soluk almak için durdu, sonra içini bosaltmayı sürdürdü. Anlasılan bütün bunları söylemek için yıllardır bekliyordu.

"Sonra Potter'la tanisti okulda, kaçip evlendiler, sen doğdun, biliyordum senin de onlar gibi olacağını, onlar gibi tuhaf, onlar gibi - anormal - sonra da, bağışla beni, gitti kendini havaya uçurttu, sen de basımıza kaldın!"

Harry bembeyaz kesilmisti. Birs ey söyleyecek gücü bulur bulmaz, "Havaya mi uçurttu?" dedi. "Araba kazasında öldüklerini söylemistiniz bana!"

"ARABA KAZASI, HA?" diye kükredi Hagrid, Öylesine öfkeyle fırlamisti ki yerinden, Dursley'ler kös elerine sindiler yine. "Lily'yle James Potter araba kazasinda ölecek kisiler mi? Saçmalik bu! Palavra! Bizim dünyamizda herkes onu biliyor, ama daha Harry'nin kendi geçmişinden bile haberi yok!"

Harry, "Niye? Ne oldu?" diye sordu hemen.

Hagrid'in yüzündeki öfke silindi. Ansizin bir endise aldı onun yerini.

Alçak, üzgün bir sesle, "Bunu beklemiyordum," dedi Hagrid. "Dumbledore söylediği zaten, sana ulaşmak güç olacak dediği, hiçbir şey de bilmediğini söylediği. Ah, Harry, bunu dosdoğru anlatacak adam ben miyim, bilemiyorum - ama biri çikip anlatmalı -birs ey bilmeden de Hogwarts'a gidemezsin." Dursley'lere ters ters baktı.

"Eh, anlatacağım kadarını öğrenirsin hiç olmazsa -ama bak, her bir şeyi de anlatamam, koskoca bir esrar bu, bir kısmı..."

Oturdu, atese baktı birkaç saniye, sonra, "Sanırım," dedi, "her şey bir adamla baslıyor, ad. - olacak iş değil, adından haberin bile yok, dünyada herkes biliyor onu -" "Kimi?"

"Sey - mecbur kalmadıkça adını ağzıma almam. Kimse almaz." "Neden?"

"Hoppala! İnsanlar hâlâ korkuyor, Harry. Vay canına, amma zormuş bu. Neyse, bir büyücü vardı... sapitti. Ama tam sapitti. Daha da beter. Beterin beteri. Adı..."

Hagrid yutkundu, ama tek kelime çıkmadı ağzından.

Harry, "İstersen yaz," diye önerdi. "Yok - beceremem. Peki - Voldemort." Hagrid ürperdi. "Adını söyletme bir daha. Neyse, bu - bu büyücü, aşağı yukarı yirmi yıl oluyor, kendine yandasaramaya koyuldu. Buldu da - kimi korkuyordu, kimi de onun gücünden bir parça kapmaya bakıyordu. Güçlüydü güçlü olmasına. Karanlık günler, Harry. Kime güveneceğini bilmiyordun, tanımadığın cadılara, büyücülere açılmayı göze alamıyordun... Korkunç şeyler oldu. Her şeyi ele geçiriyordu. Kimileri karşı koydu elbet - onları da öldürdü. Canavarlık. Tek güvenilir yerlerden biri Hogwarts'ti. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in korktuğu tek adam Dumbledore'du. Okulu ele geçirmeyi göze alamadı, o sırada göze alamadı diyelim

"Senin ana baban görüp göreceğin en esaslı büyücülerdendi. Hogwarts'ın en parlak öğrencileriydi onlar! İsmin esrari de burada zaten, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen belki de bu yüzden onlara hiç mi hiç yanası amadı... ikisinin de Dumbledore'a yakın olduğunu, Karanlık Van'la bir alışverişleri olmadığını biliyordun herhalde.

"Belki de onları kandırırım diye düşürdü... belki de yolundan çekilsinler istiyordu. Herkesin tek bildiği, on yıl önce Cadılar Bayramı'nda, senin de yaşadığın köye damlamasıydı. Bir yasındaydın sen. Evinize geldi, sonra da - sonra da -"

Hagrid kirli mi kirli, leke içinde bir mendil çıkardı ansizin, sis düdüğüne benzer bir sesle sümküdü.

"Özür dilerim," dedi. "Ama acı bir şey bu - ana babanı tanırım, onlardan iyisini bulamazdın dünyada -her neyse -"

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onları öldürdü. Sonra da -asıl esrar burada işte- seni de öldürmeye kalktı. Temiz isyapmak istiyordu herhalde ya da adarı öldürmek hoşuna gidiyordu. Ama beceremedi. Alnındaki

o izi hiç merak ettin mi? Siradan bir kesik değil o. Güçlü bir kötülük dokundu muydu olur - ana babanın, evinizin bile icabına baktı - ama sana dokunamadı, bu yüzden ünlüsün, Harry. Birini öldürmeyi aklına koysun, o kimse sagkalamazdı, bir tek sen yasadın, zamanın en iyi cadılarını, büyücülerini öldürdü - McKinnon'lari, Bone'lan, Prewett'lari - sen ise bir bebektin daha, sagkaldın."

Harry'nin kafası dayanılmaz acılar içindeydi imdi. Hagrid'in anlattıkları sona ererken, o göz kamastırıcı yeşil ışığın çıktığını gördü yine, daha önce hatırlamadığı kadar açık biçimde - bir şey daha hatırladı, kendini bildi bileli ilk kere - tiz, soğuk, zalim bir kahkahayı.

Hagrid üzüntüyle ona bakıyordu.

"O yıkık evden ben kendim çıkardım seni, Dumbledore'un buyruğuyla. Seni bu salaklara getirdim..."

"Hepsi palavra," dedi Vernon Eniste. Harry sıçradı, Dursley'lerin orada olduklarını unutmuştu sanki. Vernon Eniste cesaretini toplamışa benziyordu. Hagrid'e bakıyordu öfkeyle, yumruklarını sıkıyordu.

"Simdi beni dinle, çocuk," diye homurdandı. "Sende garip bir şey olduğunu ben de kabul ediyorum, adamakıllı bir sopa bunun hakkında gelirdi belki - annenle baban için anlatılanlar ise... evet, acayip kişilerdi onlar, bunu yadsımanın bir anlamı yok, bana sorarsan, dünya onlar siz daha iyi - akıllarına eseni yaptılar, o garip büyücüler arasına karıştılar - tam da düşündüğüm gibi oldu, böyle karanlık bir sonla karşılaşacaklarını hep biliyordum -"

O anda kanepeden fırladı Hagrid, paltosunun içinden eski püskü pembe bir şey çıkardı. Onu Vernon Eniste'ye kılıç gibi sallayarak, "Ayagım denk al, Dursley -" dedi, "ayagını denk al - tek laf daha edersen..."

Sakallı bir dev tarafından emsiyeyle ıslenmeyi göze alamayan Vernon Eniste, cesaretini bir anda yitirdi yine. Duvar dibine sigınmıştı.

Ağır ağır soluyarak, "Has öyle," dedi Hagrid, kanepeye oturdu; kanepesi bu kere iyice çöktü artık.

Bu arada, sorulacak yüzlerce soru geliyordu Harry'nin aklına.

"Peki, Vol - özür dilerim - yani, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e ne oldu?"

"Güzel soru. Harry. Yok oldu. Kayıplara karıştı. Seni öldürmek istediği gece. Sen de böylece daha ünlü oldun. Anlıyorsun ya, en büyük esrar bu... gittikçe güçleniyordu - niye çekip gitti?"

"Rivayete bakılırsa, ölmüş. Bana sorarsan, palavranın daniskası. Ölecek kadar insanlık yoktu içinde. Bir rivayete bakılırsa da, hâlâ turp gibi, pusuya yatmış, ama ona da inanmıyorum. Yandaşları bize katıldılar yine. Kimileri sanki derin bir uykudan uyanmış gibi. Dönecek oluydu, öyle yapmazlardı.

"Çoğumuz yasadığına inanıyoruz, ama gücü mücü kalmamış oluyoruz. Artık bu işi götüremeyecek kadar zayıflamıştır. Sende bir şey var, Harry, onun sonunu da bu yazdı. Hiç hesaplamadığı bir şeyle karşılaşmış o gece -neydi, bilmiyorum, kimse bilmiyor - ama seninle ilgili bir şey onun canına okudu."

Hagrid, gözlerinde parıltıyan bir sıcaklıkla, saygıyla baktı Harry'ye; ama Harry, gurur duyup sevineceğine, bu iste korkunç bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu. Büyücü mü? Kendisi mi? Nasıl büyücü olabilirdi ki? Bütün yaşamım Dudley'nin yumruklarına, Petunia Teyze ile Vernon Eniste'nin aşağılamalarına katlanarak geçmişti; eğer bir büyücü olsaydı, kendisini dolaba her kapamaya kalkışlarında onlar da sigilli birer kurbagaya dönüşmezler miydi? Bir zamanlar dünyanın en büyük sihirbazını alt etmişti demek; peki, nasıl olmuş da Dudley onu boyuna top gibi tekmeleyip durmuştu?

"Hagrid," dedi usulca, "galiba bir yanlislik yaptin.

Ben büyücü olamam."

Hagrid'in kikirdadigini görünces asirdi.

"Büyücü degilsin, ha? Korktugunda ya da öfkелendiğinde hiç mi olmadiks eylerin gerçekleşmesine yol açmadın?"

Atese bakti Harry. S imdi düşünüyordu da... ne zaman teyzeşiyle enistesini çileden çıkaracak garip birsey olduysa, Harry ya tedirgindi ya da öfkeli... Dudley çetesi tarafından kovalanırken, artık nasıl olduysa, kendini damda buluvermisti... o gülünç tırasla okula gitmeye utanırken saçları uzayivermisti... hele Dudley son keresinde kendisine vurduğunda, öcünü almamismiydi, hem de farkına bile varmadan? Onun üstüne bir boa yılanı salmamismiydi?

Gülümseyerek Hagrid'e bakti, onun da sevgiyle isil isil gülümsedigini gördü.

"Gördün mü?" dedi Hagrid. "Harry Potter büyücü değil, ha? Bak bakalım, Hogwarts'ta bir anda nasıl üne kavusacaksın."

Ama Vernon Eniste'nin kolay kolay teslim bayrağı çekmeye niyeti yoktu.

"Gitmiyor demedim mi sana?" diye tısladı. "Stone-wall High'a gidecek, gittigine des ükredecek. O mektupları okudum, bir sürü ivirzivir gerekiyormuş- buyu kitapları, asalar -"

Hagrid, "Gitmek isterse, senin gibi koca bir Muggle onu durduramaz," diye kükredi. "Lily ile James Potter'in oğullarının Hogwarts'a gitmesini engelleyeceksin ha! Kafayı üsütmüşün sen. Onun adı daha dogar dogmaz ezber edilmisti. Dünyanın en iyi cadılık ve büyücülük okuluna gidecek. Yedi yıl sonra kendi kendini bile tanıyamaz. Kendi akranlarıyla yasayacak, o kadar da degisiklik olsun artık, Hogwarts'ın görüp göreceği en büyük Müdür yetistirecek onu, Albus Dumbled-"

"ONA HOKKABAZLIK ÖGRETMEŞİİÇİN KAFADAN ÇATLAK SERSEM BİRİ HTİYARA PARA MARA VEREMEM!" diye bağirdi Vernon Eniste.

Ama çok ileri gitmisti artık. Hagrids emsiyesini kaptığı gibi onun kafasına indirdi. "SAKIN -" diye gürledi, "ALBUS - DUMBLEDORE -İ ÇİN - BENİM - YANIMDA - KÖTÜ - BİR - LAF - ETME!"

Semsiyesini havada vinlatarak Dudley'ye dogru uzatti - eflatun bir isik çakti, hava fisegi gibi bir ses duyuldu, tiz bir ciyaklama, bir saniye sonra da Dudley oracıkta, ellerini tombul poposunda kenetlemiş, dans ediyor, bir yandan da aci içinde uluyordu. Sirtini onlara döndüğünde, pantolonundaki bir delikten fırlamiskivircik bir domuz kuyruğu gördü Harry.

Vernon Eniste kükredi. Petunia Teyze'yle Dudley'yi öteki odaya sürüklerken dehset içinde son bir kere bakti Hagrid'e, kapiyi çarparak kapadı.

Semsiyesine bakti Hagrid, sakalını sivazladı.

Pismanlıkla, "Keske kendimi tutaydım," dedi, "ama olacağı varmış. Domuza çevirmek istediyydim onu, ama zaten domuzun tekiydi, bana fazla bir isdüşmedi."

Çali gibi kaslarinin altindan Harry'ye bir göz attı.

"Aramızda kalsın; bunu Hogwarts'ta kimseye söylemezsen memnun olurum," dedi. "Dogrusunu istersen, benim -s ey - büyü yapmamı istemiyorlar. Azıcık yapmama izin verdiler, seni izleyeyim, mektupları ulaş tırayım diye - bu işi üstüme almayı da onun için istedim -"

Harry, "Büyü yapmana neden izin vermiyorlar?" diye sordu.

"Sey - ben de gittiydim Hogwarts'a, ama - ama, ne yalan söyleyeyim, kovuldum. Üçüncü yilimde. Asami kirdılar, ortadan ikiye böldüler. Ama Dumbledore bekçi olarak tuttu beni. Büyük adams u Dumbledore."

"Niye kovdular seni?"

Yüksek sesle, "Geç oldu artık, yarin çok isimiz var," dedi Hagrid. "Kente gitmemiz gerek, kitap filan alacağız."

Kalin siyah paltosunu çıkarıp Harry'ye fırlattı.

"Girs unun altına," dedi. "Azıcık kiprasırsa kafam takma, galiba ceplerden birinde bir çift siçan olacak."

BESINCİBÖLÜM

Diagon Yolu

Harry ertesi sabah erkenden uyandı. Ortalığın aydınlandığını biliyordu, ama yine de gözlerini simsiki kapalı tuttu.

Kendi kendine, kesin bir biçimde, "Bir düştü bu," dedi. "Hagrid adında bir dev gördüm düşümde, geldi, büyücülük okuluna gideceğimi söyledi. Gözlerimi açınca kendimi evdeki dolapta bulacağım."

Birs eye hızlı hızlı vurulduğunu duydu ansızın. Yüregi daralarak, "İste Petunia Teyze, kapiya vuru-v ör," diye dusundu, yüregi sikisti. Ama gözlerini açmadı yine. Düşöyle güzeldi ki. Tak. Tak. Tak.

"Peki" diye mirildandı. "Kalkıyorum." Doğruldu, doğrulur doğrulmaz da Hagrid'in ağır İMJİO^U dustu u-.runden. Kulübe güneşiçindeydi, fırtına dinmisti, Hagrid kırık kanepede uyumaktaydı, pencerede de bir baykusvardı, gagasına bir gazete sikistimis, pençesiyle cama vuruyordu.

Ayaga fırladı Harry, öylesine mutluydu ki, sanki içinde kocaman bir balons isiyordu. Dosdogru pencereye gidip camı açtı. Baykusiçeri süzüldü, gazeteyi hâlâ uyumakta olan Hagrid'in üstüne bıraktı. Yere kondu sonra, Hagrid'in paltosuna saldırdı.

"Yapma."

Baykusu kovalamaya çalıştı Harry, ama baykusöfkeyle gagasını gösterdi ona, paltoyu didiklemeyi sürdürdü.

Harry, yüksek sesle, "Hagrid!" dedi. "Bir baykusvar -"

Kanepeye doğru, "Parasını ver," diye homurdandı Hagrid.

"Ne?"

"Gazete getirdi ya, para istiyor. Ceplerime bak."

Hagrid'in paltosu ceplerden olusmustu sanki -anahtar desteleri, tffek samalar, iplik yumakları, nanes ekerleri, ay posetleri... sonunda bir avu garip görünümlü bozukluk çıkardı Harry.

Hagrid, uykulu uykulu, "BesKnut ver ona," dedi.

"Knut mu?"

"O küçük bronzlardan."

Harry küçük bronz paralardan bestane saydı, parayı koyabilsin diye, küçük deri bir kese bağlı bacasını uzattı baykus. Sonra açık pencereden uçup gitti.

Hagrid yüksek sesle esnedi, doğrlup gerindi.

"En iyisi, biz yola dselim, Harry, yapılacak çok isvar bugün, daha Londra'ya gidip okul malzemesi alaca gız"

Harry büyücü paralaram evirip çeviriyor, onlara bakıyordu. Birs ey gelmişti aklına, gelir gelmez de içindeki balon püf diye snvermişti.

"Sey-Hagrid..."

Koca çizmelerini giymekte olan Hagrid, "Ha?" dedi.

"Hiç param yok - dün gece Vernon Enisteyi de duydun - okula gidip büyü öğrenmem için para vermeyecek."

Ayaga kalkıp kafasını kasiyarak, "Merak etme," dedi Hagrid. "Ana baban sana birs ey bırakmadılar mı saniyorsun?"

"Ama evleri yerle bir olduysa -"

"Altınlarını evde tutmuyorlardı ki, yavrum! İlk duragımız Gringotts, Büyücüler Bankası. Bir sosıs alsana, daha soguyup kaskatı olmamıs- eh, ben de senin doğum günü pastandan bir lokma yiyeyim bari."

"Büyücülerin bankaları mı var?"

"Bir tek Gringotts. Cincceler isletiyor."

Harry elindeki sosıs parçasını yere dsrd.

"Cincceler mi?"

"Haa - benden söylemesi, soymaya heveslenmek için adamın fittirması gerek. Cinccelere bulasılmaz, Harry. Birs eyi emanet etmek istiyorsan, Gringotts dünyanın en güvenli yeri - Hogwarts'i saymazsak. Zaten Gringotts'a gidecektim. Dumbledore dedi ydi. Hogwarts'in bir isı için." S yle bir kabardı Hagrid.

"Önemli isleri bana yükler hep. Seni götürmek - Gringotts'tan birtakims eyler almak - anliyorsun ya, bana güvenir.

"Hers ey hazır mı? Hadi öyleyse."

Harry kayaya kadar Hagrid'i izledi. Hava oldukça açıktı imdi, deniz güneşisiğiyle parlıyordu. Vernon Eniste'nin tuttuğu kayık hâlâ oradaydı, fırtına yüzünden suyla dolmuştu.

Harry, çevrede bir baska kayık aranarak, "Nasil geldin buraya?" diye sordu.

"Uçtum," dedi Hagrid.

"Uçtun mu?"

"Haa - sonra konusuruz bunu. S imdi yanımda sen varken büyü yapmama izin yok."

Kayığa bindiler, Harry Hagrid'e bakiyordu hâlâ, onun nasıl uçtuğunu gözünde canlandırmaya çalışıyordu.

Hagrid, çoğu zaman yaptığı gibi, Harry'ye yan gözle bakarak, "Simdi kürek çekmek de ayip olacak yani," dedi. "Ben tutup da -s ey - isleri azıcık hızlandırırsam, bundan Hogwarts'ta söz etmezsin, değil mi?"

Biraz daha büyü görme hevesine kapılan Harry, "Elbette etmem," dedi. Hagrid pembes emsiyeyi çıkardı yine, ucayla kayığın kenarına iki kere vurdu, karaya doğru hızla ilerlemeye başladılar.

Harry, "Gringotts'u soymaya kalkışmak için adamin niye fittirmesi gerek?" diye sordu.

"Büyüler - tilsimler," dedi Hagrid, konuşurken gazetesini açtı. "Kasaları ejderhalar koruyormuş. Üstelik bir de yolu bulacaksın - Gringotts Londra'nın yüzlerce kilometre altında. Metronun taa altında. Orayı soyup mali götürsen bile çıkıncaya kadar açlıktan olursun."

Hagrid gazetesini, Gelecek Postası'ni okurken, Harry oturmuş düşünüyordu. Vernon Eniste insanların bu işi yaparken rahat bırakılmalarını söylerdi hep, ama hiç de kolay değildi bu, kendim bildi bileli, Harry'nin kafasında hiç bu kadar çok soru dogmamıştı.

Hagrid, sayfayı çevirerek, "Sihir Bakanlığı her zamanki gibi işleri karman çorman ediyor," dedi.

Harry kendini tutamıyordu artık, "Sihir Bakanlığı da mı var?" diye sordu.

"Elbet," dedi Hagrid. "Dumbledore'un Bakan olmasını istedilerdi, ama Hogwarts'i bırakmak istemediği için, Bakanlık ihtiyar Cornelius Fudge'a kaldı. Gelmişgeçmişen büyük beceriksiz. Her sabah baykuslar salıyor Dumbledore'a, Öğüt istiyor."

"Peki ama Sihir Bakanlığı'nın görevi ne?" "Asıl görevi, ülkede cadıların, büyücülerin olduğunu Muggle'lardan gizlemek." "Neden?"

"Neden mi? Neden olacak, Harry, herkes sorunlarını çözmek için büyü pesinde kosar da ondan. Yok yok, biz bize kalalım, daha iyi."

O sırada usulca rıhtıma çarptı kayık. Hagrid gazetesini katladı, tasbasamakları tirmanip sokaya çıktılar.

Küçük kentte istasyona doğru yürürlerken, gelip geçenler gözlerini Hagrid'e dikeyorlardı. Harry

suçlayamıyordu onları. Herkesten en az iki kat uzun olması bir yana, parkmetre gibi sıradan eylemleri göstererek, yüksek sesle, "Gördün mü onu, Harry?" diyordu. "Muggle'lar da kafalarını nelere çalıştırıyor!"

Ona ayak uydurmak için kosmak zorunda kalan Harry, soluk soluğa, "Hagrid," dedi, "Gringotts'ta ejderhalar olduğunu mu söylemistin?"

"Eee, rivayet öyle," dedi Hagrid. "Off, bir ejderham olmasını amma da isterdim."

"Ejderhan olmasını mı isterdin?"

"Çocukluğumdan beri - geldik iste."

İstasyona varmışlardı. Besdakika sonra bir tren kalkacaktı Londra'ya. "Muggle parası" dediği eylemleri akıllandırmayan Hagrid, biletleri alsın diye banknotları Harry'ye verdi.

Herkes trende daha çok baktı onlara. Hagrid iki koltuk kaplıyordu; oturduğu yerde kanarya sarısı sirk çadırına benzer bir şey örmeye koyuldu.

İlmeikleri sayarak, "Mektubun yanında mı?" diye sordu Harry'ye.

Harry cebinden parsömen zarfı çıkardı.

"İyi," dedi Hagrid. "Sana gerekirse eylemlerin bir de listesi olacak."

Harry bir gece önce gözünden kaçmış ikinci bir kâğıdı açarak okudu:

HOGWARTS CADILIK VE BÜYÜCÜLÜK OKULU

Forma

Birinci sınıf öğrencileri için gerekli eşyalar:

- i. Üç takım düz iscişpisi (siyah)
2. Sivri uçlu düz bir gündeliş apka (siyah)
3. Bir çift koruyucu eldiven (ejderha derisi ya da benzeri)
4. Kışlık bir pelerin (siyah, gümüştokali)

Bütün öğrencilerin elbiselerinde adları yazılı künyeler olacaktır.

Ders Kitapları

Bütün öğrenciler aşağıda belirlileri kitaplardan birer

tane edinecektir:

i. Siniflar için Temel Büyüler Kitabı (Miranda Goshavvk)

Sihir Tarihi (Bathilda Bagshot)

Sihir Kuramı (Adalbert VVaffling)

Biçim Degistirme için I lk Adım (Emerle Switch)

Bin Bir Büyülü Ot ve Mantar (Phyllida Spore)

Sihirli Yiyecek ve içecekler (Arsenius Jigger)

Olagandisi Yaratıklar ve Yasadıkları Yerler (Newt

Scamander)

Karanlık Güçler: Kendini Savunma El Kitabı (Quentin Trimble)

Öteki Gereçler

1 asa

1 kazan (kalaylı, orta boy)

1 takım cam ya da kristal ise

1 teleskop

1 takım pirinç ölçek

Öğrenciler bir baykus YA DA bir kedi YA DA bir kurbaga getirebilirler.

VELÎLERİN DIKKATİNE. BİRİNCİSINIF ÖĞRENCİLERİNİN SÜPÜRGELERİNİ KULLANMALARI YASAKTIR.

Harry,s askinlikla, "Bütün bunları Londra'da bulabilir miyiz?" diye sordu.

"Gideceğin yeri biliyorsan, elbet," dedi Hagrid.

Harry Londra'ya hiç gitmemisti. Hagrid yolu biliyor gibiydi, ama daha önce hep alisilmadık biçimlerde yolculuk ettiği de apaçık ortadaydı. Metroda turnikeye sikisti, trene binince de koltukların küçüklüğünden, çok ağır gittiklerinden yakındı.

Kırık dökük bir yürüyen merdivenden çıkıp da kendilerini iki yanı mağazalar sıralı civil civil bir yola attıklarında, "Muggle'lar büyüsüz nasıl beceriyorlar, aklım ermiyor," dedi.

Öylesine iriydi ki Hagrid, kalabalığı kolayca yarıyordu; Harry'nin bütün yaptığı, onun hemen arkasından yürümekti. Kitapçıların, müzik mağazalarının, hamburger büfelerinin, sinemaların önünden geçtiler, ama hiçbir yerde büyülü asalar satıldığına dair bir belirti yoktu. Sıradan insanlarla dolu sıradan bir sokaktı bu. Kilometrelerce aşağıda büyücülerin altın yığınları gömülü müydü gerçekten? Büyü kitapları, süpürgeler satan dükkânlar var mıydı? Yoksa bütün bunlar Dursley'lerin baslarının altından çıkan koca bir s aka

miydi? Harry, Dursley'lerin gülmekle uzaktan yakından ilgileri olmadığını bilmeseydi öyle düşünürdü belki, yine de Hagrid'in anlattıkları da pek inanılacak gibi değildi. Ama Harry ister istemez ona güveniyordu.

Hagrid, durarak, "İşte," dedi. "Çatlak Kazan. Ünlü bir yerdir."

Ufacık, köhne bir meyhaneydi burası. Hagrid eliyle göstermeseydi, Harry farkına bile varmayacaktı onun. Hizla gelip geçenler meyhaneye bakmıyorlardı bile. Bir yanındaki büyük kitapçıdan öteki yanındaki plakçıya kayıyordu gözleri, Çatlak Kazan'ı sanki hiç görmüyorlardı. Garip bir duygu uyandı Harry'nin içinde, sanki meyhaneyi sadece Hagrid'le kendisi görmekteydi. Daha bu duygusunu dile getiremeden, Hagrid onu içeriye sürükledi.

Ünlü bir yer için çok karanlık Çatlak Kazan, dökülüyordu. Bir kösede üç besyaslı kadın oturmuş, beyaz sarap içiyordu. İçlerinden biri upuzun tırpipo tıttırmekteydi. Silindirs apkali ufak tefek bir adam, saçları iyice dökülmüş, yapı yapı bir cevize benzeyen yaşlı barmenle konuşuyordu. İçeri girdiklerinde miriltılar durdu. Herkes Hagrid'i tanıyor gibiydi; el sallayıp gülümsediler ona; barmen, bir kadehe uzanarak. "Her zamankinden mi, Hagrid?" dedi.

Hagrid, koca elini Harry'nin sırtına vurup onu sendeleterek, "İçmem, Tom," dedi. "Hogwarts görevi başındayım."

Gözlerini Harry'ye dikerek, "Yoksa," dedi barmen, "sakın bu-bu-?"

Çatlak Kazan derin bir sessizliğe gömüldü birden-bire.

Yaşlı barmen, "Vay canına!" diye fisildedi. "Harry Potter... ne büyük bir onur."

Tezgâhin arkasından fırladı, gözleri yaşlı, Harry'nin yanına koşup elini yakaladı.

"Hosdöndünüz, M- Potter, hoşdöndünüz."

Harry ne diyeceğini bilemedi. Herkes ona bakıyordu. Pipolu kadın, söndüğünün farkında bile olmadan, piposunu püfleyip duruyordu. Isıl isildi Hagrid.

Derken, iskemle gıcirtıları yükseldi, Harry kendini Çatlak Kazan'da herkesle tokalasırken buldu.

"Ben Doris Crockford, Mr Potter, sonunda sizi gördüğüme inanamıyorum."

"Öyle mutluyum ki, Mr Potter, öyle mutluyum ki!"

"Hep elinizi sıkma istemişimdir - kalbim duracak!"

"Nasıl sevindim, anlatamam, Mr Potter. Adım Diggle. Dedalus Diggle."

"Sizi daha önce görmüştüm!" dedi Harry; Dedalus Diggle heyecandan silindirs apkasını düşürdü. "Bir mağazada bana selam vermistiniz."

Çevresindekilere bakarak, "Hatırlıyor!" diye bağırды Dedalus Diggle. "Duydunuz mu? Beni hatırlıyor!"

Harry herkesle tokalaştı da tokalaştı - Doris Crockford tokalaştıktan sonra hep sıraya giriyordu yine.

Suluk yüzlü bir delikanlı, tedirgin, yaklaştı. Gözlerinden biri seğiriyordu.

"Profesör Quirrell!" dedi Hagrid. "Harry Profesör Quirrell Hogvarts'taki öğretmenlerinden biri."

Harry'nin eline yapışarak, "P-P-Potter," diye kekeleydi Profesör Quirrell, "si-sizi ta-tanidi gima ne kadar se-sevindim, anlatamam."

"Ne tür büyü öğretiyorsunuz, Profesör Quirrell?"

"Ka-Ka-Karanlık Sanatlara Karşı Sa-Savunma," diye mirildandi Profesör Quirrell, s imdi bu konu üstünde durmak istemiyordu sanki. "Si-sizin için ge-gerekmez, ha, P-P-Potter?" Tedirgin tedirgin güldü. "Ma-malze-menizi alacaksınız herhalde? Be-ben de vampirler üs-üstüne bir ki-kitap almaya geldim." Vampir sözünden bile tüyleri ürpermise benziyordu.

Ötekiler, Profesör Quirrell'in Harry'yi esir almasına izin vermediler. Hepsinden kurtulmak ise yaklaşık on dakika sürdü. Sonunda, Hagrid bütün o gürültüde sesini duyurabildi.

"Gitmemiz gerek - alacak çok şey var. Hadi, Harry."

Doris Crockford Harry'nin elini son kere sikti, öne düştü Hagrid, tezgâhin arkasından geçip, içinde bir çöp tenekesiyle ayırık otlarından baska bir şey olmayan, duvarlarla çevrili küçük bir avluya çıktılar.

Hagrid, Harry'ye siritti.

"Söylemedim miydi sana? Nasıl ünlü olduğunu söyledim. Seni görünce Profesör Quirrell'm bile eli ayagi tutuldu - laf aramızda, hep zangir zangir titrer."

"Hep tedirgin midir böyle?"

"Haa, elbet. Zavallicik. Parlak zekâ. Kitaplardan çalışıp öğrenirken iyiydi, bir şey yoktu, ne zaman ki bir yıl izin alıp uygulamaya geçti... Kara Orman'da vampirlerle karşılaşmış, öyle diyorlar, cadalozun tekiyle de bası derde girmiş- ondan sonra eskisi gibi olamadı artık. Öğrencilerinden korkar, kendi öğrettiği dersten bile korkar - haydaa, nerede benims emsiyem?"

Vampirler? Cadalozlar? Kafası karmakarışık olmuştur Harry'nin, o arada Hagrid çöp tenekesinin yanındaki duvarda tuğlaları saymaya koyulmuştur.

"Üç yukarı... iki saga... " diye mirildandi. "Tamam, çekil biraz, Harry."

Semsiyesinin ucuyla duvara üç kere vurdu.

Dokunduğu tuğlas öyle bir titredi - oynadı - küçük bir delik belirdi ortasında - delik büyüdü, büyüdü - bir saniye sonra Hagrid'in bile geçebileceği kemerli bir geçit meydana geldi. Geçit, kıvrıla kıvrıla uzayıp gözden yok olan tasdöseli bir sokaka açılıyordu.

"Diagon Yolu'na hoşgeldin," dedi Hagrid.

Harry'nin askınlığı karşısında siritti. Kemerin altından geçtiler. Harry kafasını çevirip arkasına baktı hemen, delik bir anda kapanmış, kemer yine sapaşşış bir duvar oluvermişti.

En yakın dükkanın önündeki kazanlar gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Üstlerindeki tabelada Kazanlar -Her Boy - Bakir, Pirinç, Kalay, Gümüş- Otomatik Karıstırmak - Katlanır yazılıydı.

"Bir tane alacagiz sana," dedi Hagrid. "Ama önce parayi almamız gerek."

Keske sekiz gözüm daha olsaydi diye düşünüyordu Harry. Sokakta yürürken basini her yana çeviriyor, bir anda hers eyi görmeye çalışiyordu: dükkânları, önlerindeki esyaları, alisveriseden insanları. Tombul bir kadının yanından geçtiler; kadın aktarin önünde basini iki yana sallayarak söyleniyordu: "Ejderha cigeri, grami on yedi Sickie, çildirmisbunlar..."

Üstünde Bin Bir Çesit BaykusDükkânı - Yirtici, Uysal, Boz, Kahverengi, Karbeyazi Baykuslar yazan karanlık bir dükkândan belli belirsiz baykusötüsleri geliyordu. Harry'nin yasiti birkaç çocuk, burunlarını süpürgelerin sergilendiği bir vitrine yapışmışlardı. Harry, içlerinden birinin, "Bak," dedigini duydu, "yeni NimbusI ki Bin - bundan hizlisi yok -" Cübbe satılan, teleskop satılan, Harry'nin daha önce hiç görmediği garip gümüşgereçler satılan dükkânlar, yarasa dalaklarıyla, yılanbalığı gözleriyle dolu fiçilerin, cilt cilt kitap yığınlarının, tüy kalemlerin, parsömen rulolarının, iksirs iselerinin, ay kürelerinin sergilendiği vitrinler...

"Gringotts," dedi Hagrid.

Öteki küçük dükkânların tepesinde yükselen karbe-yazi bir binaya gelmişlerdi. Piril piril tunç kapıların önünde, sirmali kız üniformasıyla bir -

"Evet, bir ciddice bu," dedi Hagrid; beyaz tasmerdiveni çıktılar sessizce. Cincüce, Harry'den bir kans daha kisaydı. Esmer bir yüzü, zeki bakışları, sivri bir sakalı vardı; parmaklarıyla ayaklarının çok uzun oldu gunu fark etti Harry.İ çeri girerlerken, cincüce eğilerek selam verdi, ikinci bir kapının önündeydiler imdi, bu kapi gümüstendi, üstündes unlar yazılıydı:

Gir bakalım, yabancı, ama dikkat et, sakın Kendini koyverip de hırsla kapılmayasın, Alın teri dökmeden köse dönme hevesi Canına okur sonra, bak bizden söylemesi, Senin olmayan bir ey yürüteceksen unuttu Aklını basına al, sonra da kendini tut, Hirsizliğe kalkarsan, bir daha düşün yine, Baskas eyler bulursun çil altınlar yerine.

"Söylediğim gibi, burayı soymaya kalkanın fittir-ması gerek," dedi Hagrid.

Gümüşkapının önünde bir çift cincüce eğilerek selamladı onları; uçsuz bucaksız mermer bir salona girdiler. Yüz kadar cincüce daha uzun mu uzun bir bankın arkasındaki yüksek taburelere oturmuş, kocaman hesap defterlerine bir eyler yazıyor, pirinç terazilerde para tartıyor, merceklerle değerli taşları inceliyordu. Salondan dışarı açılan sayılamayacak kadar çok kapi vardı daha, baska cincüceler de o kapılardan insani, "a yol gösteriyordu. Hagrid'le Harry banka yaklaştılar.

Hagrid, o anda isyapmayan bir cincüceye, "Günaydın," dedi. "Mr Harry Potter'in kasasından biraz para almaya geldik."

"Anahtarı yanınızda mı, efendim?"

"Buralarda bir yerde olacak," dedi Hagrid, ceplerini bankın üstüne bosaltmaya başladı, cincücenin hesap defterinin üstüne bir avuç yapıyapışköpek bisküvisi yayıldı. Burnunu kiristirdi cincüce. Harry, sağ larındaki cincücenin herbiri kor büyüklüğünde bir yığın yakutu tartmasını seyrediyordu.

Sonunda, "Buldum," dedi Hagrid, küçük bir altın anahtar gösterdi.

Cincüce anahtarı inceledi.

"Tamam görünüyor."

Hagrid, göğsünü isirip böbürlenerek, "Profesör Dumbledore'dan da bir mektup getirdim," dedi. "Yedi yüz on üçüncü kasadaki Ne-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le ilgili."

Cincüce mektubu dikkatle okudu.

Sonra onu Hagrid'e uzatarak, "Peki," dedi. "Biri sizi iki kasaya da götürecektir. Griphook!"

Griphook bir baska cincüceydi. Hagrid köpek bisküvilerini ceplerine doldurdu yine, Griphook'un arkasında, salondan dışarı açılan kapılardan birine yöneldiler.

Harry, "Yedi yüz on üçüncü kasadaki Ne-Olduğunu-Bilirsin-Sen nedir?" diye sordu.

Hagrid, gizemli bir biçimde, "Söyleyemem," dedi. "Çok gizli. Hogwarts ismi. Dumbledore bana güvendi. Söylersem görevimi kötüye kullanmış olurum."

Griphook onlara kapıyı açtı. Yine mermerle karşılaşacağını sanıyordu Harry, s asırdı. Mesalelerin aydınlatığı daracık tasvir koridordaydılar. Dimdik aşağı iniyordu koridor, yerde incecik raylar vardı. Isık çaldı Griphook, raylar üstünde gıcırdayarak küçük bir araba geldi hemen. Arabaya bindiler -Hagrid biraz zorluk çekti gerçi- ve yola koyuldular.

Önce bulmacaya benzeyen dönemeçli geçitlerden ilerlediler. Harry unutmamaya çalıştı, sol, sağ, sağ, sol, orta çatal, sağ, sol, ama olanaksızdı bu. Zangirdayan araba yolu biliyor gibiydi, çünkü Griphook onu yönetmiyordu.

Harry'nin gözleri, çarpan soğuk hava yüzünden sızıyordu; ama faldası gibi açık tuttu onları. Bir keresinde geçidin sonunda alevlerin yükseldiğini gördü sanki, bunun bir ejderha olup olmadığı anlamak için hemen arkasına döndü, ama geç kalmıştı - yerde ve tavanda kocaman sarkitler, dikişler bulunan bir yeraltı gölünden geçerek daha da derinlere daldılar.

Arabanın gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak, "Aklım ermiyor," dedi, "sarkitla dikiş arasındaki fark ne?"

"Sarkitta 's' harfi var ya," dedi Hagrid. "Şimdi soru sorma bana. Galiba kusacağım."

Sahiden de yemyesil olmuştı, araba sonunda geçit duvarındaki bir kapının yanında durduğunda, hemen fırladı Hagrid, dizlerinin titremesini önlemek için duvara yaslandı.

Griphook kapının kilidini açtı. İçeriden çıkan yeşil bir duman sardı ortayı; dağılınca askinlikten yutkundu Harry. İçeride altın para kümeleri vardı. Gümüştepecikleri. Küçük bronz Knutlardan oluşmuş tepecikler.

"Hepsi senin," diye gülümsedi Hagrid.

Hepsi Harry'nin - inanılacak gibi değildi. Durs-ley'ler bunu bilmiyorlardı anlaşılan, bilselerdi, göz açıp kapayıncaya kadar hepsine el koyarlardı. Boyuna yakınmazlar mıydı, Harry kendilerine ne kadar tuzluya patlıyor diye? Demek bu arada, Londra'nın taa derinlerine gömülü küçük bir servetin de sahibiydi.

Hagrid, Harry'nin torbaya biraz para koymasına yardımcı oldu.

"Altınlar Galleon," diye açıkladı. "On yedi gümüşSickle bir Galleon eder, yirmi dokuz Knut da bir Sickle eder, o kadar basit. Tamam, o kadari birkaç döneme yeter, gerisi burada kalsin, güven içinde." Griphook'a döndü. "Simdi de yedi yüz on üç numaralı kasa, lütfen, biraz daha ağır gidebilir miyiz?"

Griphook, "Sadece tek hiz var," dedi.

Gittikçe hızlanarak daha da derinlere iniyorlardı imdi. Keskin dönemeçlerden geçtikçe hava söğüdü da söğüdü. Tangir tungur bir yeraltı çukurunu astılar, Harry kenardan eğilip aşağıdaki karanlık çukurda ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama Hagrid homurdanarak ensesine yapıştığı gibi çekti onu.

Yedi yüz on üçüncü kasanın anahtar deliği yoktu.

Griphook, kasılarak, "Geri durun," dedi. Uzun parmaklarından biriyle kapiyi oksadı; kapi eriyip gitti.

"Bunu Gringotts cıncülerinin dışında biri yapmaya kalkarsa, kapi onu emerek içeri çeker," dedi Griphook. "Oradan çıkamaz artık."

Harry, "İçeride biri var mı yok mu diye sık sık bakıyor musunuz?" diye sordu.

Griphook, pis sayılabilecek bir siritmayla, "Yaklaşık on yılda bir," dedi.

Harry, en sıkı önlemlerle korunan bu kasanın içinde olağanüstü bir şey olduğuna inanıyordu, eşsiz mücevherleri görmek için merakla eğildi - kasa, ilk bakışta boşmuş gibi geldi ona. Sonra kahverengi kâğıda sarılmış bir paket gördü yerde. Hagrid paketi alıp paltosunun içine koydu. Onun ne olduğunu öğrenmeye can atıyordu Harry, ama sormayı göze alamadı.

"Hadi bakalım," dedi Hagrid, "doğru cehennem arabasına - yolda da bir şey sorma bana, ağzını açma-sam iyi olacak."

Çilginca bir araba yolculuğundan sonra Gringotts'un önünde idiler yine, gün ışığından gözleri kamasıyordu. Harry'nin bir torba parası vardı imdi. Sevinçten nerelere kosacağını bilmiyordu. Kaç Galleon kaç para eder, bilmesi gerekmiyordu, hiç bu kadar parası olmamıştı - Dudley'nin bile ömür boyu kazandığından daha çoktu bu.

Hagrid, baskıyla Madam Malkin'in Her Duruma Göre Cüppeleri'ni göstererek, "Simdi bir forma alalım sana," dedi. "Bak, Harry, ben Çatlak Kazan'da bir tek atmaya tüysem kızmazsın ya? S u Gringotts arabaları perisan ediyor beni." Hâlâ keyifsiz görünüyordu, Harry de Madam Malkin'in dükkânına tek başına girdi, tedirgindi.

Madam Malkin eflatunlar içinde, kısa boylu, güler yüzlü bir cadıydı.

Harry daha ağzını açarken, "Hogvarts mı, güzelim?" dedi. "Her boydan var burada -s u anda bir delikanlıya da veriyoruz."

Dükkânın arkasında, bir taburenin üstünde solgun, sivri yüzlü bir çocuk duruyordu, bir başka cadı da onun uzun siyah cüppesini ıgneliyordu. Madam Malkin onun yanındaki bir başka tabureye çıkardı Harry'yi, kafasından bir cüppe geçirip etek boyunu ayarlamak için ıgnelemeye koyuldu.

"Merhaba," dedi çocuk, "sen de mi Hogwarts'a?"

"Evet," dedi Harry.

Çocuk, "Babam yanda kitap aliyor, annem de sokagin basindaki asalara bakiyor," dedi. Kelimeleri uzatarak bezgin bezgin konusuyordu. "Sonra onlari yarissüpürgeleri bakmaya götüreceğim. Birinci siniftakilerin neden kendi süpürgeleri olmasin, anlamiyorum. Bir tane alsin diye babami zorlarim, sonra da bir yolunu bulur, onu gizlice sokarim okula."

Harry hemen Dudleyi hatirladi.

Çocuk, "Senin kendi süpürge var mi?" diye devam etti.

"Hayir," dedi Harry.

"Hiç Quidditch oynadin mi?"

Harry, "Hayir," dedi yine, Quidditch de neyin nesiydi acaba?

"Ben oynadim - Babam takima seçilmezsem bunun düpedüz cinayet olacagini söylüyor. Bence de öyle. Hangi binada kalacagini biliyor musun?"

Her dakika daha da afallayan Harry, "Hayir," dedi.

"Zaten oraya gidinceye kadar kimse bilemez bunu, öyle degil mi, ama ben Slytherin'de kalacagimi biliyorum, bütün ailem orada kalmis- bir de Hufflepuff ta kaldigim düsünsene - tek dakika durmaz, hemen ayrilirdim. Sen olsan ayrilmaz miydin?"

"Hmm," dedi Harry, keske daha ilginç birsey söyleyebilseydim diye düsündü.

Çocuk, vitrini isaret ederek, "Hey, s u adama bak!" dedi ansizin. Hagrid duruyordu orada, Harry'ye siritiyor, içeri neden giremedigini belirtmek için de elindeki iki kocaman dondurma külahini gösteriyordu.

"O, Hagrid," dedi Harry, çocuğun bilmediği birsey bildigine seviniyordu. "Hogwarts'ta çalışiyor."

"Haa," dedi çocuk, "adini duymustum. Bir çesit usak, degil mi?"

"Bekçi," dedi Harry. Her saniye daha az hoslaniyordu çocuktan.

"Evet, öyle. Yabani biriymis- okul bahçesinde bir kulübede yasiyormus, arada bir sarhosolur, büyü yapmaya kalkar, yatacini atese verirmis."

Harry, "Bence piril piril biri," dedi sogukça.

Çocuk, burun kivrarak, "Öyle mi?" dedi. "Neden seninle birlikte? Annen baban nerede?"

Harry, "Öldüler," dedi kisaca. Çocukla bu konulara girmek istemiyordu.

"Özür dilerim," dedi çocuk, sesi pek de özür diler gibi çıkmiyordu. "Ama onlar da bizdendiler, degil mi?"

"Büyücüydüler, bunu soruyorsan eger."

"Ötekileri aramiza almamalilar, öyle degil mi? Ayni degiliz, bizim gibi yetistirilmemisonlar. Düsünsene sen, bazilari mektup alincaya kadar Hogvvarts'in adini bile duymamis. Köklü büyücü ailelerin çocuklarini

almlılar sadece. Sahi, senin soyadin ne?"

Harrynin yanit vermesine firsat kalmadan, "Tamam, güzelim," dedi Madam Malkin; Harry de, konusmayi yarida kestiği için özür dilemeye bile gerek görmeden tabureden atladi.

"Eh," dedi suratsiz çocuk, "Hogwarts'ta görüşürüz herhalde."

Harry, Hagrid'in aldığı dondurmayı (çikolatalı, böğürtlenli, üstü fındıklı) yerken pek konuşmadı.

"Nen var?" dedi Hagrid.

Harry düpedüz yalan söyledi: "Yok birs ey." Parsömenle tüy kalem almak için durdular. Harry, yazdikça rengi degisen birs ise mürekkep buldugu için keyiflenir gibi oldu. Dükkândan çıkarlarken, "Hagrid, Quidditch nedir?" diye sordu.

"Vay canına, Harry, ne kadar azs ey bildigini boyuna unutuyorum - daha Quidditch'ten bile haberin yok!"

"Keyfimi iyice kaçırma," dedi Harry. Madam Malkin'de rastladığı solgun yüzlü çocuğu anlatti Hagrid'e.

"- Muggle ailelerin çocukları okula alınmamalıymıs-"

"Sen Muggle bir aileden gelmiyorsun ki. Senin kim oldugunu bileydi - ana babası büyücüyse eger, senin adini ezber ederek büyümüstür - Çatlak Kazan'da da gördün. Her neyse, akli mi erer onun, benim bildig im büyücülerin en esaslılarından bazıları bile Muggle ailelerden gelme - anani düşün! Bir de ananın kardes ine bak!"

"Quidditch nedir peki?"

"Spor. Büyücü sporu. S ey gibi - Muggle'lar dünyasının futbolu gibi birs ey - herkes bayılır Quidditch'e -havada oynanır, uçan süpürgeler üstünde, dört top vardır - kuralları anlatmak uzun issimdi."

"Peki, Slytherin'le Hufflepuff nedir?"

"Okul binaları. Dört tane var. Herkes Hufflepuff m bespara etmediğini söyler, ama -"

Harry, üzüntüyle, "Ben herhalde Hufflepuff tayım," dedi.

Hagrid, sir verir gibi, "Slytherin olacagina Hufflepuff olsun," dedi. "Sapitan cadılar, büyücüler içinde Slytherin'de bulunmamistek kimse yok. Biri de Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen' di."

"Vol- özür dilerim - Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen Hogwarts'ta mıydı?"

"Yıllar yıllar önce," dedi Hagrid.

Flourish ve Blotts adlı bir dükkâna girip Harry'nin ders kitaplarını aldılar, raflar tavana kadar kitaplarla doluydu, deri ciltli, kaldırım taşı büyüklüğünde kitaplarla, ipek kapaklı, posta pulu kadar minik kitaplarla, garip simgelerle dolu kitaplarla, bazı kitapların içi ise bombostu. Hiçbirs ey okumayan Dudley bile bayılırdi bunlara. Hagrid, Harry'yi sürükleyerek, Profesör Vindictus Viridian'ın Lanetler ve Karsi-Lanetler (Arkadaslarınızı Büyüleyin, Düşmanlarınızı En Yeni Öç Yöntemleriyle Çatlaan: Saç Dökülmesi, Bacak Titremesi, Dil Tutulması, daha neler neler) kitabından zorla uzaklastirdi.

"Dudley'yi nasıl çatlatabilirim, onu bulmaya çalışıyordum."

"Fena fikir değil, ama özel durumlar dışında Mugg-le'lar dünyasında büyü kullanmak yasaktır," dedi Hagrid. "Hem zaten daha beceremezsin, o düzeye gelinceye kadar çok çalışman, çok şey öğrenmen gerek."

Hagrid, Harry'nin altın bir kazan almasına da izin vermedi ("Listede kalaylı diyor"), ama güzel bir takım iksir ölçegiyle açılır kapanır pirinç bir teleskop aldılar. Aktara gittiler sonra, dükkân o kadar etkileyiciydi ki, insan o berbat çürük yumurta ve lahana kokusunu bile duymuyordu. Yerde yapıyapısıçılar vardı; duvarlara otlarla, kurutulmuşköklerle, parlak tozlarla dolu kavanozlar sıralanmıştı; tavandan hayvan dişleriyle kivrık pençeler dizili ipler sarkıyordu. Hagrid tezgâhin arkasındaki adamdan Harry için bazı temel iksir malzemeleri isterken, Harry de tanesi yirmi bir Galleon'a satılan gümüştek boynuzlu at boynuzlarını, minicik, parlak siyah böcek gözlerini (kepçesi besKnut) inceliyordu.

Aktardan çıkınca Harry'nin listesine bir daha baktı

Hagrid.

"Bir tek asa kaldı - haa, sahi, daha doğum günü armağanını almadım.""

Harry kıpkırmızı kesildiğini fark etti.

"Biraz şey alman gerekmez -"

"Ben de biliyorum, gerekmez. Bak, ne diyeceğim. Hayvanını ben alayım. Kurbağa olmaz, kurbağaların modası geceli yıllar oldu, herkes makaraya alır seni - kediler desen, hoşuma gitmez, beni aksirtirler. Bir baykusalayım sana. Bütün çocuklar baykusister, çok da işe yararlar, postacılıktan tut da her bir işi yaparlar."

Yirmi dakika sonra, hisirtilelerle, kanat çırpışlarıyla, mücevher parlaklığında gözlerle dolu o karanlık Bin Bir Çesit BaykusDükkânı'ndan çıkıyorlardı. Harry'nin elinde büyük bir kafes, kafesin içinde de basını kanadının altına sokmuş, uyuklayan çok güzel kar beyazı bir baykusvardı. Tıpkı Profesör Quirrell gibi kekeleyerek teşekkür üstüne teşekkür etti Hagrid'e.

Hagrid, "Teşekkürle değmez," dedi boğuk bir sesle. "Dursley'ler herhalde pek bir şey vermemişlerdir sana. Sadece Ollivander'ler kaldı şimdi - asa satılan tek yer orası, sana da en iyi asayı almalıyız."

Büyülü asa... Harry en çok bunu istiyordu.

Son dükkân daracikti, külüstür mü külüstürdü. Kapının üstünde yaldızlı harflerle Ollivander'ler: Kusursuz Asa Yapımcıları - Kuruluşu: İ.Ö. 382 yazılıydı. Tozlu vitrindeki solmuşmor yastıkta bir tek asa duruyordu.

İçeri girerlerken dükkânın derinliklerinde bir çingirak çaldı. Ufacık bir yerdin burası; bombostu, ince bacaklı bir iskemleden başka bir şey yoktu. Hagrid de ona oturup beklemeye koyuldu. Harry, çok kati kuralları olan bir kitaplığa girmiş gibi bir duyguya kapıldı; aklına yeni gelen bazı soruları sormak yerine tavana kadar dizilmiş kutulara bakmayı yegledi. Her nedense, ensesi kasınıyordu. Buradaki toz ve sessizlik gizli bir büyüye karışmış gibiydi.

"İyi günler," dedi yumuşak bir ses. Harry sıçradı.

Hagrid de sıçramıstı herhalde, büyük bir çatırtı kopmustu çünkü, o da ince bacaklı iskemleden hemen kalkmıstı.

Dükkânın loslugunda ay gibi parıldayan kocaman, soluk gözleriyle yaslı bir adam duruyordu karsılarında. Harry, çekinerek, "Merhaba," dedi. "Evet," dedi adam. "evet, evet. Sizi yakında göreceğimi biliyordum. Harry Potter." Soru degildi bu. "Gözleriniz annenizin gözlerine çekmiş. Daha dün gibi geliyor, o da buradaydı, ilk asasını almaya gelmişti. Yirmi altı santim uzunlugunda, incecik, söğütten yapılmış. Tilsim için çok uygun bir asa."

Mr Ollivander daha da yaklastı Harry'ye. Keske gözlerini kirpsa diye düşündü Harry. O gümüsrengi gözler insani ürpertiordu.

"Ama babanız maun bir asa beğenmişti. Yirmi dokuz santim. Esnek. Biraz daha güçlü, biçim degistirmek için birebir. Evet, babanız onu seçmişti - aslına bakarsanız, asa büyücüyü seçer tabii."

Mr Ollivander o kadar yaklasmıstı ki, Harry'yle burun buruna gelmişlerdi neredeyse. Harry, o sisli gözlerde kendi yansımalarını görüyordu. "Demek burası..." Mr Ollivander, uzun, beyaz parmagıyla Harry'nin

alnındaki imsek izine dokundu.

"Yazık," dedi usulca, "bunu yapan asayı da ben satmıstım. Otuz dört santim. Porsuk. Güçlü bir asa, çok güçlü, yanlısellere geçerse... Eger o asanın dünyada ne gibi işlerde kullanılacağını kestirebilseydim..."

Basını iki yana salladı, derken Hagrid'i gördü, Harry de bir oh çekti.

"Rubeus! Rubeus Hagrid! Seni yeniden görmek ne güzel... Mese, kırk buçuk santim, oldukça esnek, öyle değil miydi?"

"Evet, efendim, öyleydi," dedi Hagrid.

"Güzel asaydı doğrusu. Ama seni kovduklarında ortasından kıldılar, değil mi?" dedi Mr Ollivander, birdenbire sertleşmişti.

Ayaklarını sallayarak, "Sey - evet, kıldılar," dedi Hagrid. Sonra cöskuyla, "Ama parçaları hâlâ bende," diye ekledi.

Mr Ollivander, azarlarcasına, "Kullanmıyorsun ya?" dedi.

Hagrid, "Hayır, efendim," dedi hemen. Harry, onun konuşurken pembes emsiyesine simsiki yapıştığını fark etmişti.

Mr Ollivander, Hagrid'e dik dik bakarak, "Hmmm," dedi. "Eh - Mr Potter. Bir bakalım." Üstü gümüs çizgili uzun bir mezura çıkardı cebinden. "Asa kolunuz hangisi?"

"Sey - ben sağ elimi kullanırım," dedi Harry.

"Uzatın kolunuzu. Tamam." Harry'nin omuzundan parmagına, bileğinden dirseğine, omuzundan ayak ucuna, dizinden koltuk altına ölçüsünü aldı. Sonra da kafasının çevresini ölçtü. Ölçü alırken, "Her Ollivander asasında güçlü bir büyü özü vardır, Mr Potter," dedi. "Biz tek boynuzlu at kulan, anka telekleri, ejderha yü-regi tellerini kullanırız. Ollivander asaları hiç birbirine benzemez, tek boynuzlu atların,

ejderhaların, ankalarm birbirlerine benzemedikleri gibi. Tebii baska büyücü asalarından aynı sonucu alamazsınız '

Harry birdenbire fark etti: Burun deliklerinin arasını ölçen mezura bu işi kendi kendine yapıyordu. Mr Ollivander rafları karıştırıyor, kutular indiriyordu.

"Yeter," dedi, mezura da gevseyerek yere yığılıverdi. "Peki öyleyse, Mr Potter. S unu deneyin. Kayınag aci ve ejderha yüreği tellerinden. Yirmi üç santim. Güzel ve esnek. Tutups öyle bir sallayın."

Harry asayı aldı ve (bu işi aptalca bularak) havada salladı, ama Mr Ollivander hemen kaptı.

"Akçaagaç ve anka telegi. On sekiz santim. Vizildar. Deneyin-"

Harry denemeye kalktı - ama daha havaya kaldırırsın Mr Ollivander asayı çekti aldı.

(avi, ha i - bunu alin, abanoz ve tek boynuzlu a,. YirmibesDU v * ^ santim esnek. Hadi, hadi, dene."

Harry dene un u . . j uv Mr Ollivander'in ne beklediğini Harry rru hix" b* ~n ordu Oe.iedigi asalar yığını ince bacaklı iskeou -i > oûvudükre Duyuyordu Mr Ollivander asa çıkardıkça artıyordu.

' Tr müsteri ha"* Merak , Mr Ollivander erdr en bulaca - oak^ns jino -eve. ned^r ol--' ^ • ji bi* kar-^u. - dikei, defno ve parmaklarında. Basının üstüne kaldırdı onu, tozlu havada vinlataarak indirdi; asanın ucundan hava fisekleri gibi kırmızı, altın rengi kivilcimlar fiskirdi, duvarlarda oynasan isiklar belirdi. Hagrid sevinç çigliklari atarak el çirpti; Mr Ollivander, "Ah, bravo!" diye bagirdi. "Evet, tamam, ah, çok güzel. Vay, vay, vay... ne tuhaf... ne kadar tuhaf..."

Harry'nin asasını kutusuna koydu yine, kahverengi kâgida sardı; bir yandan da, "Tuhaf... tuhaf..." diye mirildaniyordu.

"Özür dilerim," dedi Harry, "nedir tuhaf olan?"

Mr Ollivander soluk bakislarim Harry'ye dikti.

"Sattigim her asayı hatirlarim, Mr Potter. Tek tek hepsini. Telegi asanızda olan anka, bir baska telek daha vermisti - bir tek telek. Kaderinize bu asanın düsmesi çok tuhaf, çünkü sizde o izi birakan bunun kardesiydi."

Harry yutkundu.

"Evet, otuz dört santim. Porsuk. Böyles eylerin olması gerçekten tuhaf. Unutmayın, asa büyücüyü seçer... Sizden büyük işler beklememiz gerektiğini düşünüyorum, Mr Potter... Ne de olsa, Adi Anılmaması Gereken Kisi büyük işler basarmisti - korkunç, evet, ama büyük işler."

Harry ürperdi. Mr Ollivander'den pek de hoslandığını sanmıyordu. Asa için yedi altın Galleon verdi, Mr Ollivander de yerlere kadar eğilerek onları geçirdi.

Aksam güneşi iyice alçalmisti gökte, Harry ile Hagrid Diagon Yolu'ndan indiler; duvardan, sonra da artık bosalmisÇatlak Kazan'dan geçtiler. Yolda yürürlerken hiç konusmadi Harry; metroda herkesin kendilerine nasils askinlikla baktiklarini bile fark etmedi; elleri garip paketlerle doluydu, üstüne üstlük bir de uyuklayan baykusvardi Harry'nin kucagında. Yürüyen merdivenden PaddingtonI stasyonu'na çıktılar; Harry, ancak Hagrid omzuna vurduğunda anladı nerede olduklarını.

“Tren kalkmadan iki lokma birs ey yemeye vaktimiz var” dedi Hagrid.

Harry'ye bir hamburger aldı, yemek için plastik koltuklara oturdular. Harry boyuna çevresine bakıyordu. Hers ey nedense garip görünmeye başlamisti.

"iyisin ya, Harry? Pek sessiz duruyorsun," dedi Hagrid.

Harry anlatabileceğini pek sanmıyordu. Yasamının en güzel doğum gününü geçirmisti - yine de - hamburgerini kemirerek uygun sözleri bulmaya çalıştı.

"Herkes özel biri olduğumu düşünüyor," dedi sonunda. "Çatlak Kazan'dakiler, Profesör Quirrell, Mr Ollivander... ama büyü konusunda hiçbirs ey bilmiyorum. Nasıl büyüks eyler bekleyebilirler benden? Ünlüyüm, neden ünlü olduğumu da bilmiyorum. Vol - özür dilerim - annemle babamın öldüğü gece neler oldu, hiç hatırlamıyorum."

Hagrid masadan eğildi. O yabani saçlarının, kaslarının arkasında simsicak bir gülümseme vardı.

"Merak etme, Harry. Kısa zamanda öğrenirsin. Herkes Hogwarts'ta ise sifirdan baslar, takma kafanı. Kendin ol, yeter. Biliyorum, kolay değil bu. Öne çıkarıldın, çetin is. Ama Hogvvars'ta çok güzel vakit geçireceksin - ben geçirdim - aslına bakarsan, hâlâ geçiriyorum."

Hagrid, Harry'yi trene bindirdi. Tren Dursley'lere götürecekti onu. Eline de bir zarf tutusturdu.

"Hogwarts'a biletin," dedi. "Eylülün ilk günü -King's Cross - hepsi bilette yazılı. Dursley'lerle bir sorunun olursa, baykusunla hemen bir mektup yolla, beni nerede bulacağını bilir... Yakında görüşürüz, Harry."

Tren istasyondan ayrıldı. Harry, gözden yok oluncaya kadar bakmak istedi Hagrid'e; koltuğundan kalkıp burnunu pencereye dayadı, gözlerini kirpistirdi, Hagrid gitmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Peron Dokuz Üç Çeyrek'ten Yolculuk

Harry'nin Dursley'lerle son ayı pek de keyifli geçmedi. Doğru, Dudley öyle korkuyordu ki Harry'den, onunla aynı odada kalmayı göze alamıyordu; Petunia Teyze ile Vernon Eniste de onu dolaba kapatmıyor, birs ey yapmaya zorlamıyor, ona bağırıyordu - aslına bakılırsa, ağızlarını bile açmıyorlardı. Yarı korku, yarı öfkeyle, Harry'nin oturduğu koltukta sanki kimse yokmuşgibi bosbosbakıyorlardı. Birçok açıdan bir gelişmeydi bu, ama bir süre sonra sıkıcı olmaya başladı.

Pek çıkmadığı odasında Harry'ye yeni baykusu arkadaşlık ediyordu. Harry, Hedvvig diyordu ona, Sihir Tarihi'nde bulduğu bir addi bu. Ders kitapları çok ilginçti. Yatağında sırtüstü yatıp gece yarılarına kadar onları okuyordu, bu arada Hedvvig açık pencereden dilediği gibi uçup gidiyor, canı isteyince de dönüyordu. Petunia Teyze'nin odayı süpürmeye gelmemesi de büyüks ansti doğrusu, çünkü Hedvvig ölü fare getiriyordu boyuna. Harry her gece uykuya dalmadan önce, duvara astığı kâgitta bir günün daha üstünü çiziyor, 1 Eylül'e ne kadar kaldığını hesaplıyordu.

Agustosun son günü, ertesi gün King's CrossI stasyonu'na gitme konusunu teyzesiyle enistesine açmayı düşündü, salona indi; Dursley'ler televizyonda bir yarışma programı seyrediyorlardı. Orada olduğunu

belirtmek için bogazini temizledi; Dudley çiglik atarak odadan kaçti.

"Sey - Vernon Eniste?"

Vernon Eniste seyrettiği programa homurdandı.

"Sey - yarin King's Cross'ta olmam gerekiyor -Hogvvars'a gitmek için."

Vernon Eniste bir daha homurdandı.

"Acaba siz beni götürebilir misiniz?"

Homurdanma. Harry, bunun evet anlamına geldigini çıkardı.

"Tesekkür ederim."

Tam odasına çıkacakti ki, Vernon Eniste konuştu.

"Büyücüler okuluna da trenle mi gidilirmis! Uçan halıları güveler mi yemisyoksa?"

Harry birs ey söylemedi.

"Neredeymisbu okul?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, daha önce hiç aklına gelmemisti bu. Cebinden Hagrid'in verdiği bileti çıkardı.

"Saat on birde Peron Dokuz Üç Çeyrek'ten kalkan trene bineceğim," dedi.

Teyzesiyle enistesesi gözlerini ona diktiler.

"Peron kaç?"

"Dokuz üç çeyrek."

"Saçmalama," dedi Vernon Eniste, "Peron Dokuz Üç Çeyrek diye birs ey olamaz."

"Bilette öyle yaziyor."

"Kudumusbunlar," dedi Vernon Eniste, "hepsi sapitmis. Sen de anlayacaksın bunu. Gör de bak. Peki, King's Cross'a götürürüz seni. Yarin Londra'ya gideceğiz zaten, yoksa kilimi bile kipirdatmazdım."

Harry, bir dostluk bağı kurmaya çalışarak, "Neden gidiyorsunuz Londra'ya?" diye sordu.

Vernon Eniste, "Dudleyi hastaneye götürüyoruz," dedi. "Smeltings'e gitmeden önce kuyruğunun alınması gerek."

Harry ertesi sabah beste uyandı; öylesine heyecanlı, öylesine tedirgindi ki, bir daha uyuyamadı. Kalkıp kot pantolonunu giydi, istasyona büyü cüppesiyle gitmek istemiyordu çünkü - üstünü trende degistirdi. Gerekli hers ey tamam mi diye Hogvvars listesini bir daha inceledi, Hedvvig'i kafesine kapattı, sonra odada bir asagi bir yukari dolasarak Dursley'lerin kalkmasını beklemeye başladı. I ki saat sonra, Harry'nin büyük, ağır sandığı Dursley'lerin arabasına yüklenmiş, Petunia Teyze, Dudley'yi Harry'nin yanına oturtmuş,

yola koyulmuşlardı.

On buçukta King's Cross'a vardılar. Vernon Eniste sandığı bir el arabasına yükledi, Harry'yle birlikte istasyona girdi. Harry'nin daha önce hiç tanık olmadığı bir incelikti bu; sonunda Vernon Eniste peronların önünde, suratında pis bir siritisla durdu.

"Eh, geldik iste, çocuk. Dokuz numaralı peron - on numaralı peron. Senin peron ikisinin arasında bir yerlerde olmalı, ama daha yapip bitirememisler anlaşılan."

Haklı sayılırdı tabii. Peronların birinin başında kocaman bir plastik dokuz, yanındakinin başında da yine kocaman plastik bir on vardı; aralarında hiçbir şey yoktu.

Vernon Eniste, daha da pis bir siritisla, "Sana iyi dersler," dedi. Baska tek kelime söylemeden çekip gitti. Harry arkasına bakınca Dursley'lerin uzaklaştıklarını gördü. Üçü de gülüyordu. Harry'nin ağzı kurudu birden. Ne yapacaktı şimdi? Hedwig yüzünden, gelen geçen gülerken ona bakıyordu. En iyisi, birine sormaktı.

Oradan geçen bir görevliyi durdurdu, ama Peron Dokuz Üç Çeyrek'i sormaya cesaret edemedi. Hogwarts'ın adını bile duymamıştı görevli, Harry ülkenin hangi bölgesinde olduğunu bile söyleyemeyince, görevli onun kendisini işlettiğini sandı. Umutlan kırılıyordu Harry'nin, saat on birde kalkacak treni sordu, ama görevli böyle bir tren olmadığını söyledi. Sonra da söylene söylene çekti gitti. Harry panigle kapılmamaya çalışıyordu şimdi. Gelen trenlerin belirtildiği tabelanın üstündeki büyük saate bakılırsa, Hogwarts'a gidecek trene binmesi için sadece on dakikası kalmıştı; ne yapacağını bilemiyordu; istasyonun ortasında, kaldıramayacağı ağırlıkta bir sandıkla, bir yığın büyücü parasıyla, bir de koca bir baykusla kalakalmıştı.

Hagrid, yapması gereken bir şeyi söylemeyi unutmamıştı herhalde, Diagon Yolu'nun başındaki duvarın soldan üçüncü tuğlasına vurmak gibi bir şey. Acaba esasını çıkarıp dokuzuncu peronla onuncu peron arasındaki bileti gışesine birkaç kere vursa mıydı?

Tam o sırada arkasından birkaç kişi geçti, birtakim sözler geldi Harry'nin kulağına.

"- Muggle'larla dolu tabii -"

Harry hızla döndü. Tombul bir kadındı bu, hepsi de kızıl saçlı dört oğlanla konuşuyordu. Çocukların dördünde de, Harry'ninkine benzer birer sandık, birer de baykus vardı.

Yüreği gümbür gümbür atarak, el arabasıyla onların pesine düştü Harry. Durdular, o da durdu - ne söylediklerini işitecek kadar yakınlarında.

Çocukların annesi, "Peronun numarası kaç?" diye sordu.

"Dokuz üç çeyrek," dedi küçük bir kız, o da kızıl saçlıydı, kadının elini tutmuştu. "Anneciğim, ben de gidebilir miyim?"

"Sen daha çok küçüksün, Ginny, uslu dur. Hadi, Percy, önce sen git."

Çocukların en büyüğü, dokuz ve on numaralı peronlara doğru yürüdü. Harry, bir şey kaçırmayayım diye, gözünü bile kırpmadan onu izledi - çocuk tam iki peronu ayıran bölmeye vardığında aralarına kalabalık bir turist topluluğu girdi; son sırt çantası çekilip ortalık açılınca, Harry çocuğun ortalarda olmadığını gördü.

Tombul kadin, "Sira sende, Fred," dedi.

"Fred degilim ben, George'um," dedi çocuk. "Bir de kalkmis, annemiz oldugunu söylüyorsun! Daha adimi bile bilmiyorsun!"

"Özür dilerim, George."

"Saka ediyordum, ben Fred'im," dedi çocuk, o da gitti. I kız kardesi çabuk olmasini seslendi arkasindan; o da kardesini dinledi anlasilan, çünkü bir saniye içinde yok olmustu - ama nasıl becermistiydi bunu?

Simdi hizli hizli üçüncü kardesyürüyordu bölmeye dogru - tam oraya varmistiydi ki, o da ansizin kayiplara karisti.

Baska çıkar yol kalmamisti.

Harry, "Özür dilerim," dedi tombul kadina.

"Merhaba, yavrum," dedi kadin. "Hogvarts'a ilk gidisin mi? Ron da yeni."

Ogullarinin sonuncusunu, en küçüklerini gösterdi. Uzun boylu, zayıf, leylek bacakli, çilli, sivri burunlu bir cocuktu bu, elleriyle ayaklari kocamandi.

"Evet" dedi Harry. "Birs ey soracaktim - ben - ben bilmiyorum -"

Kadin, "Perona nasıl gidecegini mi?" dedi gülümseyerek; Harry bassalladi.

"Kolay," dedi kadin. "Bütün yapacagin, dokuzuncuyla onuncu peronlari ayiran bölmeye yürümek. Dosdo gru git, durma, bölmeye çarparim diye de korkma, bu çok önemli. Heyecanini bastiramiyorsan, kosar adim git. Hadi, Ron'dan önce seni yollayalim."

"Peki," dedi Harry.

El arabasini iterek çevirdi, bölmeye bakti. Pek saglam görünüyordu.

Yürümeye basladi. Dokuzuncu, onuncu peronlara kosusturanlar, onu iterek yol açtilar kendilerine. Harry adimlarini hizlandirdi. Bilet gisesine toslayacak, basi derde girecekti - el arabasini iterek kosuyordus imdi -bölme yaklasiyor, yaklasiyordu - duramiyordu da - el arabasi denetimden çikmisti - bir adim kalmisti bölmeye - çarpti çarpacakti - gözlerini yumdu -

Çarpmadi... kosmayi sürdürdü... gözlerini açti.

Insanlarla dolu bir peronda kirmizi bir buharli tren bekliyordu. Tepelerindeki tabelada Hogwarts Ekspresi, kalkissaati: 11 yaziyordu. Harry arkasina bakti, bilet gisesinin yerinde Peron Dokuz Üç Çeyrek yazili demir islemeli bir kemer vardi. Basamisti.

Lokomotiften yayilan duman kalabaligi sarmisti, ayaklarinin dibinde her renkten kediler kosuyordu. Baykuslar, agir sandiklarin takirtilari, gicirtilari arasinda birbirlerini selamliyordu.

Ilk birkaç vagon öğrencilerle dolmustus imdiden, bazilari pencereden sarkmis, aileleriyle konusuyor, bazilari da yer kavgasi ediyordu. Harry bosbir yer bulabilmek için el arabasini iterek peron boyunca ilerledi. Yuvarlak yüzü bir cocugun yanindan geçti; çocuk, "Yine kurbagami kaybettim, nine," diyordu.

Harry, yasli kadinin, "Ah, Neville," diye iç çektiğini duydu.

Perçemli bir çocuğun çevresini küçük bir kalabalık sarmisti.

"Bir bakalim, Lee, ne olursun."

Çocuk kolunun altındaki kutunun kapagini açti, içindekis ey uzun, killi bacagini uzatinca, herkes çigliklar atti, haykirdi.

Harry kalabaligi yarararak ilerledi, trenin arkalarinda bosbir kompartiman buldu sonunda. Önce Hedwnig'i koydu içeriye, sonra da sandigini ite kaka tren kapisina götürdü. Bir ucundan tutarak kaldirmaya çalışti, basamaga koyacakti, ama beceremedi, iki kere ayaginın üstüne düşürdü.

"Yardim ister misin?" Bölmede arkasından gittiği kızıl saçli ikizlerden biriydi bu.

"Evet, lütfen," diye soludu Harry.

"Hey, Fred! Gel de yardım et!"

Ikizlerin yardimiyla, Harry'nin sandigi trene çıkarilip kompartimanin bir kösesine konuldu.

Gözlerine düşen terli saçlarını arkaya iterek, "Sago-lun," dedi Harry.

Ikizlerden biri, ansizin, Harry'nin alnındaki izi göstererek, "Nedir bu?" diye sordu.

Öteki ikiz, "Vay canına!" dedi. "Yoksa sen -?"

"Evet, o," dedi ikizlerden ilki. Harry'ye döndü: "Öyle değil mi?"

"Ne öyle değil mi?" diye sordu Harry.

Ikizler, bi; ağızdan, "Harry Potter!" diye haykirdılar.

"Haa, o mu," dedi Harry. "Yani - evet - ben oyum."

İki çocuk da hayranlıkla gözlerini diktiler ona, Harry kıpkırmızı kesildi. Neyse ki, trenin açık kapisından bir ses geldi de, o siktintili durumdan kurtuldu.

"Fred? George? Orada misiniz?"

"Geliyoruz, anne."

Ikizler Harry'ye son bir kez göz atarak trenden atladılar.

Pencerenin yanına oturdu Harry, kendini yarı gizleyerek perondaki kızıl saçli aileyi gözetledi, neler konus ulduğuna kulak kabartti. Anneleri mendilini çıkarmisti.

"Ron, burnunda birs ey var."

Çocukların en küçüğü geri çekilmeye çalışti, ama annesi yakaladi onu, burnunun ucunu silmeye basladi.

"Anne - birak." Silkinerek kurtuldu.

Ikizlerden biri, "Aaah, bastibacak Ronnie'nin burnunda birs ey mi var?" dedi.

"Kes sesini," dedi Ron.

Anneleri, "Percy nerede?" dedi.

"Simdi geliyor."

Çocukların en büyüğü belirdi. Dalgali siyah Hogwarts cüppesini geçirmisti sirtina; Harry cüppenin göğsünde, üstünde SB harfleri yazık, pirl pirl gümüşbir rozet gördü.

"Fazla kalamam, anne," dedi Percy. "Öndeyim, Sinif Baskanlarına ayrilmisiki kompartiman var -"

Ikizlerden biri, son dereces asimisgibi, "Sinif Baskani misin sen?" dedi. "Bilmiyorduk, daha önce söyleseydin ya."

"Bir dakika," dedi öteki ikiz, "galiba bu konuda birs eyler söylemist. Bir kere -"

"Ya da iki kere -"

"Bir dakika -"

"Yaz boyunca -"

"Eeh, kesin artik," dedi Sinif Baskani Percy.

Ikizlerden biri, "Nasil oluyor da, yeni bir cüppe aliniyor ona?" dedi.

Keyifle, "O, Sinif Baskani çünkü," dedi anneleri. "Peki, canim, güzel bir ders yili dilerim sana - oraya varinca bir baykusla haber yolla."

Percy'yi yanaklarından öptü, Percy gitti. Anne, ikizlere döndü sonra.

"Simdi, siz ikiniz - bu yil uslu durun. Eger bir baykusdaha haber getirirse - tuvaleti tasirdiginiza dair ya da-"

"Tuvaleti tasirmak mi? Hiç böyle birs ey yapmadik ki."

"Yine de iyi fikir, anne, sagol."

"Hiç de komik degil. Ron'a da göz kulak olun."

"Merak etme, bastibacak Ronnie bizim yanimizda güvende."

Ron, "Kes sesini," dedi yine. Boyu neredeyse ikizler kadar uzundu, annesinin sildigi burnu hâlâ pembeydi.

"Hey, anne, bil bakalim! Bil bakalim trende kimi gördük?"

Harry, baktigini görmesinler diye hemen geri çekildi.

"Hani istasyonda yanimizda duran o siyah saçli çocuk vardi ya? Kimmiso, biliyor musun?"

"Kimmis?"

"Harry Potter!"

Küçük kizin sesini duydu Harry.

"Ah, anne, trene çıkıp görebilir miyim onu, anne, n'olursun..."

"Daha önce gördün ya, Ginny, hrm bundan hoslanmaz, hayvanat bahçesinde maymunlarımı seyrediyorsun? Gerçekten o mu, Fred? Nereden biliyo sun?"

"Kendisine sordum. I zi gördüm. Tam alnında -simsek gibi."

"Zavallı yavrucağ - tevekkeli yapayalnızdı. S asimistim ben de. Perona nasıl gidileceğini sorarken öyle terbiyeliydi ki."

"Biraks imdi onu, acaba Kim-Oldagunu-Bilirsin-Sen'in nasıl biri olduğunu hatırlıyor mudi. J?"

Anneleri birdenbire sertleştirdi.

"Bunu sormam yasaklıyorum, Fred. Sakin bunu sorayım deme ona. Okuldaki ilk gününde bunu hatırlatman pek gerekiyormuş gibi."

"Tamam, sinirlenme."

Bir düdüğü öttü.

"Hadi, çabuk olun!" dedi kadın, üç çocuk trene bindi. Anneleri yanaklarına güle güle öpücüğü kondursun diye pencereden eğildiler, küçük kız ağılamaya bağladı.

"Ağılama, Ginny, sana bir sürü baykus yollarız "

"Sana Hogwarts'tan bir de tuvalet kapaklığı göndeririz."

"George!"

"Saka ediyordum, anne."

Tren hareket etti. Harry çocukların annelerine el salladığını, kardeşlerinin de yarı gülerek, yarı ağlayarak trenin yanı sıra kostüğünü gördü; kız kostu, kostu, sonunda tren hızlanınca geride kaldı, el salladı.

Harry, tren köseyi dönünce annesiyle kızın gözden yok olduğunu gördü. Pencerenin önünden evler geçiyordu hızla. Yüreginin büyük bir heyecanla kabardığını duydu Harry. Basına neler geleceğini bilmiyordu - ama geride bıraktıklarından daha kötü şeyler yaşamayacağı kesindi.

Kompartimanın kapısı açıldı, kızıl saçlı çocukların en küçüğü girdi içeri.

Harry'nin karsisindaki koltugu göstererek, "Kimse oturuyor mu burada?" diye sordu. "Her yer dolu."

Harry iki yana salladi basini,  ocuk oturdu. Harry'ye bir göz attı, sonra hiç ona bakmamisgibi, birdenbire pencereden disariyi seyretmeye koyuldu. Harry, burnundaki siyah lekenin hâlâ silinmemisoldugunu gördü.

"Hey, Ron!"

Ikizler gelmislerdi.

"Bak, biz trenin ortasina gidiyoruz - Lee Jordan'da dev bir tarantula  r mcegi var."

"Peki," diye mirildandi Ron.

"Harry," dedi öteki ikiz, "kendimizi tanitmismiydik? Biz Fred ve George VVeasley. Bu da kardesimiz Ron. Sonra g r s r z."

Harry'yle Ron, "G le g le," dediler. I kizler  ikip kompartiman kapisini kapattılar.

Ron dayanamadi artik, "Sen sahiden Harry Potter misin?" diye sordu.

Harry bassalladi.

"Iyi  yleyse - Fred'le George'uns akalarından biri sanmistim," dedi Ron. "Sahiden orada -"

Harry'nin alnini gösterdi.

Harry,s imsek biçimindeki yara izini göstermek için ;a ini geriye attı. Ron uzun uzun bakti.

"Demek Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen tam oraya -?"

"Evet," dedi Harry, "ama hatirlamiyorum."

Ron, merakla, "Hiçbirs ey hatirlamiyor musun?" dedi.

"Sey - bir sürü yesil isik hatirliyorum, ama o kadar." "Vay canina!" dedi Ron. Oturup Harry'ye bakti bir an sonra ne yaptiginin farkina varmisgibi, ansizin pencereden disariyi seyretmeye koyuldu yine.

Ron Harry'yi ne kadar ilginç bulmussa, Harry de Ron'u o kadar ilginç bulmustu, "Bütün ailen büyücü m ?" diye sordu.

"Sey - galiba öyle," dedi Ron. "Annemin bir küçük kuzeni var sadece, muhasebeci, ama ondan da hiç söz etmeyiz."

" yleyses imdiden birtakim büyüler biliyorsundur."

Diagon Yolu'ndaki solgun yüzlü  ocugun sözünü ettiği köklü büyücü ailelerden biriydi VVeasley'ler.

"Muggle'larla yasadigini duymustum," dedi Ron. "Nasil insanlar onlar?"

"Korkunç -s ey, hepsi degil tabii. Ama teyzem de, enistem de, kuzenim de korkunç. Keske benim de   büyücü kardesim olsaydı."

"Bes," dedi Ron. Nedense kederlenivermisti. "Ben ailemde Hogwarts'a giden altinci kisiyim. Çok ey gördüm sayilir. Bill'le Charlie mezun oldular - Bili Öğrenciler Baskani'ydi, Charlie de Quidditch kaptani. S imdi Percy Sinif Baskani. Fred'le George yaramazlar, ama dersleri iyidir, herkesi eglendirirler. Benim de onlar gibi olmami istiyorlar, ama onlar gibi olmamin bir anlami yok ki, hers eyi ilk yapan onlar çünkü. Bes kardesin varsa, zaten hiçbir eyin yeni olamaz. Bana Bill'in eski küppelerini, Charlie'nin eski asasini, Percy'nin eski faresini verdiler."

Ron elini iç cebine atip, uyuklayan isman, külrengi bir fare çıkardi.

"Adi Scabbers, bir ise yaramiyor, uyandigi yok ki. Babam, Sinif Baskani seçildigi için Percy'ye bir bayku saldi, ama para bittigi- neyse, bana da Scabbers kaldi."

Ron'un kulaklari pembelesti. Çok konustugunu düşünüyordu galiba, çünkü yine pencereden bakmaya ba sladi.

Harry, baykusalacak kadar para kalmamasinin hiç de ayip bir ey olmadigini düşünüyordu. Bir ay öncesine kadar onun da hiç parasi olmamisti, Ron'a hepsini anlatti, Dudley'nin eskilerini giydigini, dogum gününde hiç dise dokunur bir armagan almadigini. Ron'un keyfi yerine gelir gibi oldu.

"... Hagrid bana söyleyinceye kadar, ne büyücülükten haberim vardi, ne anne babamndan, ne de Volde-mort'dan "

Ron'un solugu tikanir gibi oldu.

"Ne oldu?" dedi Harry.

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in adini söyledin!" dedi Ron, hems asimisa hem etkilenmise benziyordu. "Hers ey aklima gelirdi de, senin -"

"Bu adi söyleyerek ne kadar cesur oldugumu kanitlamaya filan çalışmıyorum," dedi Harry. "Söylenmemesi gerektiğini bilmiyordum. Ne demek istedigimi anliyor musun? Öğreneceğim daha dünya kaders ey var... herhalde," diye ekledi; uzun süredir kafasına takılan bir eyi dile getiriyordu. "Sinifta en kötü öğrenci galiba ben olacağım."

"Olmayacaksın. Muggle ailelerden gelen bir sürü öğrenci var, hers eyi çabucak öğreniyorlar."

Onlar konusadursun, tren Londra disina çıkmisti. S imdi ineklerle, koyunlarla dolu otlaklardan geçiyorlardi hizla. Bir süre konusmadilar, tarlaların, patikaların yildirim hiziyla geçisini seyrettiler.

Saat yarima dogru büyük bir angirti koptu koridorda, güleç yüzlü, gamzeli bir kadın kompartimanın kapisini açıp, "Seyyar büfeden bir ey ister misiniz, yavrularım?" dedi.

Kahvalti etmemisti Harry, ayaga firladi, ama kulaklari yine pespembe kesilen Ron sandviç getirdigini mirildandi. Harry koridora çıktı.

Dursley'lerle otururkens eker almak için hiç parasi olmamisti, s imdi ise cepleri taşıyabilecegi kadar Mars gofreti almaya yetecek altınlarla, gümüslerle doluydu -ama Mars gofreti yoktu kadinda. Harry'nin daha önce ömründe görmediği Bertie Botts'un Bin Bir Çesit Fasulyes ekerlemesi, Balonlu Yıldız Çikleti, Çikolatali Kurbağa, Balkabagi Pogaçası, Kazan Pastası, Meyankökü Asası ve buna benzer garips eyler vardi. Hepsinden tatmak istiyordu Harry, ne varsa biraz biraz aldı, kadina on bir gümüs Sickle ve yedi

bronz Knut verdi.

Aldiklarini kompartimana getirip bosbir koltuga yigarken, Rons askinlikla seyretti onu.

"Çok aciktin galiba."

Harry, balkabagi pogaçasından bir isirik alirken, "Açlıktan ölüyorum," dedi.

Ron koca bir çikin çıkarıp açmisti. Dört sandviç vardi çikinin içinde. Birini kenara koyarak, "Konserve si gir eti sevmedigimi hep unuttur," dedi.

Harry bir pogaça uzatarak, "Istersen degistokusedelim" dedi. "Hadi -"

"Bunu istemezsin ki, kupkuru," dedi Ron. "Pek vakti olmuyor," diye ekledi aceleyle, "besimize birden yeti semiyor."

"Hadi, bir pogaça al," dedi Harry, daha önce ne o kimseyle, ne de kimse onunla birs ey paylasmisti. Orada oturup Harry'nin pogaçalarını, pastalarını, bütün aldiklarini birlikte yemek ne güzel bir duyguydu (sandviçler bir kenara atilip unutulmustu).

Çikolatali Kurbağa paketini göstererek, "Nedir bu?" diye sordu Harry. "Sahici kurbağa degiller ya?" Artık dünyada hiçbir eys asirtmayacakti onu.

"Hayir," dedi Ron. "Ama içindeki karta bak bakalim. Bende Agrippa eksik."

"Ne?"

"Sahi, bilmiyorsun tabii - Çikolatali Kurbağaların içinden kart çıkar, biriktirirsin - Ünlü Cadılar ve Büyücüler. Besyüz tane kadar var bende, ama Agrippa ile Ptolemy eksik."

Harry, Çikolatali Kurbağa paketini açıp içindeki kartı çıkardi. Bir adamin yüzü vardi kartta. Dar çerçeveli bir gözlük takmisti adam, kemerli upuzun bir burnu, dümdüz kir saçlari, sakali, bir de biyigi vardi. Resmin altında adi yaziliydi: Albus Dumbledore.

"Demek Dumbledore buymus!"

"Daha önce Dumbledore adini hiç duymadin mi yoksa?" dedi Ron. "Bir kurbağa da ben alabilir miyim? Belki Agrippa bulurum - sagol -"

Harry kartin arkasini çevirip okumaya basladi:

Albus Dumbledore, Hogwarts Müdürü.

Birçok kisi tarafından modern zamanların en büyük büyücüsü olarak kabul edilen Profesör Dumbledore, özellikle 1945'te kara büyücü Grindelwald'i yenmesiyle, ejderha kaninin on iki ayri konuda kullanilisini bulmasiyla ve arkadası Nicolas Flamel'la simya konusunda yürüttüğü çalışmalarla ünlüdür. Profesör Dumbledore oda müziginden ve on lobuttu bowlingden hoslanmaktadır.

Harry karti bir daha çevirdi, Dumbledore'un yüzünün yok oldugunu görünces asirdi. "Gitmis!" "Eee, butun gün burada kalamaz ya," dedi Ron.

"Geri gelir nasıl olsa. Off, bir Morgana daha, altı tane Morgana'm oldu... sen ister misin? Toplamaya bas layabilirsin."

Ron'un gözleri, açılmayı bekleyen Çikolatalı Kurbağa paketlerine dikilmisti.

"Keyfine bak," dedi Harry. "Ama, biliyor musun, Muggle'lar dünyasında insanlar fotoğraflardan çekip gitmezler."

Ron, s askinlıkla, "Sahi mi?" dedi. "Hiç kipirdamazlar mı yani? Tuhaf!"

Harry, Dumbledore'un yeniden dönüp karta yerleştiğini ve kendisine belli belirsiz gülümsediğini gördü. Ron'u, Ünlü Cadılar ve Büyücüler kartlarına bakmak değil de, kurbağaları yemek daha çok ilgilendiriyordu anlaşılan, ama Harry gözlerini kartlardan ayıramıyordu. Kısa sürede Dumbledore ile Morgana'nın yanı sıra Woodcroftlu Hengist'i, Alberic Grunnion'i, Circe'si, Paracelsus'u, Merlin'i de oldu. Sonunda, burnunu kasiyip duran Kelt rahibelerinden Cliodna'yi bir yana bırakıp Bertie Botts'un Bin Bir Çesit Fasulye S ekerlemelerinden birini açtı.

Ron, Harry'yi, "Çok dikkatli olmalısın," diye uyardı. "Bin bir çesit diyorlar ya, gerçekten bin bir çesittir, her tattas ekerleme vardır içinde - çikolatalı, naneli, marmelattis ekerlemelerin yanı sıra ispanaklı, karaci-g erli, iskembelis ekerlemeler de çıkabilir. George, umacı tadında bir ekerleme bile yemis, öyle diyor."

Ron bir yeşil fasulye aldı eline, dikkatle baktı, ucundan isirdi.

"Pöff - gördün mü? Lahana."

Bin bir çeşit ekerlemelerden epeyce yediler. Harry'nin kismetine kızarmışekmekli, hindistan cevizli, kuru fasulyeli, çilekli, körili, çimenli, kahveli, sardalyalı ekerlemeler çıktı; Ron'un el sürmeyi göze alamadığı tuhaf, gri bir ekerlemeyi yemeye bile cesaret etti Harry - o da biberli çıktı.

Pencerenin önünden akip giden manzara gittikçe yabansılaşıyordu şimdi. O düzenli tarlalar yoktu artık. Onların yerini korular, kıvrılarak akan ırmaklar, koyu yeşil tepeler almıştı.

Kompartimanın kapısı vuruldu, Peron Dokuz Üç Çeyrek'te Harry'nin yanından geçen yuvarlak yüzlü çocuk girdi içeri. Dokunulsa ağlayacak gibiydi.

"Özür dilerim," dedi, "bir kurbağa gördünüz mü?"

Harry'yle Ron başlarını iki yana sallayınca, inlemeye başladı çocuk. "Yitirdim onu! Boyuna benden kaçıyor!"

"Bir yerden çıkar," dedi Harry.

Çocuk yikilmisti sanki. "Peki," dedi. "Görecek olursanız..."

Çikip gitti.

"Niye o kadar üzülüyor, anlamadım," dedi Ron. "Eğer ben bir kurbağa getirseydim, onu hemencecik yitirmeye bakardım. Neyse, ben de Scabbers'i getirdim, konuşmam doğru olmaz."

Fare, Ron'un kucagında hâlâ uyukluyordu.

Ron, tiksintiyle, "Ölecek olsa farkına bile varmazsin," dedi. "Dün rengini sariya çevirmeye çalistim, daha ilginç olsun diye, ama büyü ise yaramadi. Bak, göstereyim sana..."

Sandigini karistirip eski mi eski bir asa çıkardi. Her yani çentik çentikti, ucunda da beyaz birs ey parliyordu. Tek boynuzlu at kili - neredeyse çıkacak içinden.

Neyse -"

Asasini tam kaldirmisti ki, kompartimanin kapisi açildi. Kurbagasi kaçan çocuk gelmisti yine, yaninda da bir kiz vardi. Kiz, yeni Hogwarts cüppesini giymisti bile.

"Bir kurbaga gören oldu mu? Neville kurbagasini yitirmis," dedi. Sesi buyururcasina çikiyordu, gür kahverengi saçlari vardi, ön disleri oldukça iriydi.

"Görmedigimizi daha önce söyledik ona," dedi Ron, ama kiz onu dinlemiyordu bile, elindeki asaya bakiyordu.

"Büyü mü yapıyorsun? Görelim bakalim." Oturdu. Ron köseye kistinlmisti. "Sey - peki öyleyse." Bogazini temizledi. "Gün isigi, nergis, çimen, papatya, Bus isko fareyi çevir sariya." Asasini salladi, ama birs ey olmadı. Scabbers hâlâ külrengiydi, misil misil uyuyordu.

"Bu gerçek bir büyü mü sence?" dedi kiz. "Pek ise yaramadi, öyle degil mi? Ben, alistirma olsun diye, birkaç basit büyü denedim, hepsinden de sonuç aldım. Ailemde kimsenin büyüyle ilgisi yok, bana mektup geldiginde hepimiz asirdik, ama çok sevindim, ne de olsa en iyi büyücülük okulu bu, öyle diyorlar - ders kitaplarinis imdiden ezberledim, sanırım bu kadari yeterli -sahi, benim adım Hermione Granger, siz kimsiniz?"

Bütün bunlari hizli hizli söylemisti.

Harry Ron'a bakti, onun da ders kitaplarini ezberlemediğis askin yüzünden belliydi, bunu görmek Harry'yi rahatlattı.

"Ben Ron VVeasley," diye mirildandi Ron.

"Harry Potter," dedi Harry.

"Sahi mi?" dedi Hermione. "Senin hakkında hers eyi biliyorum tabii - birkaç tane de yardima kitap aldım, senin adın ÇağdasSihir Tarihi'nde, Karanlık Sanatların Yükselisi ve Çöküsü'nde, bir de Yirminci Yüzyilin Büyük Büyücülük Olayları'nda geçiyor."

Harry,s askinlik içinde, "Öyle mi?" dedi.

"Hoppala," dedi Hermione, "bilmiyor muydun? Ben olsam, hakkimda yazilmishers eyi öğrenmeye çalış irdim. Hangi binada kalacağınız belli mi? Ben sorusturup durdum, keske Gryffindor'a verseler, en iyisi ora-siymiş, Dumbledore da orada kalmis, ama Ravenclaw de fena degilmisgaliba... Neyse, biz gidip Neville'in kurbagasini arayalım. Siz de giyinseniz artık, neredeyse geliyoruz."

Kurbagasiz çocuğu sürükleyerek çıktı.

"Aman," dedi Ron, "onun olmadığı bir binaya versinler de, hangisine verirlerse versinler." Asasini sandiga koydu yine. "Bu da tam palavra - George verdi, ise yaramadigini bile bile."

Harry, "Kardeslerin hangi binada kaliyor?" diye sordu.

"Gryffindor'da," dedi Ron. Kederlere bürünmüstü yine. "Annemle babam da orada kalmis. Beni oraya vermezlerse kim bilir ne düşünürler. Ravenclaw de fena degil galiba, ama Slytherin'e verirlerse yandim."

"Vol- yani, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen de oradaymis, degil mi?"

"Öyle," dedi Ron. Keyfi kaçmisti, arkasina yaslandi.

Harry, Ron'un kafasini baska konulara çekmek için, "Biliyor musun," dedi, "Scabbers'in biyiklarinin ucu daha açık renk. Agabeylerin mezun olduklarina göre,s imdi ne yapiyorlar?"

Harry, bir büyücünün okulu bitirdikten sonra ne yaptigim merak ediyordu.

"Charlie Romanya'da, ejderhalari inceliyor. Bili de Afrika'da Gringotts için çalışiyor," dedi Ron. "Grin-gotts'u duydun mu? Gelecek Postasi'nda yaziyordu, ama Muggle'lar o gazeteyi bilmezler - birileri simsiki korunan bir kasayi soymaya kalkmis."

Harry gözlerini dikti ona.

"Sahi mi? Peki, ne yapmislar onlara?"

"Hiçbirs ey, bu yüzden gazeteye geçmisti. Yakalanmamislar. Babamin söylediğine bakilrsa, bunu yapsa yapsa ancak bir Kara büyücü yapar, Gringotts'a ancak o yaklasabilir, ama birs ey almamislar, garip olan da bu zaten. Tabii böyle birs ey olunca, arkasinda Kim-Oldu-gunu-Bilirsin-Sen vardır diye herkes korkuyor."

Harry kafasinda bu haberi degerlendirmeye çalışti.

Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in adi ne zaman geçse, içinde bir korku uyaniyordu. Herhalde büyü dünyasina girmenin yarattigi birs eydi bu, "Voldemort" yerine "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen" demek, o korkuyu biraz olsun hafifletiyordu sanki.

Ron, "Sen hangi Quidditch takimini tutuyorsun?" diye sordu.

Harry, "Sey - hiçbirini bilmiyorum ki," demek zorunda kaldi.

"Ne?" S askinliktan kalakalmışça Ron. "Gör de bak, dünyanın en güzel oyunudur -" Sonra dört topla nasıl oynandigini, yedi oyuncunun neler yaptigim, kardesleriyle gittiği unutulmaz maçlari, parasi olunca ne tür bir süpürge alacagini anlatti. Tam oyunun inceliklerine geçmisti ki, kompartimanin kapisi açildi yine, ama bu kere gelenler ne kurbagasini yitiren Neville'di, ne de Hermione Granger'di.

Üç çocuk girdi içeri, Harry ortadakini hemen tanidi: Madam Malkin'in dükkanindaki solgun yüzlü çocuğu bu. Harry'ye Diagon Yolu'nda gösterdiginden çok daha fazla bir ilgiyle bakiyordu.

"Dogru mu?" dedi. "Bütün trende söylüyorlar, Harry Potter bu kompartimandaymisdiye. Demek sensin o?"

"Evet," dedi Harry. Öteki çocuklara bakiyordu. I kisi de iriyariydi, son derece kötü kalpliye benziyorlardı. Solgun yüzlü çocuğun iki yaninda, onun korumalari gibi duruyorlardı.

Harry'nin onlara baktigini gören solgun yüzlü çocuk, "Sahi, bu Crabbe, bu da Goyle," dedi. "Benim adim da Malfoy, Draco Malfoy."

Ron hafifçe öksürdü, bu öksürüğün arkasında alay gizliydi sanki. Draco Malfoy ona bakti.

"Adim pek mi komik? Senin kim oldugunu sormama gerek yok. Babam bütün VVeasley'lerin kızıl saçlı, çilli olduklarini, yetistirebileceklerinden çok daha fazla çocuk yapaklarini anlatmisti."

Harry'ye döndü yine.

"Bazi büyücü ailelerin ötekilerden üstün oldugunu yakinda anlayacaksın, Potter. Yanliskimselerle arkadaşlık kurmaktan vazgeçersen, yardima hazirim."

Tokalamak için elini uzatti Harry'ye, ama Harry onun elini sikmadi.

Soguk bir sesle, "Neyin dogru, neyin yanlisolduguna ben kendim karar verebilirim, sagol," dedi.

Draco Malfoy kiptirmizi kesilmedi, ama solgun yanaklari hafifçe pembelesti.

Agir agir, "Senin yerinde olsam, ayagimi denk alirdim, Potter," dedi. "Terbiyeni takinmazsan, sonun annenle babanın sonuna benzer. Onlar da kendileri için neyin iyi neyin kötü oldugunu bilmiyorlardi. Weasley'ler gibi ayaktakimiyla ya da Hagrid gibilerle arkadaşlık edersen, cezani çekersin."

Harry'yle Ron ayaga kalktilar. Ron'un surati da saçlari gibi kiptizil kesilmisti.

"Sen bir daha söylesenes unu," dedi.

Malfoy, burnunu çekerek, "Ne o, bizimle kavga mi edeceksin yoksa?" dedi.

"Simdi çekip gitmezsen, evet," dedi Harry; Crabbe de, Goyle da, hem kendisinden hem Ron'dan çok daha iriydi, ama yüregine bir cesaret gelmisti.

"Ama gitmek istemiyoruz ki, öyle degil mi, çocuklar? Yemegimizi yedik bitirdik, burada daha bir sürü yiyecek var."

Goyle, Ron'un yanindaki Çikolatali Kurbagalara uzandi - Ron atildi, ama daha ona elini bile sürmeden Goyle korkunç bir çiglik attı.

Parmaginin ucundan Scabbers sarkiyordu, fare keskin dislerini Goyle'un kemigine kadar batırmisti - Goyle uluyarak Scabbers'i sallayip dururken, Crabbe ile Malfoy gerilediler, sonunda parmaktan kurtuldu Scabbers, havada uçup pencerenin camina çarpti, üç çocuk da hemen yok oldular. S ekerler arasında bas ka fareler oldugunu sanıyorlardi belki, belki de ayak sesleri duymuslardi, çünkü bir saniye sonra Hermione Granger çıkageldi.

Yerlere saçılmışsekerlere, Scabbers'i kuyrugundan tutup kaldıran Ron'a bakarak, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Ron, "Galibu bayılmış," dedi Harry'ye. Scabbers'a daha yakından bakti. "Hayir - bayılmamis- uykuya dalmisyine."

Gerçekten de uyuyakalmisti.

"Malfoy'u daha Önce tanıyor muydun?"

Harry, Diagon Yolu'ndaki karsilasmalarini anlatti.

Ron, esrarengiz bir sesle, "Ailesinden söz edildiğini duymustum," dedi. "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen yok olduktan sonra bizim safımıza ilk geçen ailelerden biriymis. Kendilerine büyü yapıldığını söylemişler. Babam inanmıyor buna. Malfoy'un babasının Karanlık Yan'a kendi istegiyle katıldığını söylüyor." Hermi-one'ye döndü. "Birs eyler yemez miydin?"

"Siz acele edin de cüppelerinizi giymeye bakın, biraz önce öne gidip makinistle konustum, pek az yolumuz kalmis. Siz kavga mi ettiniz yoksa? Daha okula bile varmadan birbirinize girmisiniz!"

Ron, suratini asarak, "Biz kavga etmedik, Scabbers etti" dedi. "Simdi biz üstümüzü degisirken çıkar misin?"

Hermione, genizden gelen bir sesle, "Peki," dedi. "Kendimi buraya attım, çünkü disaridakiler çocukça davranıyorlar, koridorda kosup duruyorlar. Senin de burnunda leke var, farkında misin?"

Onun arkasından öfkeyle bakti Ron. Harry pencereden disariya göz atti. Hava karariyordu. Mosmor bir göğün altındaki daglari, ormanlari görebiliyordu. Tren gerçekten yavasliyor gibiydi.

Ron'la ceketlerini çıkarip uzun siyah cüppelerini giydiler. Ron'un ki biraz kisaydi, eteginin altından lastik ayakabilari görülebiliyordu.

Trende bir ses yankilandi: "Besdakika içinde Hogwarts'ta olacagiz. Lütfen esyalarinizi trende birakin, onlar okula ayrica götürülecektir."

Harry'nin midesi kasildi heyecandan, Ron'un çilli yüzü de bembeyaz kesilmisti. Kalans ekerleri ceplerine doldurup koridordaki kalabaliga katildilar.

Tren yavasladı, yavasladı, sonunda durdu. Herkes kapilara saldirip küçük, karanlık bir perona indi. Harry soguk gece havasında ürperdi. Tepelerinde bir lambanın isigi belirdi ansizin, Harry tanidik bir ses duydu: "Birinci siniflar! Birinci siniflar buraya! I yisin ya, Harry?"

Bir kafalar denizi üstünde Hagrid'in kocaman, killi surati belirdi.

"Hadi, pesimden gelin - baska birinci sinif var mi? Adımlara dikkat! Birinci siniflar pesimden gelsin!"

Kaya sendeleye, dik, daracık bir patıkada Hagrid'i izlediler. I ki yan da öylesine karanlıkti ki, Harry oralarda koca agaclar olduğunu düşündü. Kimse pek konuşmuyordu. Boyuna kurbagasini yitiren Neville bir iki kere burnunu çekti.

Hagrid, omuzunun üstünden, "Bir saniye sonra Hogwarts'i ilk defa göreceksiniz," diye seslendi, "hemens urayı dönünce."

Bir "Oooooo!" yükseldi çocuklardan.

Dar patika ansizin büyük, siyah bir gölün kıyısına açilmisti. Karsi yakadaki yüksek bir dağın tepesinde, yıldızlı göğün altında, isikli pencereleri, bir sürü kulesiyle dev bir sato vardı.

Kiyida bekleyen kayıklar filosunu göstererek, "Dörder kisiden fazla binilmeyecek!" diye seslendi Hagrid. Harry'yle Ron'un kayigina Nevüle'le Hermione de bindiler.

Tek basma bir kayiga kurulan Hagrid, "Herkes tamam mi?" diye bagirdi. "Peki öyleyse -I LERI!"

Kayıklar filosu, cam kadar düzgün gölün üstünde kayarak ilerlemeye basladi ansizin. Kimse konus muyordu, herkes tepedeki büyüks atoya bakiyordu. S ato, yükseldigi yamaca yaklasildikça daha da büyüyordu sanki.

Bastaki kayıklar yamaca varinca, "E gin kafalarinizi!" diye bagirdi Hagrid; herkes kafasini egdi, kayıklar yamacin önündeki girisi perdeleyen sarmasiklar arasindan kaydi. S atonun altina kadar uzanan karanlik tünelden geçip bir yeralti rihtimine yanastilar, kayalara, çakillara çıktilar.

Onlar karaya ayak basarken kayiklari denetleyen Hagrid, "Hey, sen! Senin kurbağan mi bu?" dedi.

Neville, ellerini uzatarak, "Trevor!" diye haykirdi sevinçle. Sonra Hagrid'in lambasini izleyerek kayadaki bir geçidi tirmandilar, sonunda, s atonun gölgesinde uzanan düzgün, nemli bir çimenlige vardilar.

Tasbasamaklari çikip meseden yapilmiskocaman bir kapinin önünde toplandilar.

"Herkes burada mi? Sen, oradaki, kurbağan yaninda mi?"

Dev yumrugunu kaldirdi Hagrid, s ato kapisina üç kere vurdu.

YEDINCIBOLUM

SeçmenS apka

Kapi hemen açildi. Zümrüt yesili bir cüppe giymisuzun boylu, siyah saçli bir büyücü kadın duruyordu kars ilarinda. Çok sert bir yüzü vardi, Harry'nin aklina gelen ilks ey, bu kadınla ters düşülmemesi gerektiği oldu.

"Birinci siniflar, Profesör McGonagall," dedi Hagrid.

"Tesekkür ederim, Hagrid. Bana birak artik."

Kapiyi ardina kadar açti. GiriSalonu öylesine büyüktü ki, içine Dursley'lerin evi bile sigabilirdi. Tas duvarlar, Gringotts'ta oldugu gibi, mesalelerle aydinlatiliyordu, tavan ise görülemeyecek kadar yüksekti, tam karsilarindaki görkemli mermer merdiven üst katlara çikiyordu.

Tasdöseli salonda Profesör McGonagall'i izlediler. Harry sagdaki kapinin arkasindan yüzlerce sesin olus turdugu ugultuyu duyabiliyordu - okuldakilerin geri kalani oradaydi herhalde - ama Profesör McGonagall onlari salonun yanindaki küçük, bosbir odaya görürdü.

Içeri girip birbirlerine her zamankinden daha çok sokuldular, çevrelerine baktilar tedirginlikle.

"Hogwarts'a hosgeldiniz," dedi Profesör McGonagall. "Ders yılı baslangicis öleni biraz sonra baslayacak, ama Büyük Salon'da yerlerinizi almadan önce seçim yapılacak, hangi binalara verileceginiz saptanacak. Seçim son derece önemli bir törendir, çünkü burada kaldiginiz sürece, binanız Hogwarts'taki aileniz gibi olacak. Derslere kendi binanızdakilerle gireceksiniz, kendi binanızın yatakhaneinde uyuyacaksınız, bos vakitlerinizi binanızın ortak salonunda geçireceksiniz.

"Dört bina var; adlan Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw ve Slytherin. Her binanın kendi soylu tarihi var, her bina çok önemli cadılar, büyücüler yetistirmistir. Hogwarts'ta bulundugunuz sürece yaptiginiz iyi isler bina notlarini yükseltir, kurallara uymamak da bina notlarini düşürür. Yıl sonunda toplam notu en yüksek olan bina, Bina Kupasi'yla ödüllendirilir, büyük bir onurdur bu. Dilerim hepiniz kendi binanızın notlarına katkıda bulunursunuz.

"Seçim Töreni biraz sonra bütün öğrencilerin önünde yapılacak. Bu arada beklerken hepiniz kendinize çekidüzen verin."

Gözleri bir an Neville'in sol kulağına dogru kaymiscüppesine, Ron'un kirli burnuna takildi. Harry saçlarını düzeltmeye çalışti tedirginlikle.

"Hazirliklar tamamlaninca dönecegim," dedi Profesör McGonagall. "Lütfen sessizce bekleyin."

Odadan ayrildi. Harry yutkundu.

"Nasil bir seçim yapıp da bizi binalara ayiracaklar?" diye sordu Ron'a.

"Bir çeşit sınav herhalde. Fred'e bakilrsa, insanın çok canı yanıyormus, amas aka ediyordur."

Harry'nin yüreği gümbür gümbür atmaya basladi. Sınav mı? Bütün okulun önünde? Ama hiç büyü bilmiyordu ki daha - ne yapardi? Daha geldikleri anda böyle birşey beklemiyordu. Çevresine bakindi merakla, herkesin korku içinde olduğunu gördü. Hermione Granger'dan baska kimsenin pek konustugu yoktu, o da öğrendiği büyüleri hızlı hızlı tekrarlıyor, acaba hangisine siginsam diye düşünüyordu. Harry onun söylediklerini isitmeye çalışıyordu. Hiç böyle tedirgin olmamisti, okulda öğretmeninin perugunu, artık nasıl becerdiyse, maviye çevirdigini yazan raporu eve, Dursley'lere götürdüğü zaman bile. Gözlerini kapiya dikmisti. Her an Profesör McGonagall içeri girip onu alinyazisinin yazdığı yere sürükleyebilirdi.

Derken öyle birşey oldu ki, Harry yarım metre havaya sıçradı - arkasında duran birkaç kişi çığlık atmisti.

"Ne oluyor?"

Solugu kesildi. Çevresindekilerin de. Arka duvardan yirmi kadar hayalet süzölmüstü odaya. İnci beyazydi hepsi, hafifçe saydamdi, birbirleriyle konusarak, birinci sınıf öğrencülerine hiç bakmadan, kayarcasına ilerliyorlardı. Bir konu üzerinde tartisıyor gibiydiler. İçlerinden isman bir kesise benzeyeni, "Bana kalırsa, bagisla ve unut, ona ikinci bir olanak tanimaliyiz -" diyordu.

"Sevgili Kesis, Peeves'e yeteri kadar olanak tanımadık mı? Hepimizin adını kötüye çıkariyor, üstelik hayalet bile değil - sahi, siz ne ariyorsunuz burada?"

Daracık pantolonlu, yakalıklı bir hayalet birinci sınıf öğrencilerini fark etmisti ansizin.

Kimse yanıt vermedi.

Çevrelerinde gülümseyerek dolasan İsmail Kesis, "Yeni öğrenciler!" dedi. "Anlasılan seçme-ayırma iş

lemi var."

Birkaç kişi sessizce bassalladı.

"Hufflepuffta görüşmek umuduyla!" dedi Kesis. "Benim eski binam orası."

"Size güle güle," dedi tiz bir ses. "Seçme Töreni başlamak üzere."

Profesör McGonagall dönmüştü. Hayaletler teker teker süzülerek karsi duvardan geçip yok oldular.

Yeni öğrencilere, "Tek sıra olun," dedi Profesör McGonagall, "beni izleyin."

Ayaklari kursun gibi ağırlasmisti Harry'nin, kırıl saçlı bir çocuğun arkasında siraya girdi, onun arkasında da Ron yerini aldı, odadan çıktılar, salonun sonundaki çift kanatlı kapıdan geçip Büyük Salon'a vardılar.

Harry böyle garip, böyle görkemli bir yeri hayal bile etmemisti. Öteki öğrencilerin oturduğu dört uzun masanın üstünde havada uçsan binlerce, binlerce mum aydınlatıyordu ortalığı. Masalara piril piril altın tabaklar, kupalar konulmuştu. Salonun ucunda öğretmenlerin oturduğu bir baska uzun masa vardı. Profesör McGonagall birinci sınıf öğrencilerini oraya götürdü; yeniler, eski öğrencilerin karsısında sıralandılar; öğretmenler arkalarında kalmisti. Titrek mum ışığında kendilerine bakan yüzlerce surat, solgun fenerlere benziyordu. Öğrencilerin aralarında yer almış hayaletler, puslu gümüşler gibi parlıyorlardı. Harry, kendilerine dikilmiş gözlerden kaçınmak için basını kaldırdı, yıldızlar serpistirilmiskadife siyahı bir tavan gördü. Her-mione'nin, "Disaridaki gökyüzüne benzemesi için büyülenmiş. Hogwarts Tarihi'nde okumusun," diye fisildadığını duydu.

Orada bir tavan olduğuna, Büyük Salon'un gökyüzüne açılmadığına inanmak çok güçlü doğrusu.

Harry basını hemen indirdi; Profesör McGonagall, yeni öğrencilerin önüne dört ayaklı bir tabure yerleştirdi sessizce. Taburenin üstüne de sivri uçlu bir büyücüs apkasi koydu. Yamalar içindeydi apka, eski püsküydü, son derece kirliydi. Petunia Teyze olsa, onu evin kapısından içeri sokmazdı.

Belki de içinden tavsan çıkarmamızı isteyecekler, diye düşündü Harry; buna benzer bir şey yapılacak -salonda kim varsa gözünü apkaya dikmişti imdi, o da dikti. Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra hafifçe kıpırdadı apka. Kenarina yakın bir yerlerdeki yırtık, ağız gibi açıldı -s apka bir arki tutturdu:

"Bus apka, dersiniz, çirkin mi çirkin! Ama öyle hemen karar vermeyin. Toz olurum varsa benden güzeli, Essizim kendimi bildim bileli.

Ne kasket dinlerim ne de silindir, S ampiyonluk kaçmaz, hep bana gelir. Hogwarts okulunda Seçmen S apka'yım, Her gün, her ay, her yıl baska baskayım. Karsımda öyle bir ürperin biraz Dünyada hiçbir şey gözümünden kaçmaz. Eğer geçirirsen beni basına Gideceğin yeni söylerim sana. Seni Gryffindor'a yollarım belki, Zamanla olursun aslanın teki, Yigittir orada kalan çocuklar, Hepsinin yüreği, nah, mangal kadar. Belki de düşersin Hufflepuff'a Haksizlığı hemen kaldırıp rafa Adalet ugruna savaşırsın Her yere mutluluk götürmek için. Ravenclaw kismetin belki, Oradakilerin hiç çıkmaz sesi, Mantiktir onlarca önemli olan, öyle kurtulurlar tüm sorunlardan. Düşersin belki de Slytherin'e sen, Bir baskadır sanki oraya giden, Amaçları için neler yapmazlar Açıklasam bitmez sabaha kadar. Giy kafana beni! Çekinme sakın! Birinci kosul bu: Korkmayacaksın! Hiç kimseye gelmez kötülük benden, S apkalar içinde en uysalim ben."

Sarkı sona erince salonda bir alkışkoptu. S apka eğilerek dört masaya da selam verdi, sonra sessizliğe gömüldü yine.

Ron, Harry'ye, "Demeks apkayı geçireceğiz basimiza!" diye fisildadi. "Fred'i öldürecekim, ifritlerle güresmekten söz ediyordu."

Harry belli belirsiz gülümsedi. Evet,s apkayı giymek bir büyü yapmaya kalkismaktan çok daha iyiydi, ama keske herkesin gözü önünde giymesek diye düşünüyordu. S apka bir sürü soru soracakti anlasilan, Harry'nin ise ne cesareti üstündeydi, ne de hazırcevaplı gi. Yüregi agzmdaydi. Eger kendisi gibiler için bir bina olsaydi, hers ey ne kadar kolaylasacakti.

Profesör McGonagall, elinde uzun bir parsömen kagidiyla birkaç adım öne çıktı.

"Adinizi söylediğim zamans apkayı giyip tabureye oturacak, hangi binaya ayrıldı ginizi öğreneceksiniz," dedi. "Abbott, Hannah!"

Sari at kuyruğu saçlı, pembe yüzlü bir kız çıktı ortaya,s apkayı kafasına geçirdi. S apka gözlerine kadar indi. Kız oturdu. Bir an sessizlik

"HUFFLEPUFF!" diye bagirdis apka.

Sagdaki masadan bir alkiskoptu, Hannah gidip Hufflepuff masasına oturdu. Harry, S isman Kesis hayaletinin kiza neseyle el salladigini gördü.

"Bones, Susan!"

Sapka, " HUFFLEPUFF!" diye bagirdi yine, Susan da segirtip Hannah'nin yanında yerini aldı.

"Boot, Terry!"

"RAVENCLAVV!"

Bu kere soldan ikinci masadan bir alkiskoptu; Ravenclaw'dan birkaç kişi ayaga kalkip, yanlarına gelen Terry'nin elini sikti.

"Brocklehurst, Mandy" de Ravenclaw'a katildi, ama "Brown, Lavender" yeniler arasında ilk Gryffin-dor'lu oldu, en uçtaki sol masa alkistan inledi; Harry, Ron'un ikiz kardeşlerinin islik çaldıklarım gördü.

Derken "Bulstrode, Millicent" Slytherin'li oldu. Belki Harry'ye öyle geliyordu, ama Slytherin için anlatılan oncas eyden sonra, o masadakileri hiç gözü tutmadı.

İçi bulanmaya başlamistis imdi. Eski okulundaki spor derslerinde nasıl takımlara ayrıldıkları geldi aklına. En son o seçilirdi, kötü oyuncu olduğu için değil, Dudleyye yaranmak için - kimse ondan hoşlandığının sanılmasını istemezdi.

"Finch-Fletchley, Justin!"

" HUFFLEPUFF!"

Harry'nin gözünden kaçmadı,s apka bazen binanın adını hemen bagiriyor, bazen de karar vermek için azıcık düşünüyordu. Sirada Harry'nin yanında duran kirçil saçlı çocuk, "Finnigan, Seamus", Gryffindor'a ayrıldığını öğrenmek için taburede tam bir dakika oturdu.

"Granger, Hermione!"

Hermione kosarcasına gitti tabureye, s apkayı kafasına telasla geçirdi.

"GRYFFINDOR!" diye bagirdis apka. Ron homurdandı.

Korkunç bir düşünce belirdi Harry'nin kafasında, zaten insan tedirgin olmayagörsün, kafasına hep korkunç düşünceler takılır. Ya kendisi hiç seçilmezse ne olacaktı? Ya uzun süre, çok uzun süre, gözlerine kadar inens apkayla orada öyle oturup kalırsa, sonunda Profesör McGonagall gelips apkayı çıkarırsa, bir yanlışlık olduğunu söyler de onu yeniden trene götürürlerse?

Boyuna kurbagasını yitiren Neville Longbottom, adı seslenildiğinde, tabureye giderken sendeledi, az kalsin düşecekti. S apkanın karar vermesi epey vakit aldı. Sonunda "GRYFFINDOR" diye bagırınca, Neville kafasında apkayla masaya kostu, sonra da kahkahalar arasında dönüp onu "MacDougal, Morag"a uzattı.

Adi söylenince, hemen ileri atıldı Malfoy, s apkayı daha kafasına değdirir değdirmez karar açıklandı: "SLYTHERIN!"

Malfoy, son derece hosnut, arkadaşları Crabbe ile Goyle'un yanına gitti.

Pek fazla kişi kalmamistis imdi.

"Moon"... "Nott"... "Parkinson"... sonra bir çift ikiz kızkardes, "Tatıl" ile "Tatıl"... sonra "Perks, Sally-An-ne"... derken, sonunda -

"Potter, Harry!"

Harry bir adım atınca, alev hisirtilarını andıran fisiltıların yükseldiğini duydu salonda.

"Potter mi dedi?"

"Su ünlü Harry Potter mi?"

Sapka gözlerine inmeden önce Harry'nin son gördüğü ey, salondakilerin onu dikkatle süzmeleri oldu. Sonra das apkanın içindeki karanlığı gördü. Bekledi.

"Hmm," diye incecik bir ses geldi kulagina. "Güç. Çok güç. Bakıyorum, bayagi gözüpek. Kafa da fena degil. Yetenek de var, evet, öyle - kendini kanıtlama tutkusu... bak, bu ilginç... Seni nereye yollasam acaba?"

Harry taburenin kenarlarına simsiki yapışıp, "Slytherin olmasın, Slytherin olmasın," diye düşündü.

Ince ses, " Slytherin olmasın, ha?" dedi. "Emin misin? Biliyor musun, büyük usta olabilirsin sen, hepsi kafanın içinde, Slytherin de büyük ustalık yolunda çoks ey kazandırabilir sana - hayır mı? Eh, öyle istiyorsun madem - GRYFFINDOR!"

Harry, s apkanın son kelimeyi salona doğru bagırdığını duydu. S apkayı çıkarıp ağır ağır Gryffindor masasına yürüdü. Seçildiği, üstelik Slytherin'e gönderilmediği için öyle rahatlamıstı ki, en büyük alkisi kendisinin aldığını fark etmedi bile. Sınıf Baskanı Percy ayaga kalkıp elini sikti coskuyla, VVeasley ikizleri, "Potter bizde! Potter bizde!" diye bagırdılar, Harry daha önce gördüğü yakalıklı hayaletin karsısına

oturdu. Hayalet hafifçe kolum vurdu onun, Harry üstüne bir kova buzlu su dökülmüşgibi ansizin ürperdi.

Yüce Masa'yi daha iyi görebiliyordus imdi. Kendisine en yakın uça Hagrid oturuyordu, gözleri karsilas inca Hagrid basparmagini yukari kaldirdi. Harry de gülümsedi. Orada, Yüce Masa'nın tam ortasında, kocaman yaldizli bir koltukta Albus Dumbledore oturuyordu. Harry, trendeki Çikolatalı Kurbağa kartından hemen tanıdı onu. Salonda hayaletler kadar ısı ısı parlayan teks ey, Dumbledore'un gümüşrengi saçlarıydı.

Harry, Çatlak Kazan'daki tedirgin delikanliyi, Profesör Quirrell'i da tanıdı. Kafasındaki kocaman mor sarıkla pek tuhaf görünüyordu.

Ayrılacak üç kisi kalmisti sadece. "Turpin, Lisa" Ravenclaw'a düştü. Sıra Ron'a geldi. Ron'un surati yemyesil olmustus imdi. Harry gözlerini simsiki yumdu heyecanla, bir saniye sonra das apkanın "GRYFFINDOR!" diye bagirdigini duydu.

Ron, yanındaki iskemleye çökerken, ötekiler gibi Harry de onu uzun uzun alkisladi.

Harry'nin karsisinde oturan Percy VVeasley, "Bravo, Ron, harika!" dedi; bu arada "Zabini, Blaise" de Slytherin'e seçildi. Profesör McGonagall kâgidini katladi, SeçmenS apka'yi alip çıktı.

Harry önündeki bosaltin tabaga bakti. Ne kadar acikti giniş imdi fark etmisti. Balkabagi pogaçaları çoktan sindirilip gitmisti.

Albus Dumbledore ayaga kalkti. Kendisini hiçbirş ey bundan daha çok mutlu edemezmişgibi, kollarini iki yana açıp öğrencilere gülümsedi.

"Hosgeldiniz!" dedi. "Hogwarts'ta yeni bir yıla hosgeldiniz!S ölen başlamadan önce birş eyler söylemek istiyorum. Söylüyorum iste: Zirla! Tirla!I ncik!

Boncuk!

"Tesekkür ederim!"

Yerine oturdu yine. Herkes çigliklar atarak alkisladi. Harry gülsün mü gülmesin mi, bilemiyordu.

Çekinerek, Percye, "Azıcık - deli midir?" diye sordu.

Percy, "Ne delisi?" dedi. "Dâhidir o! Dünyanın en iyi büyücüsü! Ama orası öyle, hafifçe kafadan çatlaktır. Patates ister misin, Harry?"

Harry'nin agzi bir kansaçildi. Önlerindeki tabaklar yiyeceklerle doluydus imdi. Sofrada, yemek isteyeceği hiç bu kadar çokş ey görmemisti o güne kadar: kızarmışet, kızarmışpiliç, pırzola, sosis, sucuk, biftek, has lannmişpatates, kızarmışpatates, cips, mayonez, bezelye, havuç, salça, ketçap, bir de, her nedense, nanes ekere.

Dursley'ler Harry'yi aç bırakmazlardı doğrusu, ama Harry de hiçbir zaman canı istediği kadar yemek yiyemezdi. Neye uzansa Dudley kapardı hemen, kusacak kadar çok yemisolsa bile. Harry, nanes ekere di sinda, hers eyden biraz biraz aldı, başladı yemeye. Hepsı çok lezzetliydi.

Harry'nin bifteğini kesmesine bakan yakalıklı hayalet, "Tek de güzel görünüyor," dedi üzüntüyle.

"Yoksa sen -?"

"Asagi yukari dört yüz yıldır agzima lokma koymadım," dedi hayalet. "Birs ey yemem gerekmiyor tabii, ama insan özlüyor. Kendimi tanıtmadım, değil mi? Sir Nicholas de Mimsy-Porpington hizmetinizdedir. Gryffindor Kulesi'nin yerlesik hayaleti."

Ron, "Kim olduğunu biliyorum!" dedi ansizin. "Kardeslerim anlatmışlardı - sen Neredeyse Kafasız Nick'sin!"

Hayalet, "Bana Sir Nicholas de Mimsy denilmesi daha çok hosuma gider -" diye söze başladı, ama kırıl saçlı Seamus Finnigan atıldı.

"Neredeyse Kafasız mı? İnsan nasıl neredeyse kafasız olur?"

Sir Nicholas'm bütün keyfi kaçmısti; bu küçük sohbet istediği gibi yürümüyordu anlaşılan.

"Böyle olur," dedi tedirginlikle. Sol kulagini tutup çekti. Kafası yana düşüp sanki menteseyle tutturulmuş gibi boynundan sallanmaya başladı. Anlaşılan biri kafasını uçurmaya kalkmısti onun, ama kökünden keseme-mısti. Neredeyse Kafasız Nick, çocukların askin bakışlarından hoslanmısa benziyordu, kafasını yerine takti yine, öksürdü, sonra, "Demek sizler de - Gryffindor'lu oldunuz!" dedi. "Bu yıl ampıyon olmamızı sağlarsınız belki. S ampıyon olmayalı hiç bu kadar uzun zaman geçmemısti. Slytherin kupayı altı yıl üst üste kazandı! Kanlı Baron'un yanına varılmıyor - Slytherin'in hayaletidir o."

Slytherin masasına bakti Harry, orada korkunç bir hayaletin oturduğunu gördü; gözleri bombosbakiyordu hayaletin, çökük bir yüzü, gümüsrengi kan lekeleriyle dolu bir cüppesi vardı. Malfoy'un sagına oturmustu, Harry, Malfoy'un bundan hosnut olmadığını görünce keyiflendi.

Büyük bir ilgiyle, "O kan lekeleri neden olmuş?"

diye sordu Seamus.

Neredeyse Kafasız Nick, tatlı bir sesle, "Hiç sormadım " dedi.

Herkes yiyebildiği kadar yiyince, yemekler uçup gitti sanki, tabaklar yine eskisi gibi piril piril oldu. Bir an sonra da tatlılar belirdi. İnsanin aklına gelebilecek her çeşit dondurma, elmalı pasta, meyveli pasta, çikolatalı pasta, marmelattı çörek, kek, çilek, jöle, sütlaç...

Harry meyveli pastasını atıştırırken, söz döndü dolastı, ailelerine geldi.

"Ben yarı yarıyayım," dedi Seamus. "Babam bir Muggle. Annem büyücü olduğunu evleninceye kadar söylememısona. Babam bunu öğrenince ok geçirmis."

Güldüler.

"Ya sen, Neville?" dedi Ron.

"Beni büyükannem büyüttü, kendisi cadidir," dedi NeVile, "ama ailem uzun süre Muggle olduğumu sandı. Büyük amcam Algie boyuna beni hazırlıksız yakalayıp içimdeki büyüü ortaya çıkarmaya çalışıyordu -bir keresinde Blackpool rıhtımının ucundan itmısti beni, az kalsin boguluyordum- ama sekiz yasıma kadar birsey olmadı. Büyük amcam Algie çaya gelmısti bize, beni üst kat penceresinden sallandırdı, ayak bileklerimden bağlayarak, büyük teyzem Enid pasta verince de ipi bırakiverdi. Yere düşünce zıpladım

durdum - top gibi ziplayarak bahçeyi geçtim, yola çıktım. Hepsinin hosuna gitti bu. Büyükanne sevinçten ağlamaya başladı. Hele ben buraya çağılınca yüzlerini görecektiniz - belki yeteri kadar büyü gücüm yoktur diye korkuyorlardı. Büyük amcam Algie öyle sevindi ki, kurbagami o satın aldı."

Harry'nin öteki yanında, Percy VVeasley ile Hermonie derslerden söz ediyorlardı ("Keske derslere hemen baslasalar, öğrenecek o kadar çok ey var ki, Biçim Degistirme özellikle ilgimi çekiyor, bilirsın tabii, birs eyi bir baskas eye çevirme, herhalde çok güç birs ey bu -"; "Küçüks eylerle baslarsın, kibritleri ianelere çevirmekle filan-".

Harry'nin içi isinmiş, uykusu gelmişti, Yüce Masa'ya bakti yine. Hagrid kupayı basını dikiyordu. Profesör McGonagall, Profesör Dumbledore'a birs eyler anlatıyordu. Profesör Quirrell, o gülünç sarıgiyla, yağlı siyah saçlı, kemer burunlu, soluk tenli bir. öğretmenle konuşuyordu.

Olanlar birdenbire oldu. Kemer burumlu öğretmen, Quirrell'in sanginin ardından Harry'nin gözlerine dikti gözlerini - Harry'nin alındaki ize keskin, sıcak bir sancı saplandı.

"Ahh!" Harry basına götürdü elini.

"Ne oldu?" diye sordu Percy.

"Y-yokbirsey."

Sancı, geldiği gibi bir anda yok oldu. Ama Harry o bakışın yarattığı duyguyu silkip atamadı - öğretmenin kendisinden hiç mi hiç hoslanmadığı duygusuna kapılmıstı.

Percy'ye, "Profesör Quirrell'la konuşan o öğretmen kim?" diye sordu.

"Bakıyorum, Quirrell'i tanımissin bile. Tedirginliği bosuna değil, Profesör Snape'le konuşuyor çünkü. Iksirleri öğretir, ama gönülsüzce yapar bu işi - gözü Quirelli'nin isinde, bunu bilmeyen yok. Karanlık Sanatlar konusunda çok bilgilidir Snape."

Harry, Snape'e bakti bir süre, ama Snape ona bir daha bakmadı.

Sonunda tatlılar da yok oldu, Profesör Dumbledore ayağa kalktı yine. Salon sessizliğe gömüldü.

"Öhö - hepimiz yedik içtik, sadece birkaç kelime daha... Ders yılının başlaması dolayısıyla bazı söyleyeceklerim var.

"Birinci sınıf öğrencileri, okul alanındaki ormanın bütün öğrencilere yasak olduğunu unutmasınlar. Öteki öğrencilerimizden bazılarına da bunu hatırlatmakta yarar görüyorum."

Dumbledore'un isil isil gözleri VVeasley ikizlerinin oturduğu yöne çevrildi.

"Hadememiz Mr Fiich de ders aralarında koridorlarda büyü yapmanın yasak olduğunu sizlere hatırlatmamı istedi.

"Ouiditch seçmeleri ders yılının ikinci haftasında yapılacaktır. Kendi binalarının takımlarında yer almak isteyenlerin Madam Hooch'a başvurmaları gerekmektedir. "Son olarak söylemek istediğim birs ey var. Sağıdaki üçüncü kat koridoru, çok büyük acılar çekerek ölmek istemeyen herkese kapalıdır."

Harry güldü; gülün bir avuç öğrenciden biriydi sadece.

Percy'ye, "Saka ediyor, degil mi?" diye fisildadi. Kaslarini çatarak, "Hiç des akaya benzemiyor," dedi Percy. "Garip dogrusu, çünkü bir yere gitmemizi yasaklayınca nedenini de söyler genellikle - orman tehlikeli hayvanlarla dolu, herkes bilir bunu. Hiç olmazsa bize, Sinif Baskanlarına söyleseydi."

"Simdi yataklarımıza gitmeden okuls arkisini söyleyelim!" diye bagirdi Dumbledore. Harry, öteki öğretmenlerin dudaklarına yerlesmisgülümsemelerin hiç degismedigini fark etti.

Dumbledore, sanki ucundaki bir sinegi kovuyor-musgibi, asasini hafifçe salladi; altin sarisi, uzun bir kurdele firladi asadan; kurdele masaların üstünde yükseldi, yılan gibi kivrılarak sözcüklere dönüştü.

"Herkes en sevdiği havayı seçsin," dedi Dumbledore, "hadi, basliyoruz!"

Bütün okul haykirmaya basladi:

"Hogwarts, Hogwarts, geldik sana, Bizi de al kollarına, Kafamızın içi bombos, Söyle, bunun neresi hos? Saçlı olsun, saçsız olsun Baslarımız bilgi dolsun. I lginçs eyler öğrenelim Geliselim milim milim. "Yılmadan hep çalışırız Büyülere alisiriz. Kirilmasin hiç umutlar, Gün dogmadan neler dogar,"

Sarkiyi herkes degisik zamanlarda bitirdi. Weasley ikizleri ises arkiyi bir cenaze marsi havasında uzattıkça uzatiyordu. Dumbledore son birkaç dizenin söylenisini asasiyla yönetti, s arki bitince de en çok alkislayanlardan biri o oldu.

Gözlerini silerek, "Ah, müzik!" dedi. "Burada yaptıklarımızın ötesinde bir büyü! Hadi artık, yatma vakti. Dogru yataklarınıza!"

Birinci sinif Gryffindor öğrencileri, ugultulu kalabalık arasından geçerek Percy'yi izlediler, Büyük Salondan çıkıp mermer merdivene yöneldiler. Harry'nin bacakları, yorgunluktan, tika basa yemekten, kur sun gibi olmuştı yine. Öylesine uykusu gelmişti ki, koridorlardan geçerken, iki yana sıralanmış tablolarındaki yüzlerin kendilerini göstererek fisildastıklarını bile fark etmedi; Percy'yi izlerken, kayan panolar, sarkan halılar arkasındaki gizli kapılardan geçtiklerini de fark etmedi. Esneyerek, ayaklarını sürüyerek baska merdivenlerden çıktılar, Harry daha ne kadar gideceklerim düşünüyordu ki, ansizin durdular.

Tam önlerinde, havada bir yığın baston uçuşuyordu, Percy onlara dogru bir adım atınca, bastonlar da kendilerini Percy'ye fırlatmaya basladılar.

Percy, "Peeves," diye fisildadi birinci sinif öğrencilerine. "Bir hortlak." Sesini yükseltti. "Peeves - göster kendini."

Sismisbir balondan çıkan havayı andıran kaba, yüksek bir ses yanıt verdi.

"Kanli Baron'a mi gideyim istiyorsun?"

Pit diye bir ses duyuldu, kapkara, fildir fildir gözlü, koca agizli bir adam belirdi; bastonlara yapışmış, havada bagdaskurarak oturuyordu.

Alayla kıkırdayarak, "Ooooooo!" dedi. "Bastıbacak yeniler! Amma eglenceli!"

Ansizin onlara dogru süzüldü hızla. Hepsi egildiler.

Percy, "Çekil git, Peeves, yoksa Baron'a söylerim, s aka etmiyorum!" diye haykirdi.

Peeves dilini çıkardı, sonra bastonlan Neville'in kafasına düşürerek ortadan yok oldu. Zırh tangirtilari arasında hızla uzaklaştığını anladılar.

Yine yola koyulduklarında, "Peeves'e dikkat edin," dedi Percy. "Ona söz geçiren tek kişi Kanlı Baron'dur, bize, Sınıf Başkanlarına bile kulak asmaz. İs te geldik."

Koridorun sonunda pembe ipek elbiseli çok ısmın bir kadının portresi asılıydı.

"Parola?" dedi.

"Caput Draconis," dedi Percy, portre öne doğru açıldı, arkasında, duvarda yuvarlak bir delik belirdi. Sirayla geçtiler - Nevüle'e azıcık el vermek gerekti - kendilerini Gryffindor salonunda, yumuşak koltuklarla dolu, sevimli, yuvarlak bir odada buldular.

Percy kızları yatakhanelerinin kapısına götürdü, oğlanları da bir başka kapıdan geçirdi. Sonunda, kıvrılarak .döne döne çıkan bir merdivenin tepesinde -besbelli, kulelerden birindeydiler imdi- yataklarını buldular: dört yanına koyu kırmızı kadifeden perdeler asılı beskaryola. Eşyaları getirilmisti bile. Konuşamayacak kadar yorgundular, hemen pijamalarını giyip yataklarına yattılar.

Ron, perdeler arasından, "Yemek harikaydı, değil mi?" diye fısıldadı Harry'ye. "Yapma, Scabbers! Çarşafı kemiriyor."

Harry meyveli pasta yiyip yemediğini soracaktı Ron'a, ama uykudan gözleri kapanıverdi.

Belki de yemeği fazla kaçırmıştı Harry, çok garip bir düşgördü. Profesör Quirrelli'nin sarığı vardı kafasında; sarık konuşup duruyordu, hemen Slytherin'e geçmesi gerektiğini söylüyordu, alinyazısı öyleydi çünkü. Harry, Slytherin'e gitmek istemediğini söyledi sarığa; sarık ağırlaştıkça ağırlaştı, onu çekip çıkarmak istedi Harry, ama sarık gittikçe daralıp kafasını sikiyor, canım yakıyordu - sarıkla boğuşurken, Malfoy da karsıdan gülerek onlara bakıyordu - derken kemer burunlu öğretmen Snape oluverdi Malfoy, alaycı, soğuk kahkahaları daha da yükseldi - yemyeşil bir ısı patladı, Harry kan ter içinde titreyerek uyandı.

Yatagında dönüp uykuya daldı yine; ertesi gün uyandığında düşü hiç mi hiç hatırlamıyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İksir Ustası

"Bak, orada."

"Nerede?"

"Kızıl saçlı, uzun boylu çocuğun yanında."

"Gözlüklü olan mi?"

"Yüzünü gördün mü?"

"İzini gördün mü?"

Harry ertesi gün yatakhanesinden dışarı adım atar atmaz fisiltiler da başladı. Sınıfların önüne dizilmiş çocuklar onu görebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ya da onunla bir daha karşılaşmak amacıyla koridorda birkaç adım atıp dönüyordu. Keske bunu yapmasalar diye düşünüyordu Harry, çünkü kafasını sınıfların yolunu bulmaya vermek istiyordu.

Hogwarts'ta yüz kırk iki merdiven vardı: geniş, rahat merdivenler; daracık, köhne merdivenler; belirli cuma günleri değişik yerlere çıkan merdivenler; havada bazı basamakları yok oluveren, düşmemek için atlaya atlaya çıkılan merdivenler. İncelikle rica etmediğiniz ya da doğru yerini gidiklamadığınız zaman açılmayan kapılar vardı sonra, bir de kapı kilidini gımsıduvarlar Neyin nerede olduğunu hatırlamak çok güçlü, çünkü her şey boyuna yer değiştiriyordu. Tablolardaki yüzler birbirlerini ziyarete gidiyorlardı durmadan; Harry'ye bakılırsa, zirhlar da bal gibi yürüyebiliyordu.

Hayaletlerin de bir yararı yoktu. Hayaletin teki, açmak için ter dökülen bir kapıdan suzuluverince insanın içi nasıl da fena oluyordu Neredeyse Kafasız Nick yeni Gryffindor'lari doğru yönlendirmekten mutluluk duyuyordu, ama insan hortlak Peeves'e çatmaya görsün, yandı demekti, kilitli kapılar ardında ya da oyuncaklı merdivenler basında oyalanmaktan derse mutlaka gecikirdi. Çöp sepetlerini kafanıza geçirirdi Peeves, ayağınızın altındaki halıyı çekerti, tebesir fırlatır ya da hiç görünmeden arkanıza geçip burnunuza yapıştır, "TUTTUM MUSLUGU!" diye bağırırdı.

Peeves'den beteri olabilir mi? Vardı. Hademe Argus Filch. Harry'yle Ron daha ilk sabahlarında ters düşmüşlerdi onunla. Filch onları bir kapıyı zorlarken yakalamıştı, sınırsızlık bu ya, üçüncü katın koridorundaki yasak bölgeye açılıyordu kapı. Hademe yollarını yitirdiklerine inanmamış, okuldan kaçmak istediklerini sanmıştı; iki çocuğu zindana atmakla tehdit ediyordu ki, Profesör Quirrell yetişip onları kurtardı.

Mrs Norris adlı bir kedisi vardı Filch'in; gözleri sahibinin patlak gözlerine benzeyen, sıska, toprak rengi bir yaratık. Tek basına koridorları arsinlardı. Onun önünde azıcık kural dışına çıkar ya da yanlış bir şey yaparsanız Filch'e kosardı hemen; iki saniye sonra da Filch yıldırım gibi çıkagelirdi. Okuldaki gizli geçitleri herkesten iyi biliyordu hademe (belki VVeasley ikizleri dışında), hayaletler gibi pat diye belirirdi. Öğrenciler nefret ederlerdi ondan, en büyük hayalleri Mrs Norris'es öyle okkallı bir tekme sallamaktı.

Sınıfın yolunu bulabilirsen, dersler de vardı. Harry, büyüünün sadece asla sallayıp birkaç gülünç sözcük söylemenin çok ötesinde olduğunu kısa sürede anladı.

Her çarşamba gece yarısı teleskoplarıyla göğü incelemek, değişik yıldızların adlarını, gezegenlerin hareketlerini öğrenmek zorundaydılar. Haftada üç keres atonun arkasındaki seraya gidip Profesör Sprout adlı tıknaz, kısa boylu bir cadıyla Bitkibilim çalışıyor, garip bitkileri, mantarları, onların hangi alanlarda kullanılacağını öğreniyorlardı.

En sıkıcı ders ise tek hayalet öğretmenin geldiği Sihir Tarihi'ydi. Profesör Binns çok yaşlanmış, öğretmenler odasındaki öminenin önünde uykuya dalmış, ertesi sabah derse gitmek üzere kalkınca da bedeninin yarısını arkada bırakmıştı. Tekdüze bir miriltiyle öğrencilere çeşitli adları, tarihleri yazdırırken Gaddar Emeric'le Tasyürek Uric'i karıştırıyordu.

Tılsım öğretmeni Profesör Flirrvick, öylesine ufak tefekti ki, masasının önünü görebilmek için bir kitap yığınının üstüne çıkmak zorunda kalıyordu. İlk derste yoklama yaparken sıra Harrynin adına gelince öyle

bir ciyaklamis, sonra da kayiplara karisivemisti.

Profesör McGonagall da degisikti. Harry, onun ters düsülecek bir öğretmen olmadigini düşünmekte hakliydi. Titizdi, zekiydi, daha ilk ders baslar baslamaz hemen uyarmisti onlari.

"Biçim Degistirme, Hogwarts'ta öğreneceginiz büyülerin en karmasigi, en tehlikelidir," demisti. "Sinifimda kim dalga geçerse, pilisini pirtisini toplayip buradan gider, bir daha da dönemez. Benden uyarmasi."

Sonra masasini önce domuza, sonra yine eski haline çevirmisti. Herkes pek etkilennemisti bundan, bir an önce kollari sivamaya heveslenmisti; ama esyolari hayvanlara cevirebilme becerisini elde edebilmek için çok uzun süre gerektigini kısa zamanda anlamislardi. Bir sürü karmasik not tuttuktan sonra kendilerine birer kibrit verilmiş, onlari igneye çevirmeleri istenmisti. Dersin sonunda sadece Hermione Granger birs eyler becerebilmisti; Profesör McGonagall, kibritin nasıl gümüsrengine dönüştüğünü, ucunun nasıl sivrildiğini bütün sinifa göstermiş, sonra alisilmadik birs ey yaparak Hermoine'ye gülümsemisti.

Bütün sinifin asil merakla beklediği, Karanlık Sanatlara Karsi Savunma'ydi, ama Quirrell'in dersleri panayira dönüyordu biraz. Profesör Quirrell'in ders verdiği siniften sarmisak kokusu eksik olmuyordu, herkes onun Romanya'da karsilastigi ve yakinda geleceğinden korktuğu vampirle ilgili olduğunu düşünüyordu bunun - sarmisak, o vampire karsi alınmişbir önlemdi. Anlattigina bakılırsa, basindaki sarigi da, kendisini simasik bir zombiden kurtardığı için, Afrikali bir prens armagan etmisti. Böyle bir olayın gerçek olduğuna pek inanan yoktu. Bir keresinde, Seamus Finnigan, zombiyle nasıl savastigini sorunca, Quirrell pespembe kesilmiş, hemen havadan söz etmeye koyulmustu; bir keresinde de sariktan tuhaf bir koku yayıldığını fark etmişlerdi, Weasley ikizleri sarigin içinin de sarimsak dolu olduğunu, Quirrell'in da böylece, nereye giderse gitsin, vampirden korundugunu ileri sürmüşlerdi.

Harry derslerde ötekilerden pek geri kalmadigini anlayınca rahatladı. Muggle ailelerden kendisi gibi bir sürü çocuk gelmisti, yine kendisi gibi, hiçbirinin büyücülerden haberi olmamisti. Öğrenecek o kadar çok s ey vardi ki, Ron'un daha önce çalıştiklari bile pek ise yaramiyordu.

Cuma, Harry'yle Ron için önemli bir gündü. Sonunda, kahvalti etmek için Büyük Salon'a yollarini bir kere bile yitirmeden inmeyi basardılar.

Harry, yulaf ezmesines eker koyarken, "Bugün ne var?" diye sordu Ron'a.

"Slytherin'lerle Ortak iksir," dedi Ron. "Snape, Slytherin'lerin müdürü. Hep onlari kollarmis- göreceğiz bakalim, dogru mu?"

"McGonagall da bizi kollasaydi keske," dedi Harry. Profesör McGonagall da Gryffindor'larin müdürüydü, ama bir gün önce onlara bir sürü ev ödevi vermekten kaçınmamisti.

O sirada posta geldi. Harry artık alismisti buna, ama ilk günün sabahi kahvalti sirasinda Büyük Salon'a yüz kadar baykusbirdenbire akin edince peks asimisti; baykuslar sahiplerini görünceye kadar masaların üstünde dört dönmüşler, sonra da mektuplari, paketleri onlarin kucaklanna birakmışlardi.

Hedvwig o güne kadar hiçbir s ey getirmemisti Harry'ye. Bazen omzuna konup hafifçe kulagini gagalardi onun, okuldaki öteki baykuslarla birlikte uyudugu baykushaneye girmeden önce de azıcık kızarmisekmek kemirirdi. Ama o sabah marmelatlas eker kâsesi arasina pike yapip Harry'nin tabagina bir mektup birakti. Harry mektubu hemen açti.

Sevgili Harry, (deniliyordu kargacik burgacik bir yaziyla)

Cuma günleri öğleden sonra izinli olduğunu biliyorum, saat üç sularında çay içmeye gelebilir misin? İlk haftanın nasıl geçtiğini öğrenmek için can atıyorum. Hedwig'le bir yanıt yolla.

Hagrid

Harry, Ron'un tüy kalemını ödünç alıp mektubun arkasına "Evet, tesekkürler, görüşürüz" yazdı, yanıtını Hedvwig'le yolladı.

Harry iyi ki o gün Hagrid'e çay içmeye gidecekti, çünkü Iksir dersi o güne kadar basına gelen en berbat şey oldu.

Ders yılı başlarken verilens ölede Harry, Profesör Snape'in kendinden pek hoşlanmadığını sezinlemisti. İlk Iksir dersi sona erdiği zaman yanlış olduğunı anladı. Snape, Harry'den hoşlanmıyor değildi - ondan nefret ediyordu.

Iksir dersleri aşağıdaki zindanlardan birinde yapıliyordu. Burası yukarıdan, sığınmanın üst katlarından daha soğuktu; duvarlar boyunca sıralanmış kavanozlarda yüzen hayvan ölümleri olmasaydı bile, insanın tüylerini ürpertirdi.

Snape de, Flitvick gibi, yoklama yaparak başladı derse, yine Flitvick gibi, sıra Harry'nin adına gelince durdu.

"Haa, evet," dedi yumuşak bir sesle, "Harry Potter. Yeni - yıldızımız."

Draco Malfoy'la arkadaşları Crabbe ve Goyle, ağızlarını elleriyle kapayıp kıkırdadılar. Snape yoklamayı bitirdi, basını kaldırıp sınıfa baktı. Gözleri Hagrid'in gözleri gibi siyahtı, ama o sıcaklıktan yoksundu. Soğuk, boğazlardı bunlar, insanın aklına karanlık tünelleri getiriyorlardı.

"Bilimin püf noktalarını ve Iksir yapma sanatını öğrenmek için buradasınız," diye söze başladı Snape. Fısıltı-konuşmasına konuşuyordu, ama her sözcüğü arılıyorlardı -Snape de, Profesör McGonagall gibi, kendini hiç zorlamadan sınıfı sessiz tutma hüneline sahipti. "Burada öyle saçmasapan ası sallamak olmadığı için, çoğunuz bütün bunların büyüyle ilgisi olmadığını sanacaksınız. Bugular saçarak usul usul fokurdayan kazanın güzelliğini, beyni büyüleyerek, duygulanırsak ederek insan damarlarından süzülen sıvıların ince gücünü anlamanızı beklemiyorum... Size ümitsizlik iselemeyi, zaferi imbiklemeyi, ölümü bile durdurmayı öğretebilirim - tabii karşınıza öğrenci diye geçen o mankafalardan değilseniz."

Bu küçük söylevi uzun bir sessizlik izledi. Harry'yle Ron kasklarını kaldırarak baktılar. Hermione Granger iskemlesinin ucuna ilismisti, mankafa olmadığını bir an önce kanıtlamak istiyordu sanki.

Snape, "Potter!" dedi ansızın. "Öğütölmüş çirsisotu kökünü pelinotu demine eklersem ne elde ederim?"

Öğütölmüşne kökünü neyin demine? Harry bir göz attı Ron'a, o da kendisi kaders aşkın görünüyordu; Hermione hızla el kaldırdı.

"Bilmiyorum, efendim," dedi Harry.

Snape alayla dudak büktü.

"Çık, çık - demek ünlü olmak yetmiyor."

Hermione'nin eline aldirmadi bile.

"Bir daha deneyelim, Potter, bezir getirmeni istesem nereye bakarsin?"

Hermione, yerinden kalkmadan, elini havaya kaldirdi yine, ama bezirin ne oldugu konusunda Harry'nin en ufak fikri yoktu. Gülmekten kirilan Malfoy'a, Crabbe'ye, Goyle'a bakmamaya çalisti.

"Bilmiyorum, efendim."

"Buraya gelmeden hiç kitap okumadin ha, Potter?"

Harry o soguk gözlere dimdik bakmayi sürdürmeye zorladi kendini. Dursley'lerde kitaplarini karistimisti biraz, ama Snape Bin Bir Büyülü Ot ve Mantar'daki hers eyi hatirlamasini nasil bekleyebilirdi ondan?

Snape, Hermione'nin sallanip duran eline hâlâ aldirmiyordu.

"Düğünçegegiyle küpeküpe arasindaki fark nedir, Potter?"

Hermione dayanamadi artik, ayagn firladi, eli neredeyse tavana degecekti.

Harry, "Bilmiyorum," dedi usulca. "Ama galiba Hermione biliyor, neden ona sormuyorsunuz?"

Gülenler oldu. Harry'nin gözü Seamus'a ilisti. Seamus göz kirpti. Ama Snape pek keyiflenmise benzemiyordu.

"Otur!" diye bagirdi Hermione'ye. "Ögren diye söylüyorum, Potter, çirisotuyla pelinotunu karistirirsan, Ya sayan Ölüm içkisi denilen güçlü bir uyku iksiri elde edersin. Bezir keçilerin karnindan çıkarilir, panzehir olarak kullanilir. Düğünçegegiyle küpeküpeye gelince, ikisi de aynidir, bir adi da kurtbogandir. Eee? Niye yazmuyorsunuz bunlari?"

Herkes tüy kalemlere, parsömenlere saldırdi hemen. O gürültü arasında, "Potter," dedi Snape, "küstahlig in için Gryffindor'dan bir puan silinecek."

Iksir dersi boyunca isler Gryffindor'lar için pek yolunda gitmedi. Snape ikiser ikiser ayirdi onlan, çibanlara karsi basit bir iksir hazirlamalarini istedi. Uzun siyah cüppesiyle aralarinda dolasiyor, kurutulmus isirgan otlarini, ezilmisyilan dillerini tartmalarina bakiyor, pek sevdiği anlasilan Malfoy disinda herkesi azarliyordu. Tam Malfoy'un boynuzlu sümüküböcekleri ne güzel hasladigini anlatiyordu ki, zindani yemyes il bir asit dumanıyla korkunç bir tislama doldurdu. Neville, artik nasil becerdiyse, Seamus'un kazanini eriterek egri bügrü bir yumak haline getirmisti; hazirladıkları iksir, tasdösemede akip gidiyor, herkesin ayakkabisinda delikler açiyordu Herkes bir anda taburelerinin üstüne firladi, kazan devrilince her yani iksire bulanmisNeville, kizgin kirmizi sivi kollarini bacaklarini daglarken, aciyla inledi.

Snape, yerlere saçilmisiksiri asasinin bir hareketiyle yok ederken, "Sersem çocuk!" diye homurdandi. "Kirpi dikenlerini kazani atesten indirmeden önce attin herhalde!"

Neville düpedüz uluyordus imdi, kizgin damlalar burnuna dogru ilerlemeye baslamisti.

Snape, "Onu hastane kanadina götür," diye buyurdu Seamus'a. Sonra Neville'in yani basinda çalışmakta olan Harry'yle Ron'a döndü.

"Sen - Potter - kirpi dikenini konulmayacağını niye söylemedin ona? O bir yanlışı yaparsa sen de sivrilirim sandın, değil mi? Gryffindor'dan bir puan daha siliyorum."

Bu öylesine büyük bir haksızlıktı ki, Harry yanıt vermek için ağzını açtı, ama Ron kazanlarının arkasından bir tekme salladı ona.

"Tut kendini," diye fisildadi. "Söylediklerine göre, Snape çok acımasız olabilirmiş."

Bir saat sonra zindandan dışarı açılan basamakları tırmanırken, Harry'nin kafası karmakarışık olmuştı, bütün keyfi de kaçmıştı. Daha ilk hafta Gryffindor'un iki puanının silinmesine neden olmuştı - Snape neden bu kadar nefret ediyordu kendisinden?

"Neselen," dedi Ron. "Snape, Fred'le George'un de notlarını kiriyor boyuna. Ben de seninle gelip Hagrid'le tanışabilir miyim?"

Üç beskalas atodan çıkıp bahçeyi geçtiler. Hagrid Yasak Orman'ın hemen kenarındaki küçük bir ahsap evde oturuyordu. Kapının önüne bir arbaletle (Bir sap üstüne oturtulmuş ahsap ya da metal yaydan, zemberek yardımıyla ok fırlatan silah. (Ed. n.) bir çift lastik çizme konulmuştu.

Harry kapıyı çalınca, içeriden çığlıcasına bir tırmalama sesi, birkaç da havlama geldi. Hagrid'in sesi gürlledi sonra: "Geri, Fang, geri çekil."

Kapı aralığından Hagrid'in kocaman killi yüzü belirdi.

"Bir dakika," dedi Hagrid. "Çekil, Fang."

Simsiyah dev bir zagari tasmaından tutmaya çabalayarak çocukları içeri aldı.

Sadece bir tek oda vardı evde. Tavandan jambonlar, sülünler sarkıyordu, ocakta bakır bir ibrik kaynıyordu, kösedeki kocaman yatak yamalardan oluşturulmuş bir yorganla örtülüydü.

"Öyle yabancı gibi durmayın," dedi Hagrid, köpeği bıraktı; Fang hemen gidip Ron'un kulaklarını yalamaya başladı. O da, tıpkı Hagrid gibi, görüldüğü kadar korkunç değildi anlaşılan.

Hagrid, koca bir çaydanlığa kaynar su bosaltıp bir tabaga kurabiye koyarken, "Bu, Ron," dedi Harry.

Hagrid, Ron'un çillerine bir göz atarak, "Bir Weasley daha," dedi. "Ömrümün yansını senin ikizleri Orman'dan kovalamakla geçirdim."

Tasgibi kurabiyeler dislerini kiracaktı az kalsın, ama Harry de Ron da onları pek sevmiş gibi yaptılar, bu arada ilk derslerinden söz ettiler. Fang kafasını Harry'nin dizine dayadı, bütün cüppesini salyayla sirilsiklam etti.

Hagrid'in Filch'ten "bunak herif" diye söz etmesi Harry'nin de, Ron'un da pek hoşuna gitti.

"Mrs Norris denen o kediye gelince, bir gün Fang'ın karsısına çıkaracağım onu. Biliyor musunuz, ne zaman okula gitem hep pesime takılır. Bir türlü kurtulamıyorum - Filch alistirmiş bir kere."

Harry, Snape'in dersini anlattı Hagrid'e. Hagrid de, Ron gibi, hiç kafasını takmamasını, Snape'in zaten öğrencilerini hiç sevmediğini söyledi.

"Ama benden nefret ediyor sanki."

"Saçma!" dedi Hagrid. "Niye etsin?"

Ama bunu söylerken gözlerini kaçirdigindan kuskulandi Harry.

Hagrid, "Kardesin Charlie nasil?" diye sordu Ron'a. "Onu pek severdim hayvanlarla arasi bayagi iyiydi."

Harry, Hagrid'in bilerek mi konuyu degistirdigini düsündü. Ron, Charlie'nin ejderhalarla serüvenlerini anlatirken, Harry masada çaydanlik tutacaginın altında gördüğü bir kâgidi çekip aldı. Gelecek Postasi'ndan kesilmisbir gazete parçasıydı bu:

GRINGOTTS SOYGUNUNDAN SON HABER

Arastirmalar, 31 Temmuz'da gerçekleştirilen Gringotts soygununun, kimlikleri belirlenemeyen karanlık büyücüler ya da cadılar tarafından yapıldığını göstermektedir.

Gringotts cincüceleri, bugün yaptıkları açıklamada hiçbirşey çalınmadığını ileri sürmüşlerdir. Söz konusu kasanın aynı gün daha erken saatlerde zaten boşaltıldığı belirtilmiştir.

Bugün öğleden sonra, Gringolts cincüceleri sözcüsü, "Kasanın içinde ne olduğunu söylemek niyetinde değiliz. Bu yüzden, burnunuzu bu işe sokmamanız kendi çıkarınız açısından iyi olur," demisti.

Harry, Ron'un trende kendisine Gringotts soygunundan söz ettiğini hatırladı, ama tarihi söylememisti.

"Hagrid!" dedi. "Gringotts soygunu benim doğum günümde yapılmış! Belki de biz tam iradayken soymuşlardır!"

Kuskuya yer yoktu artık, Hagrid gözlerini Harrynin gözlerinden kesinlikle kaçınıyordu şimdi. Homurdanarak bir kurabiye daha uzattı Hagrid. Harry haberi bir daha okudu. Söz konusu kasanın aynı gün daha erken saatlerde zaten boşaltıldığı belirtilmiştir. Hagrid yedi yüz on üç numaralı kasayı boşaltmıştı, eğer boşaltma denirse buna - küçükçük bir paket almıştı, o kadar. Acaba hırsızlar o paketi mi arıyorlardı?

Harry'yle Ron akşam yemeği için atoya dönerlerken cepleri tasgibi kurabiyelerle doluydu, onları almamak gibi bir kabalık etmemişlerdi. Harry, o zamana kadar hiçbir dersin kafasını Hagrid'e çay ziyareti kadar oyalamadığını düşündü. Hagrid o paketi tam zamanında mı almıştı acaba? Paket neredeydi şimdi? Hagrid, Snape hakkında birşeyler biliyor da, Harry'ye söylemekten mi kaçınıyordu?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gece Yansı Düellosu

Harry, Dudley'den daha çok nefret edeceği biriyle karşılaşacağını hiç sanmazdı, ama bu, Draco Malfoy'u tanımadan önceydi. Birinci sınıf Gryffindor'lar sadece I ksr dersine giriyorlardı Slytherin'lerle, bu yüzden Malfoy'a pek aldirdıkları yoktu. Daha doğrusu, Gryffindor salonuna bir yazı asılmadan önce. Yazıyı okuyunca homurdanmaya başladılar. Perşembe günü uçuş dersleri başlıyordu - Gryffindor'larla Slytherin'ler birlikte çalışacaklardı.

Harry, "Tamam," dedi sikintıyla. "Bir bu eksikti. S imdi Malfoy'un önünde süpürgeye binip kendimi rezil edeceğim."

Uçmayı hers eyden çok istiyor, dört gözle derslerin başlamasını bekliyordu.

Ron, mantığını konuşturdu: "Rezil olup olmayacağını bilemezsin ki. Malfoy'un böbürlendiğini ben de duydum, Quidditch'te onun üstüne yokmuş. Bana sorarsan, düpedüz palavra."

Malfoy uçuş konusunda gerçekten de susmak bilmiyordu. Yüksek sesle, birinci sınıf öğrencilerinin Quidditch takımlarına alınmadıklarından yakınıyor, heli-kopterli Muggle'lardan son anda nasıl kurtulduğunu dair uyduruk masallar anlatarak böbürleniyordu. Tek başına değildi bu konuda. Seamus Finnigan, anlattığına bakılırsa, çocukluğunu kirlarda, bir süpürge üstünde uçarak geçirmişti. Ron bile, kendim dinleyen çıkarsa, Charlie'nin eski süpürgesiyle bir planöre çarpmaktan son anda nasıl siyirdiğini anlatıyordu. Büyücü ailelerden gelenlerin hepsi Quidditch'ten söz ediyordu boyuna. Ron, kendileriyle aynı yatakhane kalan Dean Thomas'la futbol konusunda tartışmıştı bir ara. Ron, tek topla oynanan, üstelik kimsenin uçuşmasına izin verilmeyen bir oyunun nasıl heyecanlı olabileceğine akıl erdiremiyordu. Harry bir keresinde Ron'u, Dean'in West Ham futbol takımı posterini dürtükleyerek oyuncularını hareket ettirmeye çalışırken yakalamıştı.

Neville hiç süpürgeye binmemişti ömründe, büyükannesi onu süpürgecinin yanına bile yaklaştırmamıştı. Harry'ye bakılırsa, akıllılık etmişti kadın, Neville yerde iki ayağının üstünde dururken bile inanılmaz derecede sakardı.

Hermione Granger da uçmaktan Neville kadar korkuyordu. Kitaplardan ezberlenecek bir şey değildi bu -gerçi bunu denememiş değildi. Perşembe sabahı kahvaltıda, kitaplıktan aldığı Çağlar Boyunca Quidditch ta, uçmakla ilgili püf noktalarını tek tek sayarak herkesin canına okumuştu. Sadece Neville, ilerde süpürgeci olmamak için kulaklarını dört açmıştı, ama ötekiler Hermione'nin söylevinin postanin geliş ile kesilmesine baygı sevinmişlerdi.

Hagrid'in notundan beri hiç mektup almamıştı Harry, bu da Malfoy'un gözünden kaçmamıştı. Malfoy'un puhukusu heps eker kutuları getiriyordu evinden, o da kutuları Slytherin masasında kurum kurum kurularak açıyordu.

Neville'in peçelibaykusu ona küçük bir paket getirdi büyükannesinden. Neville heyecanla açtı paketi, içinden çıkan büyük bir misket iriliğindeki cam küreyi gösterdi arkadaşlarına, küre beyaz dumanla doluydu sanki.

"Buna Hatırlatmaca denir," diye açıkladı. "Büyükannem hers eyi unuttuğumu bilir bu küre, yapmayı unuttuğun bir şey varsa sana hemen hatırlatır. Bakın, şöyle simsiçi tutacaksınız, eğer kızarsa - ah.." Süklüm püklüm oluverdi birdenbire, çünkü Hatırlatmaca kıkızıl kesilmişti. "... unuttuğunuz bir şey var demektir..."

Neville ne unuttuğunu hatırlamaya çalışırken, Gryffindor masasının yanından geçen Draco Malfoy, elinden Hatırlatmaca'yı kapıverdi.

Harry'yle Ron ayağa fırladılar. Malfoy'la kavga etmek için bahane anyorlardı zaten, ama sorunları fark etmekte öteki öğretmenlerden çok daha usta olan Profesör McGonagall yanlarında bitiverdi.

"Ne oluyor?"

"Malfoy Hatırlatmaca'mı aldı, Profesör."

Malfoy, kaslarini çatarak Hatırlatmaca'yi masaya birakti hemen.

"Sadece bakıyordum," dedi; arkasında Crabbe ile Goyle, oradan uzaklasti.

O gün öğleden sonra üç buçukta Harry, Ron ve öteki Gryffindor'lar ilk uçuş dersi için merdivenlerden kosarak inip bahçeye çıktılar. Açık, esintili bir gündü, yemyesil yamaçtan düz alana inerken ayaklarının altındaki çimenler hisirdiyordu, karsi yandaki Yasak Orman'ın ağaçları uzakta kara gölgeler içinde ağır ağır sallanıyordu.

Slytherin'ler gelmişlerdi bile, yirmi tane saplı süpürge düzenli bir biçimde yere sıralanmıştı. Harry daha önce Fred'le George VVeasley'nin okul süpürgelerinden yakındıklarını duymuştu, söylediklerine bakılırsa, çok havalanırsan bazıları titremeye başlıyor, bazıları da hafifçe sola çekiyormuş.

Öğretmenleri Madam Hooch da geldi. Kısacık kir saçları, atmaca gibi sarı gözleri vardı.

"Ne bekliyorsunuz öyle?" diye haykırdı. "Herkes bir süpürgecinin yanına geçsin. Hadi, çabuk olsanız!"

Harry süpürgesine bir göz attı. Pek eskiydi doğrusu, ucundaki süpürge çalıları aynı yöne uzanmıyor da değişik yönlerde fıskınıyordu sanki.

Madam Hooch önlerine geçip, "Sagellerinizi süpürgelerinizin üstüne uzatın, 'Yukarı!' diye bağırın," dedi.

"YUKARI!" diye bağırıyor herkes.

Harry'nin süpürgesi hemen fırlayıp eline yapıştı onun, ama bütün süpürgeler beceremedi bunu. Hermione Granger'in süpürgesi yerlerde yuvarlanıyordu, Ne-ville'ininki ise kilini bile kipirdatmamıştı. Harry, belki süpürgeler de, atlar gibi, insanın korkup korkmadığını anlıyor diye düşündü; Neville'in sesi titremişti bağırırken, yerde, ayaklarının üstünde durmak istediği apaçık ortadaydı.

Madam Hooch, ucundan kayıp düşmeden süpürgelere nasıl oturulacağını gösterdi, bir yukarı bir aşağı dolayarak saplara nasıl tutunduklarını inceledi, yanlışlarını düzeltti. Malfoy'a bu işi tepeden tırnağa yanlış yaptığını söyleyince, Harry'yle Ron pek keyiflendiler.

Madam Hooch, "Şimdi, düdük çaldığımda, ayaklarınızı yere vurup havalanacaksınız," dedi. "Süpürgelerinizi düz tutun, bir metre kadar yükselin, sonra uçlarınızı hafifçe öne eğerek aşağı inin. Düdük çalınca - bir - 'ki' -"

Ama heyecandan zangir zangir titreyen Neville, yerde kalmanın da korkusuyla, Madam Hooch daha düdüğünü dudaklarına götürmeden, ayaklarını yere pat diye vurup havalanıverdi.

"Gel buraya, çocuk!" diye bağırıyor Madam Hooch, ama Neville patlayans işe mantarı gibi yükseliyordu -dört metre - yedi metre. Harry onun korkudan bembeyaz kesilmiş yüzünü, kendisinden gittikçe uzaklaşan yere bakışını görebiliyordu; Neville birkaç kere yutkundu, süpürgecinin kenarından kaydı, sonra da -

KÜÜT - çimenlere yüzükoyun çuval gibi yığılıverdi Neville. Süpürgesi yükseldikçe yükseliyordu, birdenbire Yasak Orman'a yöneldi, oraya doğru sürüklenerek gözden yok oldu.

Madam Hooch, Neville'in üstüne eğildi, onun da beti benzi atmıştı.

Harry, onun, "Bileği kırılmış," diye mirıldandığını duydu. "Hadi, çocuk - bir şey yok, kalk ayağa."

Öteki öğrencilere döndü.

"Ben bu çocuğu hastane kanadına götürüyorum, kimse yerinden kimildamasın! Süpürgelere dokunmayın, yoksa Hogwarts'tan sepetlenir, Quidditch'i de düşününüzde görürsünüz. Gel, yavrum."

Kolunu Neville'in omzuna doladı. Neville, yanaklarından yaslar süzülerek, eli bileğinde, Madam Hooch'la uzaklastı. Onlar uzaklasır uzaklaşmaz da Malfoy kahkahayı bastı.

"Salaks iskonun suratını gördünüz mü?"

Öteki Slytherin'ler de gülmeye başladılar.

"Kapa çeneni, Malfoy!" dedi Parvati Patil.

Slytherinli bir kız, karakuru suratlı Pansy Parkin-son, "Longbottom'dan yanasın, ha?" dedi. "Sisko ödleklere hoşlanacağın da hiç aklıma gelmezdi, Parvati."

Malfoy, ileri atılıp yerden birşey alarak, "Bakin!" dedi. "Longbottom'ın büyükannesinin yolladığı o saç-masapans şey!"

Güneste parıldayan Hatırlatmaca'yı havaya kaldırdı.

Harry, "Ver onu, Malfoy," dedi usulca. Herkes ne olacağını görmek için konuşmayı kesti.

Malfoy pis pis gülümsedi.

"Bir yere bırakayım da, Longbottom sonra gelip alsın - nereye biraksam - bir ağacın tepesine mi biraksam?"

"Vers unu!" diye bağırды Harry, ama Malfoy süpürgesine atlayıp havalandı bile. Yalan söylememiştir demek, bayagi uçabiliyordu - bir mesenin en üst dallarına kadar yükseldi, "Gel de al bakalım, Potter!" diye seslendi.

Harry süpürgesine yapıştı.

"Hayır!" diye haykırdı Hermione Granger. "Madam Hooch kimildamayın dedi - hepimizin basını derde sokacaksınız."

Harry aldırmadı ona. Kani beynine çıkmıştı. Süpürgeye binip ayaklarını hızla yere vurdu, vurur vurmaz da havalandı; saçları, cüppesi dalgalanırken, hiç kimse öğretmeden de uçabildiğini anladı, inanılmaz bir sevinç duydu - kolay birşeydi bu, harikaydı. Süpürgesinin basını birazcık yukarı kaldırınca daha yüksekler çıktı; aşağıda kızların korkuyla bağırıklarını duydu, Ron da hayranlıkla çığlıklar atıyordu.

Harry, havada Malfoyla yüz yüze gelebilmek için süpürgesini yana çevirdi hızla. Malfoys askinlikten do-nakalmış sanki.

"Vers unu," diye seslendi Harry, "yoksa o süpürgeден atarım seni!"

"Yok canım?" dedi Malfoy, siritmeye çalışıyordu, ama pek de tedirgin görünüyordu.

Artık nereden içine dogduysa, Harry ne yapması gerektiğini hemen kavradı, iki eliyle süpürgeденin sopasına

yapisip cirit gibi firladi Malfoy'un üstüne. Malfoy tam zamaninda yana çekilerek kurtuldu; Harry hizla dönüp süpürgeyi dizginledi. Asagidan birkaç kisinin alkislan geliyordu.

Harry, "Burada ne Crabbe kurtarabilir seni, ne de Goyle," diye bagirdi.

Galiba Malfoy da aynis eyi düşünüyordu.

"Tut tutabilirsen!" diye bagirdi, cam küreyi havaya firlatip yere süzüldü.

Harry, filmlerdeki agir çekimlerde oldugu gibi, kürenin havalandigini, sonra düsmeye basladigini gördü. Öne egilip süpürgesinin basini indirdi - pike yaparak alçaliyordus imdi, sanki küreyle yansiyordu - kulaklarında rüzgârın sesiyle asagida kendisini seyredenlerin çigliklari çinliyordu - elini uzatti - yere bir adım kala yakaladi küreyi, süpürgesini tam zamaninda düzeltti, avucunda Hatirlatmaca'yla çimenlere yumu sacik bir inisyapti.

"HARRY POTTER!"

Yere inerken duyduğu korku, bunun yaninda hiç kalirdis imdi. Profesör McGonagall kosarak geliyordu. Harry titreyerek ayaga kalkti.

"Daha önce - Hogwarts'ta hiç böyle birs ey -"

Saskinliktan sanki dili tutulmustu Profesör McGonagall'in, gözlüğü öfkeyle parliyordu "- nasil yaparsin bunu - boynun kirilabilirdi -"

"Suç onda degil, Profesör -"

"Siz susun, Miss Patil -"

"Ama Malfoy -"

"Yeter, Mr Weasley. Potter, gel benimle."

Harry oradan ayrilirken Malfoy'un, Crabbe'nin, Goyle'un zaferle isiyan yüzlerini gördü; Profesör McGonagall'in pesine takilips atoya yürüdü. Okuldan kovulacagindan adi gibi emindi. Kendini savunmak için birs eyler söylemek istiyordu, ama sesi yok olmustu sanki. Profesör McGonagall Harry'ye bakmadan hizli hizli yürüyordu, Harry ona yetisebilmek için kosar adım gidiyordu. Olanlar olmustu. I ki hafta bile dayanamamisti. On dakika sonra esyalarini topluyor olacakti. Kapida belirdigi zaman Dursley'ler ne diyeceklerdi acaba?

Satonun önündeki merdiveni, sonra da içerideki mermer basamaklari çıktilar; Profesör McGonagall hâlâ agzini bile açmamisti. Harry arkasindan süklüm püklüm kosarken kapilari açti, koridorlari arsinladi. Belki de Dumbledore'a götürüyordu onu. Hagrid'i düşündü Harry; o da okuldan kovulmus, ama bekçi olarak kalmasına izin verilmisti. Belki de yardimcisi olurdu Hagrid'in. Bunu düşününce yüregi burkuldu, Ron'la ötekiler büyücü olarak yetisirken, o bahçede Hagrid'in çantasini tasiyacakti.

Profesör McGonagall bir sinifin önünde durdu. Kapiyi açip basini uzatti.

"Özür dilerim, Profesör Flitwick, bir saniye Wood'u alabilir miyim?"

Wood da neyin nesiydi acaba?

Besinci sınıftan iri yapılı bir çocuktı VVood, Flitwick'in sınıfından çıktığında kafası karmakarışık görünüyordu.

"İkiniz de gelin benimle," dedi Profesör McGonagall, koridorda yürümeye başladılar; Wood merakla Harry'ye bakıyordu.

"Girin."

Peeves'den baska kimsenin olmadığı boş bir sınıfa girdiler; o da karatahtaya hiç de hoşlanmayan şeyler yazmaktaydı.

"Disari, Peeves!" diye bağırды Profesör McGonagall. Peeves elindeki tebesiri çat diye çöp tenekesine attı, sonra da söyleneye söyleneye çıktı. Profesör McGonagall onun arkasından kapıyı çarparak kapattı, iki çocuğun karsısına geçti.

"Potter, bu Oliver Wood. Wood - sana bir Arayıcı buldum."

Wood'un yüzündeki askınlığın yerini sevinç aldı.

"Ciddi misiniz, Profesör?"

"Kesinlikle," dedi Profesör McGonagall. "Dogustan yetenekli bu çocuk. Ben böyle bir şey görmedim. Bu senin süpürgeye ilk binisin miydi, Potter?"

Harry sessizce baş salladı. Ne olup bittiğine dair hiç fikri yoktu, ama anladığı kadarıyla, okuldan kovulmayacaktı, bacaklarının gücü yavaş yavaş yerine geliyordu.

Profesör McGonagall, "Sunu on beş metre pike yaparak yakaladı," dedi Wood'a. "Burnu bile kanamadı. Charlie Weasley bile yapamazdı bunu."

Wood, bütün düşleri bir anda gerçekleşmiş gibi bakıyordu şimdi.

Heyecanla, "Hiç Quidditch maçı gördün mü, Potter?" diye sordu.

Profesör McGonagall, açıklama yapmak gereğini duydu: "Wood, Gryffindor takımının kaptanıdır."

Wood, Harry'nin çevresinde dönüp onu inceleyerek, "Yapısı da Arayıcı olmaya uygun," dedi. "Zayıf - hızlı - ona doğru doğru bir süpürge bulalım, Profesör - ya Nimbus I ki Bin ya da Tertemiz Yedi."

"Profesör Dumbledore'la bir konuşayım, bakalım birinci sınıf kuralını yeni baştan yorumlayabilir miyiz. Takımın geçen yıldan daha iyi olması gerek. Son maçta Slytherin perisan ermişti bizi, Severus Snape'in yüzüne haftalarca bakamamıştım..."

Profesör McGonagall, gözlüğünün üstünden sert sert baktı Harry'ye.

"Siki çalışman gerekiyor, Potter, yoksa seni cezalandırma konusunda düşüncemi değiştirebilirim."

Sonra birdenbire gülümsedi.

"Baban bunu görse gurur duyardı," dedi. "Essiz bir Quidditch oyuncusuydu o."

"Dalga geçiyorsun."

Aksam yemegindeydiler. Harry, Profesör McGona-gall'la bahçeden ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlatmayı yeni bitirmisti. Ron agzina bir dilim biftekli-böbrekli börek götürüyordu ki, yemegi filan unutuverdi.

"Arayici ha?" dedi. "Ama birinci siniftakiler hiç takimde senin kadar küçük biri oynamayali kim bilir kaç yıl olmustur -?"

Agzina bir parça börek atarak, "Yüz yıl olmus," dedi Harry. O günün heyecanından sonra bayagi acikmis ti. "Wood söyledi."

Ron öyles asimis, öyle etkilenmisti ki, oturduğu yerde Harry'ye bakmaktan-baska birs ey yapamiyordu.

"Haftaya antrenmanlara basliyorum," dedi Harry. "Ama kimseye söyleme. Wood sir olarak saklamak istiyor bunu."

Fred ile George Weasley salona girdiler o anda, Harry'yi görünce yanina segirttiler.

Alçak sesle, "Tebrikler," dedi George. "Wood söyledi. Biz de takimdayiz - Vurucu oynuyoruz."

"Söylemedi demeyin, Quiddilch Kupasi'ni bu yıl biz alacagiz," diye fisildadi Fred. "Charlie ayrildi ayrilali alamiyoruz, ama bu yıl takım harika. I yi oynuyor olmalisin, Harry. Anlatirken, Wood'un içi içine sig miyordu."

"Neyse, gitmemiz gerek. Lee Jordan okul disina açılan gizli bir geçit daha bulmus, öyle diyor."

"İlk hafta buldugumuz geçittir, Yaltak Gregory heykelinin arkasindaki. Görüsürüz."

Fred'le George ayrilir ayrılmaz hiç hoslanmadıkları biri bitiverdi tepelerinde: Malfoy. Arkasinda Crabbe'yle Goyle vardi yine.

"Son yemegini mi yiyorsun, Potter? Seni Muggle'lar arasina döndürecek trene ne zaman binyorsun?"

Harry, sogukkanlilikla, "Bakıyorum ayakların yerdeyken, yanında da minik arkadaşların varken daha cesur oluyorsun," dedi. Crabbe'yle Göyle pek de minik sayılmazlardı doğrusu, ama Yüce Masa öğ retmenlerle dolu olduğu için, dislerini gıcirdatıp yumruklarını sıkmaktan baska birs ey gelmezdi ellerinden.

"İstedigin zaman teke tek karsilasabilirim seninle," dedi Malfoy. "Istersen bu gece. Büyücü düellosu. Sadece asalarla dokunma yok. Ne oldu? Daha önce büyücü düellosu diye birs ey duymadin mi yoksa?"

Yerinde dönerek, "Duymaz olur mu," dedi Ron. "Ben onun yedegiyim; senin yedegin kim?"

Malfoy, Crabbe'yle Goyle'a bakarak onları öyle bir tartti.

"Crabbe," dedi. "Gece yarisi olur mu? Kupa salonunda bulusuruz, orasi hiç kilitlenmiyor."

Malfoy gidince, Ron'la Harry birbirlerine baktılar.

"Büyücü düellosu da nedir?" dedi Harry. "Yedegim olacağını söyledin, yedek ne ise yarar?"

Sogumusboregi agzina atarak, pek siradan birs ey soyluyormusgibi, "Olecek olursan yerini alir," dedi Ron. Harry'nin bakisini fark etti sonra, hemen ekledi: "Ama insanlar gercek buyuculerin duellolarinda olür. Sen de, Malfoy da, olsa olsa birkaç kivilcim gönderirsiniz birbirinize, o kadar. Önemli bir zarar verecek kadar büyü biliyorsunuz. Zaten senin duellodan kaçacağını sanıyordu."

"Ya ben asami sallayınca birs ey olmazsa?"

Ron akıl verdi: "O zaman asani fırlatır atar, burnuna bir tane patlatırsın."

"Özür dilerim."

Baslarını kaldırdılar. Hermione Granger'di.

"İnsan burada ağız tadiyla birs ey yiyemez mi?" dedi Ron.

Hermione aldirmadi ona, Harry'ye döndü.

"Malfoy'la konuşmanıza kulak misafiri oldum."

"Sende bu kulak varken," diye mirildandi Ron.

"- geceleri okulda dolasmaman gerek, yakalanırsan Gryffindor'un puanları silinir. Zaten yakalanırsın. Çok bencillik ediyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Harry.

"Güle güle," dedi Ron.

Gün pek de güzel bitmissayılmazdı dogrusu, Harry yatağına uzanmış, Dean'le Seamus'in uykuya dalışlarını kollarken öyle düşünüyordu (Neville hastane kanadından dönmemisti daha). Ron akşam boyunca, "Eğer sana lanet yağdırırsa eğilirsin, çünkü nasıl karşılanacağını bilmiyorum," gibisinden öğütler vermisti. Filch ya da Mrs Norris tarafından yakalanmaları olasılığı da büyüktü, Harry aynı gün içinde bir kere daha okul kuralları dışına çıkmaklas ansini zorladığı duygusuna kapıldı. Öte yandan, boyuna Malfoyun siritan yüzü belirliyordu karanlıkta Malfoyu yere sermek için karsısına essiz bir olanak çıkmisti. Bu olanagi kaçırıamazdı.

Sonunda, "On bir buçuk," diye mirildandi Ron. "Gitme vakti."

Sırtlarına sabahliklerini geçirip asalarını aldılar, kuledeki odalarından ayrılıp kıvrımlı merdivenden indiler, Gryffindor salonuna girdiler. Söminede birkaç kor parıldıyordu hâlâ, bütün koltuklar kambur siyah gölgelere dönüşmüştü. Tam resimdeki delige varmışlardı ki, yanlarındaki koltuktan bir ses geldi: "Bunu yapacağına inanamıyorum, Harry."

Bir lambanın titrek ışığı belirdi. Hermione Granger'di bu, pembe bir sabahlik geçirmisti sırtına, kaslarını çatmisti.

Öfkeyle, "Sen!" dedi Ron. "Gidip yatsana sen!"

"Az kalsın kardesine söyleyecektim," diye atıldı Hermione. "Percy'ye - Sınıf Baskanı o. Bunu durdururdu."

Harry bir baskasinin kendi islerine bu kadar burnunu sokmasina inanamiyordu.

"Hadi," dedi Ron'a. S isman Kadin resmini iterek açti, delikten geçti.

Hermione kolay kolay pes etmeyecekti anlasilan. Ron'dan sonra o da geçti resimdeki delikten, bir yandan da öfkeli kazlar gibi tıslıyordu onlara.

"Siz hiç Gryffindor'u düşünmez misiniz, hep kendinizi mi düşünürsünüz? Kupayı Slytherin alacak, Büyü Degistirme'yi bildigim için Profesör McGonagall'dan topladigim bütün puanlar sizin yüzünüzden silinecek."

"Gitsene sen."

"Peki, ama uyardim sizi, yarin eve dönerken trende hatirlarsiniz, siz nasil insanlarsiniz, biliyor musunuz? Siz -"

Nasil insanlar olduklarini öğrenemediler. Hermione içeri dönmek için S isman Kadin'in resmini çevirince bombosbir tabloyla karsilasmisti. Bir gece ziyaretine gitmisti S isman Kadin, Hermione de Gryffindor Kulesi'ne giremiyordu.

Cırtlak bir sesle, "Bens imdi ne yapacagim?" diye sordu.

"Senin sorunun o," dedi Ron. "Bizim gitmemiz gerek, geç kaliyoruz."

Koridorun sonuna varmamislardi ki, arkalarından Hermione yetisti.

"Ben de sizinle geliyorum," dedi.

"Gelmiyorsun."

Ne yani, burada böyle dikilip Filch'in beni yakalamasini mi bekleyecegim? Bizi bulursa dogrusunu söylerim, sizi durdurmaya çalıştigimi anlatirim, siz de beni desteklersiniz."

Ron, "Sen de amma yüzüzsün -" dedi yüksek sesle.

Birdenbire, "Susun, ikiniz de!" dedi Harry. "Bir ses duydum."

Ron, karanlikta görmeye çalışarak, "Mrs Norris mi?" diye fisildadi.

Mrs Norris degildi. Neville'di. Yere kivrilmis, misil misil uyumaktayken onların yaklastigini sezip siçramis ti.

"Neyse ki buldunuz beni! Saatlerdir buradayim, yatakhaneye gitmek için yeni parolayı unutmusum."

"Alçak sesle konus, Neville. Parola 'Domuz burnu', ama isine yaramaz, çünkü S isman Kadin yerinde deg il."

"Kolun nasil?" diye sordu Harry.

Bilegini göstererek, "Yi," dedi Neville. "Madam Pomfrey bir dakikada iyilestirdi."

"Güzel - bak, Neville, bizim bir yere yetismemiz gerek, sonra görürüz -"

Neville, ayaga kalkarak, "Beni bırakmayın!" dedi. "Yalnız kalmak istemiyorum burada, Kanlı Baron zaten iki kere geçti."

Ron saatine bir göz attı, sonra da Hermione'yle Ne-ville'e baktı öfkeyle.

"Sizin yüzünüzden yakalanacak olursak, ne yapar eder, Quirrell'in anlattığı Hortlak Laneti'ni öğrenir, ikinizi de lanetlerim."

Hermione ağzını açtı, belki de Hortlak Laneti'nin nasıl kullanılacağını öğretecekti ona, ama Harry susmalarını isaret etti, birlikte yürümeye koyuldular.

Yüksek pencerelerin demir çubukları arasından süzülen ay ışığının aydınlatığı koridorlarda ilerlediler. Her dönemeçte, Filch ya da Mrs Norris'le karşılaşırsanız diye, Harry'nin yüreği ağzına geliyordu. Amas anlaşıldılar. Merdivenlerden üçüncü kata çıkıp parmaklarının ucuna basa basa kupa salonuna yöneldiler,

Malfoy'la Crabbe gelmemişlerde daha. Ay ışığının düştüğü yerlerde kristal kupa kutuları parlıyordu. Altın ve gümüşkupa, kalkanlar, s iltler, heykeller karanlıkta ısıldıyordu. Gözlerini salonun iki yanındaki kapılardan ayırmadan, duvar boyunca ilerlediler. Malfoy belki ansizin belirip de saldırır diye, Harry asasini çıkardı. Dakikalar ağır ağır geçti.

Ron, "Gecikti," diye fısıldadı, "belki de korkudan ödü patlamıştır."

O sırada yan odadan gelen bir sesle sıçradılar. Harry tam asasını kaldırmıştı ki, birinin konuştuğunu duydular - Malfoy değildi bu.

"Kokla etrafı, tatlım, bir köseye sinmiş olmalılar."

Konusan Filch'ti, Mrs Norris'e bir şeyler söylüyordu. Harry, dehşet içinde arkadaşlarına döndü, kendisini hemen izlemeleri için çilingirine el salladı; Filch'in sesinin geldiği yerin karşısındaki kapıya yöneldiler usulca. Neville cüppesinin eteğini çekerek çekmez, Filch'in kupa salonuna girdiğini duydular.

"Burada bir yerdeler," diye homurdanıyordu Filch, "herhalde saklanıyorlar."

Harry, arkadaşlarına, "Buradan!" diye isaret etti; hepsi korkudan taşkılmıştı sanki, iki yanına zırhlar sıralanmış uzun bir koridorda usul usul ilerlediler. Filch'in yaklaştığını duyuyorlardı. Ansizin korkuyla inledi Neville, kosmaya başladı - derken sendeledi, Ron'un beline yapıştı, ikisi birden bir zırha tosladılar.

Öyle bir şey angirti koptu ki, bütününe ayağa kalkabilirdi.

"KOSUN!" diye bağırdı Harry, dördü birden koridorda tabanları yağladılar, Filch geliyor mu diye arkalarına bile bakmıyorlardı - bir koridordan bir baskına geçtiler, Harry öndeydi, nereye gittiklerini bile bilmeden koşuyordu. Kendilerini bir duvar halisinin arkasına atınca, gizli bir geçitte olduklarını fark ettiler, kosmayı sürdürünce Tilsim sınıfının yanına çıktılar, kupa salonunun çok uzaklarındaydılar şimdi.

Harry, soğuk duvara yaslanıp alnını silerek, "Galiba siyirdik," dedi soluk solukla. Neville iki büklüm olmuş, aksirip tıksırıyordu.

Hermione de soluk solugaydi; ellerini göğsüne bastirarak, "Söylemistim - söylemistim - size," dedi. "Söylemistim - size."

Ron, "Gryffindor Kulesi'ne dönmeliyiz," dedi. "Hemen. Hiç vakit geçirmeden."

Hermione, "Malfoy seni kandirdi," dedi Harry'ye. "Farkindasin, degil mi? Karsina çıkmayı düşünmedi bile - Filch kupa salonuna birinin geleceğini biliyordu. Malfoy kulagina fisildamistir mutlaka."

Harry, Hermione'nin hakli olabileceğini düşündü, ama bu düşüncesini ona söylememeyi uygun buldu.

"Gidelim."

Okadar kolay olmayacakti bu. Daha on-on iki adim ancak atmislardi ki, bir kapi tokmaginin takirtisini duydular, önlerindeki sınıftan yildirim hiziyla biri fırladi.

Peeves'di bu. Onlari görünce keyiften kikirdamaya basladi.

"Sus, Peeves - lütfen - kovulmamiza neden olacaksin."

Peeves gidaklar gibi güldü.

"Gece yarisi dolasmaya çıktiniz ha? Sizi bastibacaklar! Çık, ak, çık. Yaramazlar böyle enselenir iste."

"Bizi ele vermezsen enselenmeyiz, Peeves, lütfen."

Peeves, yumusacik bir sesle, "Filch'e söylemem gerek bunu. Evet, ona söylemeliyim," dedi; ama gözleri hain hain parliyordu. "Sizin kendi iyiliginiz için."

"Çekil yolumuzdan," diye diklendi Ron, Peeves'i hizla itti - büyük bir hataydi bu.

"ÖGRENCİLER YATAKLARINDAN KAÇMIS!" diye haykirdi Peeves. "ÖGRENCİLER KAÇMIS ! TILSIM KORIDORUNDALAR!"

Peves'den siyrilarak can havliyle kaçtilar, koridorun sonuna kadar kostular, bir kapi çıktı karsilarina -kilitliydi.

Çaresizlik içinde kapiyi iterlerken, "Tamam!" diye inledi Ron. "Isimiz bitti! Sonumuz geldi!"

Ayak sesleri geldi kulaklarına; Filen, Peeves'in çigliklarini duymus, kosarak yaklasiyordu.

"Çekilins öyle," diye homurdandi Hermione. Harry'nin asasini kapti, onu kilide vurarak fisildadi: "Alohomora!"

Bir tikirti oldu kilitte, kapi ardina kadar açildi - itise kakisa geçip kapiyi kapattilar, öteki yanda konus ulanlara kulak kabarttilar.

"Nereye gittiler, Peeves?" diyordu Filch. "Çabuk, söyle bana."

"Lütfen' diyeceksin."

"Benimle dalga geçme, Peeves, söylesene, nereye gittiler?"

Peeves'in o sinir bozucu sesi,s arki söyler gibi, çinladi: "Lütfen diyeceksin. Hiçbirs ey öğrenemezsin."

"Peki-lütfen."

"HIÇBIRS EY! Ha haaa! Söyledim ya, lütfen diyeceksin, hiçbirs ey öğrenemezsin diye. Lütfen dedin, hiçbirs ey öğrenemeyeceksin! Ha ha! Haaaaaa!" Peeves'in bir hisirtiyle uzaklastigini, Filch'in de öfkeyle küfrettiğini duydular.

"Kapi kilitli sanıyor," diye fisildadi Harry. "Siyiracagiz - çek elini, Neville!" Neville bir dakikadır Harry'nin sabahlığının kolunu çekistirip duruyordu. "Ne var?"

Harry arkasına döndü - döner dönmez de görüverdi. Neyi mi? Bir karabasanın içinde sandi kendini - bu kadari da olmazdi artık, baslarına gelen bütün o belalardan sonra.

Sandigi gibi, bir odada degillerdi. Bir koridordaydilar. Üçüncü kattaki yasak koridorda. Neden yasak oldugunu da hemen anlamislardi.

Yerden tavana kadar yükselen boyuyla dev bir köpeğin gözlerinin içine bakıyorlardis imdi. Üç basli bir köpekti bu. Üç çift fildir fildir, çilginca bakan göz; kendilerine dogru uzanmis, titieyip duran üç burun; sarimsi dislerinden kaygan sicimler gibi sarkan salyalariyla üç de korkunç agiz.

Hareket etmeden duruyordu; alti gözünü de onlara dikmisti; Harry, "Eger ansizin çıkagelmemiz onu bu kaders asirtmasaydi,s imdiye kadar çoktan ölmüştük," diye düşündü; amas askinligi geçiyordu köpeğin, gökgürülüsünü andiran o hirlamaların baska ne anlami olabilirdi?

Kapinin tokmagina yapisti Harry - Filch'le ölüm arasında bir seçim yapmasi gerekiyorsa, Filch'i seçerdi elbet.

Disari firladilar - Harry çarparak kapadi kapiyi, koridor boyunca kostular, daha dogrusu uçtular. Filch herhalde baska bir yerlerde aramaktaydi kendilerim, çünkü onunla karsilasmadilar; karsilasip karsilas mamalari da pek önemli degildi zaten o anda tek düşündükleri, canavardan olabildigince uzaklasmakti. Yedinci kattaS isman Kadin'in portresine varincaya kadar kostular.

Sisman Kadin, omuzlarından siyirilmissabahliklarına, kan ter içindeki kipkirmizi yüzlerine bakarak, "Nereledeyiniz?" diye sordu.

"Bosvers imdi - domuz burnu, domuz burnu," diye soludu Harry, tablo öne dogru açildi. Salona girip koltuklara yigildilar; zangir zangir titiyorlardi.

Bir süre hiçbiri agzini açmadi. Neville sanki ömrü boyunca bir daha konusmayacakmisgibi duruyordu.

Sonunda, "Bunlar ne yaptiklarini saniyorlar?" dedi Ron. "Böyle birs ey okulda kapali tutulur mu? Köpek dedigin azicik gezdirilmek, dolastirilmek ister. Hele bu..."

Hermione hem soluguna hem de o kötü huyuna yemden kavusmustu.

"Siz hiçbiriniz bakmayi bilmiyorsunuz," diye atildi. "Köpek neyin üstünde duruyordu, dikkat ettiniz mi?"

"Yerde mi?" dedi Harry. "Ayaklarına bakmiyordum ki, kafalarına bakiyordum."

"Yerde degil. Bir kapagin üstünde duruyordu. Birs eyi korudugu apaçık ortada."

Ayaga kalkarak patladi.

"Yaptiginiz isten memnunsunuz herhalde. Hepimiz ölebilirdik - daha kötüsü, kovulabilirdik. S imdi, izin verirsiniz, ben yatmaya gidiyorum."

Ron, agzi bir karisaçık, Hermione'nin arkasından bakakaldi.

"İzin senin," dedi. "Sanki zorla sürüklediydik onu."

Harry yatagina uzanirken Hermione'nin söylediklerini düşünüyordu. Birs eyi koruyordu köpek... Ne demi sti Hagrid? Dünyada bir ey saklamak istersen, en güvenli yer Gringotts'tur - Hogwarts disinda.

Harry, yedi yüz on üç numarali kasadaki küçük paketin nerede oldugunu anlamisti galiba.

ONUNCU BOLÜM

Cadılar Bayramı

Malfoy, ertesi gün Harry'yle Ron'un hâlâ Hogwarts'ta olduklarım görünce gözlerine inanamadi, ikisi de yorgun görünüyordu, ama keyifleri yerindeydi. Harry de, Ron da, üç basli köpek serüveninin harika oldugunu düşünmüşlerdi o sabah, s imdi bir baska serüvene daha atılmak için içleri gidiyordu. Bu arada Harry, Gringotts'tan Hogwarts'a getirilen paketi anlatmisti Ron'a, böylesine siki koruma gerektirens eyin ne olabilecegi üstüne epey kafa yormuşlardı.

"Ya gerçekten değerli ya da gerçekten tehlikeli bir eydir," demisti Ron.

Harry, "Belki ikisi birden," demisti.

Esrarengiz nesne yaklaşık beş saat uzunluktaydı, bunu biliyorlardı sadece, ellerinde baska ipucu yoktu. Bu yüzden de onun ne oldugunu kestiremiyorlardı.

Neville de, Hermione de, köpeğin altındaki kapagin neyi gizlediği konusunda hiç ilgilenmemişlerdi. Neville'in bütün derdi, bir daha köpeğin yanına yaklasmamaktı.

Hermione, Harry'yle de, Ron'la da konuşmuyordu imdi; öylesine bilgiç bir gevezeydi ki, ikisi de derin bir oh çekmişlerdi. Bütün istedikleri, bir yolunu bulup Malfoy'a dünyanın kaç bucak oldugunu göstermekti, bu olanak da bir hafta kadar sonra postanın gelisiyle dogdu, onları keyiflendirdi.

Baykuslar her zamanki gibi Büyük Salon'u doldurunca, altı cüce baykusun tasıdığı ince uzun bir paket bütün öğrencilerin dikkatini çekti. Harry de, herkes gibi, onun içinde ne oldugunu merak ediyordu, kuslar kendi masasına süzülüp de salamları yere düşürerek paketi tam önüne bırakınca askinlikten kalakaldı? Cüce baykuslar kanat çırparak uzaklasırken bir baska baykus geldi, paketin üstüne bir mektup attı.

Harry mektubu açtı önce, öyle yapmakla iyi etmişti dogrusu; kâğıtlar unlar yaziliydi:

PAKETIMASADA AÇMA. içinde yeni NimbusI ki Bin'in var, ama bir süpürge olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorum, yoksa hepsi ister. Oliver Wood, ilk antrenmanın için bu aksam saat yedide Quidditch alanında seni bekleyecek.

Profesör M. McGonagall

Harry, okuması için mektubu Ron'a uzatırken sevincini gizlemekte zorlanıyordu.

Ron, imrenerek, "NimbusI ki Bin, ha!" diye inledi. "Ben daha bu modele elimi bile sürmedim."

İlk dersten önce süpürge paketini gizlice açmak için Salon'dan çabucak ayrıldılar, ama merdiven basının Crabbe ile Goyle tarafından kesildiğini gördüler. Malfoy paketi Harry'nin elinden kaptı, s öyle bir yokladı.

Paketi yine Harry'ye atarak, "Bir süpürge bu!" dedi, gözlerinde kıskançlık ve nefret okunuyordu. "Şimdi yandın işte, Potter, birinci sınıf öğrencilerine süpürge yasaktır."

Ron dayanamadı.

"Palavra bir süpürge değil bu," dedi, "bir NimbusI ki Bin. Senin evde neyin vardı demistin, Malfoy, CometI ki Altmismi?" Ron, Harry'ye siritti. "Cometler göz alıcıdır, ama Nimbuslarla karşılaştırılmazlar bile." Malfoy, "Sen nereden bileceksin, Weasley," diye atıldı, "sapını bile almaya gücün yetmez. Sen de, kardeşlerin de elden düsmelerle idare edersiniz."

Ron yanıt veremeden, Malfoy'un dirseğinin dibinde Profesör Flitwick belirdi.

"Kavga etmiyorsunuz ya, çocuklar?" diye ciyakladı. Malfoy, "Potter'a bir süpürge göndermişler, Profesör," dedi hemen.

Profesör Flitwick, Harry'ye isil isil gülümseyerek, "Evet, evet, biliyorum," dedi. "Profesör McGonagall bana özel durumlardan söz etti, Potter. Hangi model?"

Malfoy'un yüzündeki dehşeti görüp de gülmemek için kendini zor tutan Harry, "NimbusI ki Bin, efendim," dedi. "Malfoy olmasaydı bunu alamazdım," diye ekledi.

Harry'yle Ron üst kata yöneldiler, Malfoy öfkeden kuduruyordu, kafası karmakarışık olmuşt.

Mermer merdivenin en üst basamağına gelince, "Öyle," diye kıkırdadı Harry. "Neville'in Hatırlatmacası'nı almasıydı, ben de takıma giremeyecektim..."

Tam arkalarından öfkeli bir ses geldi. "Demek kuralları çiğnediğin için ödüllendirildiğini sanıyorsun?" Hermione, Harry'nin elindeki pakete, durumu hiç de onaylamadan bakarak, merdivenleri çikiyordu.

"Hani benimle konuşmuyordun?" dedi Harry.

"Evet," dedi Ron. "Sakin cayma; kafamızı dinliyoruz."

Hermione, burnu havada, uzaklaşıp gitti. Harry o gün kafasını derslerine veremedi. Ya yatakhane yatağının altında duran yeni süpürgesini ya da o geceki Quidditch antrenmanını düşünüyordu. O aksam ne yediğinin bile farkına varmadan bir süre atıstırdı, sonra Ron'la birlikte yukarıya, NimbusI ki Bin paketini açmaya fırladı.

Süpürgeyi Harry'nin yatak örtüsüne koydular, "Vay canına!" diye iç çekti Ron.

Degisik süpürge modelleri konusunda hiçbirs ey bilmeyen Harry bile, bunun harika birs ey oldugunu düşündü. İncecikti, pınlı pirildi, sapı maundan yapılmıstı, arka ucundaki süpürge otları özenle seçilmıstı, basına yakın bir yere de yaldızlı harflerle Nimbus İki Bin yazılmıstı.

Saat yediye yaklaşırkens atodan ayrıldı Harry, alacakaranlıkta Quidditch alanına yollandı. Daha önce stadyumun içine hiç girmemıstı. Oyun alanını çevreleyen koltuklar, seyircilerin oyunu daha rahat seyredebilmeleri için, epeyce yüksektydi. Alanın iki basında üçer tane altın direk vardı, her direge bir çember takılmıstı. Direkler, Muggle çocukların sabun köpüğü üfleyerek baloncuklar olusturduğu o küçük plastik çubukları hatırlattı Harryye, ama bunların yüksekliği on beser metreydi.

Wood'u beklerken içinde uyanan uçma istegine karsi koyamadı Harry, süpürgesine binip ayaklarıyla yere vurup havalandı. Ne güzel bir duyguydu bu - direklerin arasından geçti, oyun alanında alçalıp yükseldi. Söyle hafifçe dokunmaya görsün, Nimbus İki Bin hemen yön degistiriyordu.

"Hey, Potter, in aşağı!"

Oliver Wood gelmıstı. Kolunun altında kocaman bir tahta kutu vardı. Harry yanına indi onun.

Wood, gözleri isil isil, "Çok güzel," dedi. "McGonagall haklıymıs... dogustan yeteneklisin. Bu aksam kuralları öğretirim sana, sonra da haftada üç gün takım antrenmalarına katılırsın."

Kutuyu açtı. Degisik boylarda dört top vardı içinde.

"Tamam," dedi Wood. "Simdi... Quidditch oynamak pek kolay degildir, ama kurallarını öğrenmek kolaydır. Her takında yedi kisi bulunur. Üçüne Kovalayıcı denir."

"Üç Kovalayıcı," diye tekrarladı Harry; bu arada Wood futbol topu büyüklüğünde kiptirmizi bir top çıkardı kutudan.

"Bu topa Quaffle denir. Kovalayıcılar Quaffle'i birbirlerine atarak onu çemberlerin birinden geçirmeye çalışırlar. O zaman gol olur. Bir Quaffle'i çemberlerin birinden geçirirsen on sayı kazanırsın. Anlıyor musun?"

Harry, "Kovalayıcılar Quaffle'i birbirlerine atarak çemberlerin birinden geçirmeye çalışırlar," diye tekrarladı. "Uçan süpürgeler üstünde oynanan bir çeşit basketbol - ama bunda altı basket var."

Wood, merakla, "Basketbol nedir?" diye sordu. Hemen, "Bosver," dedi Harry. "Her takımda bir oyuncu daha var, ona da Tutucu denir - ben Gryffindor'un Tutucusuyum. Boyuna bizim çemberlerin çevresinde uçar, karsi takımın sayı yapmasını engellemeye çalışırım."

Bütün bunların hepsini hatırlamaya kararlıydi Harry; "Üç Kovalayıcı, bir Tutucu," dedi. "Quaffle'la oynarlar. Tamam, anlasıldı. Peki, bunlar ne ise yarıyor?" Kurudaki üç topu isaret etti.

"Simdi göstereceğim," dedi Wood. "Als unu." Beyzbol sopasını andıran küçük bir sopa uzattı Harry'ye.

"Bludger'ların ne ise yaradığını göstereceğim," dedi. "Bu ikisi Bludger'dir."

Kırmızı Quaffle'dan biraz daha küçük boyda, birbirinin aynı simsiyah iki topu gösterdi. Harry, iki topun da, kutunun içinde kendilerini tutan kayışlardan kurtulmak için hafifçe çirpindiklerini fark etti.

Wood, "Geri dur," diye uyardı Harry'yi. Egilip Bhidgerlar'dan birinin kayısını çözdü.

Siyah top bir anda kutudan fırladı, yükseldi, sonra Rirry'nin yüzüne yöneldi hızla. Harry, burnunun kırılmasını önlemek için sopayla vurdu topa. Ciudger zikzaklar çizerek havada uzaklastı - dönüp baslarının çevresinde dolandı, tam Wood'a çarpacağı sırada takım kaptanı onu yakalayıp yere çiviledi.

Wood, çirpinan Bludger'i kutuya koyup kayıyla bağlarken, "Gördün mü?" dedi soluk soluga. "Bludgerlar oradan oraya segirtip oyuncularını süpürgelerinden düşürmek isterler. Bu yüzden de takımlarda ikiser Vurucu bulunur. Bizim Vurucular, Weasley ikizleri - görevleri takım arkadaşlarını Bludgerlar'dan korumak, onları karşı takım oyuncularına fırlatmak. Eee - buraya kadarını anladın mı?"

Harry, soluk bile almadan, "Üç Kovalayıcı Quaffle'la sayı yapmaya çalışır, Tutucu çemberleri korur, Vurucular da Bludgerlar'ı kendi takımlarından uzak tutmaya çabalar," dedi.

"Çok iyi," dedi Wood.

Öyle laf arasında soruyormuş gibi, "Sey -" dedi Harry, "Bludgerlar kimseyi öldürdü mü?"

"Hogwarts'ta öldürmedi. Bir iki çene kırıldı, o kadar. S imdi... takımın son oyuncusu Arayıcı'dır. Yani sen. Ne Quaffle'a aldiracaksın, ne de Bludgerlar'a "

"- kafamı kırmazlarsa tabii."

"Merak etme, Weasley'ler Bludgerlar'la rahatça basa çıkabilirler - zaten kendileri de birer insan Bludger."

Wood kutuya uzanıp dördüncü topu aldı. Sonuncu topu. Quaffle'in ya da Bludgerlar'ın yanında ufakık kalan, ceviz büyüklüğünde bir toptu bu. Piril pilir altından yapılmıştı, çirpinan minicik gümüşkanatları vardı.

"Bu," dedi, "Altın Snitch. Bütün toplardan Önemlidir. Yakalaması çok güçtür, çünkü çok hızlıdır, onu görebilmek çok güçtür. Arayıcı'nın görevi onu yakalamaktır. Aradan süzülüp, Kovalayıcılardan, Vuruculardan, Quaffle'dan, Bludgerlar'dan sıyrılıp, öteki takımın Arayıcı'sından önce yakalayacaksın onu. Kim Snitch'i daha önce yakalarsa, takımına yüz elli sayı kazandırır, bu da bir bakıma maçı kazanmak demektir. İşte bu yüzden Arayıcılara çok faul yapılır. Bir Quidditch maçı ancak Snitch yakalanınca sona erer, yani sürüp gidebilir - rekor üç ay galiba, oyuncular arada uyusun diye boyuna yedekleri de oynatmışlar.

"Hepsi bu kadar - soracağın bir şey var mı?"

Harry basını iki yana salladı. Ne yapması gerektiğini anlamıştı, ama sorun bunu yapabilmektir.

Wood, Snitch'i dikkatle kutuya koyarken, "Şimdilik bununla çalışmayacağız," dedi. "Hava çok karanlık, yitirebiliriz. S onlarla çalıştıralım seni."

Bir kese siradan golf topu çıkardı cebinden; birkaç dakika sonra ikisi de havadaydı, Wood toplan olanca hızıyla dört yöne fırlatıyor, Harry de onları yakalamaya çalışıyordu.

Bir tekini bile kaçırmıyordu Harry; Wood'un keyfine diyecek yoktu. Yarım saat kadar çalıştılar, artık hava iyice kararınca çalışmayı bıraktılar.

Satoya dönerlerken, neşeye, "Bu yıl Quidditch Kupası bizim olacak," dedi Wood. "Charlie Weasleyi

bile sollarans asmam. Ne kadar iyi bir oyuncuydu, ulusal takima bile seçilebilirdi - ejderha pesine düşmeseydi."

Harry, o kadar dersin üstüne haftada üç aksam Quidditch antrenmani da binince, Hogwarts'ta iki ayın nasıl geçip gittiğini fark etmedi bile. Sato, kendisine Privet Drive'dan çok daha sıcak bir yuva olmuştur. Temel bilgileri öğrendikleri için, dersleri de gittikçe daha ilginç oluyordu.

Cadılar Bayramı sabahı, koridorları saran nefis bir kabak tatlısı kokusuyla uyandılar. Daha da güzel bir şey oldu sonra: Profesör Flitwick, Tilsim de "şimdi artık nesneleri uçurabilecek duruma geldiklerim söyledi; Neville'in kurbagasını odada dört döndürerek uçurduğundan beri herkes bu ani heyecanla bekliyordu Profesör Flitwick, ilk alıstırmalar için çocukları çiftler çiftler ayırdı. Neyse ki, Harry'nin yanına Seamus Finnigan düştü, çünkü Neville de onunla ikili oluşturmak için bayagi heveslenmişti. Ama Ron, Hermione Granger la çalışacaktı. Buna Ron'un mu, Hermione'nin mi daha çok içerlediğim anlamak çok güçlü doğrusu. Hermione, Harry'nin süpürgesi geldiğinden beri ikisiyle de konuşmamıştı.

Profesör Flitwick, her zamanki gibi kitaplarının üstüne tüneyerek, "Çalıştığımız o bilek hareketlerini sakın unutmayın!" diye cıyıkladı. "Hızlı ve kesin, unutmayın, hızlı ve kesin. Büyülü sözcükleri doğru söylemek de son derece önemlidir - Büyücü Baruffio'yu hatırlayın hep, "f" yerine "s" deyince, kendini sirtüstü yerde buluvermişti, göğsünün üstüne de bir yaban mandası çökmüştü."

Çok güçlü bu. Harry'yle Seamus'in bilek hareketleri hızlı ve kesindi, ama uçurmak istedikleri kustuğu sıranın üstünde duruyor, bir türlü havalanmıyordu. Seamus'in sabrı tasti sonunda, asasıyla uçurmaya kalkışırken kustuğunu ateşe verdi - Harry onus apkasıyla söndürmek zorunda kaldı.

Yan sıradaki Ron'un das anı pek yaver gitmiyordu.

Uzun kollarını yeldegirmeni gibi sallayarak, "Win-gardium Leviosa!" diye bagırıyordu.

Harry, Hermione'nin atıldığını duydu: "Wing-gflr-dium Levi-o-sa diyeceksin, 'gar'i uzatacağın."

"O kadar iyi biliyorsan, sen söyle," diye homurdandı Ron.

Hermione cüppesinin kollarını siyirdi, asasını sallayarak, "Wingardium Leviosa!" dedi.

Tüyleri siradan havalandı, başlarının bir metre kadar üstünde uçtu.

Profesör Flitwick, el çıparak, "Harika!" diye bagırdı. "Herkes baksın, Miss Granger basardı!"

Ders sonunda Ron dokunsan patlayacaktı.

Kalabalık koridorda kendilerine yol açarak yürürlerken, "Tevekkeli kimse katlanamıyor bu kiza," dedi. "İnsan değil, karabasan."

Yanından geçerlerken biri çarptı Harry'ye. Hermione'ydi. Harry ona bir göz atınca irkildi - kız gözyaşları içindeydi.

"Galiba söylediklerini duydu."

"Ne olumşuyduysa?" dedi Ron, ama o da biraz tedirgin olmuşa benziyordu. "Hiç arkadaş olmadığına farkına vardı herhalde."

Hermione bir sonraki derse gelmedi, bütün Öğleden sonra da ortalarda görünmedi. Cadılar Bayramı'sı öleni için Büyük Salon'a giderlerken, Parvati Patil'in, arkadaşı Lavendella konuşmasına kulak misafiri oldular; Parvati Patil, Hermione'nin kızlar tuvaletinde ağladığını, yalnız kalmak istediğini söylüyordu. Ron'un tedirginliği daha da arttı bunları duyunca, ama biraz sonra Büyük Salon'a girip de Cadılar Bayramı süslemelerini görünce, Hermione'yi unuttu verdiler.

Duvarlardan ve tavandan havalanan bin yarasa uçuşuyordu tepelerinde, bin yarasa da kara bulutlar gibi masaların üstünde kanat çırpıyor, içleri oyulmuş balkabaklarında yanan mumların ışıklarını titretiyordu. İlk geceki öleninde olduğu gibi, altın tabaklarda yemekler belirdi ansizin.

Harry tam bir közlenmiş patates mideye indiriyordu ki, hoplaya zıplaya Profesör Quirrell girdi salona; sarığı çözülmüştü, yüzünde dehşet okunuyordu. Herkes onun Profesör Dumbledore'un koltuğuna doğru ilerlediğini, masaya yaslandığını gördü. "İfrit -" diye inledi Profesör Quirrell, "- zindanda ifrit var - haberiniz olsun."

Sonra yere yığılıp bayıldı.

Tam bir kargasa çıktı. Profesör Dumbledore, yeniden sessizliği sağlamak için asasının ucundan birkaç maytap patlatmak zorunda kaldı.

"Sınıf Baskanları," diye gürledi, "sınıflarınızı hemen yatakhanelere görün!"

Percy hemen havasını attı.

"Beni izleyin! Birinci sınıflar, birbirinizden ayrılmayın! Söylediklerimi yaparsanız ifritten korkmanıza gerek kalmaz! Tam arkamdan gelin. Yol açın, birinci sınıflar geliyor! Açılın, ben Sınıf Baskanıyım!"

Merdivenleri çıkarken, "İfrit nasıl girebilir buraya?" diye sordu Harry.

Ron, "Bana sorma," dedi, "ifritler gerçekten salaktır. Belki de Peeves almıştır içeri, Cadılar Bayramı'sı akası diye."

Değişik yönlere kosturan değişik öğrenci kümelerinin yanından geçtiler. Telasişinde seğirten Hufflepuff'ların aralarından geçerken, Harry Ron'un koluna yapıştı birdenbire.

"Şimdi aklıma geldi - Hermione."

"Ne olmuş Hermione'ye?"

"İfritten haberi yok."

Ron dudaklarını isirdi.

"Peki, tamam," diye kestirip attı. "Ama Percy görmesin bizi."

Eğilerek, öteki yana giden Hufflepuff'lara karıştılar, ıssız bir koridordan geçip kızlar tuvaletine doğru koş tular. Tam köseyi dönmüşlerdi ki, hızlı hızlı ayak sesleri duydular arkalarında.

Harry'yi kocaman bir aslan heykelinin arkasına çekerek, "Percy!" diye fısıldadı Ron.

Heykelin arkasından kafalarını uzatınca, gelenin Percy değil, Snape olduğunu gördüler. Snape koridoru

geçip gözden yok oldu.

Harry, "Ne yapıyor?" diye fisildadi. "Neden teki öğretmenlerle birlikte zindanda degil?"

"Sordugun adama bak."

Olabildikleri kadar sessizce, Snape'in uzaklasan adimlarini izlediler yan koridorda.

"nc kata ikiyor," dedi Harry, ama Ron elini kaldirdi.

"Burnuna bir koku geliyor mu?"

Harry havayi kokladi, kirli çorapla kimsenin nedense hiç temizlemediği genel tuvalet karisimi pis bir koku geldi burnuna.

Sonra isittiler onu - derinlerden gelen bir homurtu, dev ayakların sürünmesi. Ron eliyle gösterdi: Soldaki geçidin sonunda kocaman birs ey onlara dogru ilerliyordu. Karanliga sigindilar hemen, yaratığın ay isiginda belirdigini gördüler.

Korkunç bir görüntüydü bu. Dört metre boyundaydi, derisi gri kaya rengindeydi, koskoca bedeninin üstüne hindistan cevizi büyüklüğünde ufacik bir kafa yerlestirilmisti. Kisa bacaklari ağaç gövdeleri kadar kalindi, ayaklari nasir içindeydi. I nanılmaz bir koku yayiyordu çevresine. Elinde tuttuğu kocaman tahta sopa, kollarinin uzunlugu yüzünden yere degiyordu.

Ifrit bir kapinin önünde durup içeri bakti. Sivri kulaklarini oynatti, minicik beynini alistirdi, sonra usulca odaya daldi.

"Anahtar kilidin üstünde," diye mirildandi Harry. "Onu içeriye kilitleyebiliriz."

Ron, tedirginlik içinde, "Iyi fikir," dedi.

Açık kapiya dogru ilerlediler, ağızları kupkuruydu, ifritin ansizin ikivermemesi için dua ediyorlardı.

Harry bir sirayista kapiya ulasti, anahtari yakaladi, kapiyi çarparak kapatti, kilitledi.

"Evet!"

Zafer sarhoslugu içinde geçitte kosmaya basladilar, ama tam kseye vardiklarında öyle birs ey duydular ki, az kalsin korkudan öleceklerdi - korkunç bir iglikti bu - kilitledikleri odadan geliyordu.

Ron, Kanlı Baron gibi bembeyaz kesilmisti. "Olamaz" dedi.

Harry yutkundu. "Kızlar tuvaletiydi orası!"

"Hermione!" dediler birlikte.

Yapmak isteyecekleri sons eydi bu, ama baska çareleri yoktu. Dönüp kapiya kostular, korkuyla titreyerek anahtari çevirdiler - Harry çekip ati kapiyi - içeri daldilar.

Hermione Granger karsi duvarin dibine bzlmst, bayılacakti neredeyse. I frit, duvarlardaki lavabolari söküp atarak ona dogru ilerliyordu.

Harry, çaresizlik içinde, "Sasirtmaca ver!" dedi, eline geçen bir muslugu bütün gücüyle duvara fırlattı.

Ifrit Hermione'nin birkaç adım ötesindeydi. Sesin nereden geldiğini anlamak için aptal aptal gözlerini kirpi stirarak çevresine bakındı. Minicik hain gözleri Harry'ye ilisti. Bir an durakladı, sonra sopasını kaldırıp onun üstüne saldırdı.

Ron, odanın öteki yanından, "Hey, kusbeyinli!" diye bağırarak madeni bir boru parçası fırlattı ifrite. I frit, borunun omzuna çarptığını bile fark etmemisti, ama sesini duymustu Ron'un, bu kere Harry'yi bırakıp ona yöneldi; bu da Harry'ye ifritin yanından geçmek için vakit kazandırdı.

Harry, "Hadi, kos, kos!" diye bağirdi Hermione'ye, onu kapiya doğru çekmek istedi. Ama Hermione kimil-dayamıyordu bile, ağzı korkudan bir karışık, duvar dibine çökmüş, öylece duruyordu.

Çiğliklerle, yankılarla çilgina dönen ifrit bir daha kükredi, en yakındaki, kaçacak yeri olmayan Ron'a saldırdı.

O anda hem korkusuzca hem de aptalca birs ey yaptı Harry: Atlayıp ifritin boynuna sarıldı arkadan. I frit, Harry'nin sirtında olduğunun farkında bile değildi - ama burnuna uzun bir degnegin sokulduğunu bir ifrit bile anlar - onun sirtına atladiğında asası elindeydi Harry'nin -ucu da ifritin burun deliklerinden birine girmiş ti.

Ifrit acıyla uluyarak iki büküm oldu, sopasını salladı; Harry can havliyle tutunuyordu ona; ya yerlere savrulacak ya da sopayı kafasına yiyecekti.

Hermione yere büzülmüştü korkuyla; Ron kendi asasını çıkardı - ne yaptığının farkında bile olmadan, aklına ilk gelen büyü sözleri haykirdi: "Wingardium Leviosa!"

Sopa ansizin fırladı ifritin elinden, havaya yükseldi, yükseldi, sonra ağır ağır döndü - korkunç bir çatirtiyle sahibinin kafasına indi. I frit oracığa yüzükoyun yigildi, yigilirken de bütün odayı zangir zangir sarsti.

Harry ayaga kalkti; titriyordu, soluğu kesilmisti. Ron, asası hâlâ havada, ne yapaginas askinlikle bakiyordu.

İlk konuşan Hermione oldu.

"Acaba - öldü mü?"

"Sanmıyorum," dedi Harry. "Olsa olsa bayılmıştır."

Egilib asasını ifritin burnundan çıkardı. Yapışkan gri bir siviyle kaplanmıştı asa.

"Öff-ifrit sümüğü."

Asasını ifritin pantolonuna sildi.

Bir kapının çarpıldığını duydular ansizin, kulaklarına patirtili ayak sesleri geldi; üçü de kafasını kaldırdı. Ne büyü amata kopardıklarını fark etmemişlerdi o arada; ama gürültü de, ifritin korkunç çiğlikleri da as agıdan mutlaka işitilmişti. Bir an sonra Profesör McGonagall daldı odaya, hemen arkasında Snape vardı, onu da Quirrell izliyordu. Quirrell ifrites öyle bir baktı, sonra belli belirsiz bir iniltiyle elini kalbine götürerek bir tuvaletin üstüne çöktü.

Snape ifritin üstüne egildi. Profesör McGonagall, Ron'la Harry'ye bakıyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemisti Harry. Dudakları bembeyaz kesilmisti. Gryffindor'a elli puan kazandırma umudu Harry'nin içinden siliniverdi.

Sesinde soguk bir öfkeyle, "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi Profesör McGonagall. Harry, Ron'a bakti. Ron'un asasi hâlâ havadaydi. "Ölebilirdiniz. Neden yatakhane de gilsiniz?"

Snape sert sert bakti Harry'ye. Harry gözlerini yere dikti. Ron artık esasini indirseydi keske.

Derken incecik bir ses geldi gölgeler arasından.

"Lütfen, Profesör McGonagall - onlar beni ariyorlardı."

"Miss Granger!"

Hermione sonunda ayağa kalkabilmeyi basarmisti.

"Ifriti aramaya çıkmistim - çünkü tek basıma onunla basedebilirim sanıyordum - çünkü çok s ey okumustum onlar hakkında."

Ron esasini indirdi. Hermione Granger bir öğretmene düpedüz yalan mı söylüyordu?

"Beni bulmasalardı ölmüstüm. Harry esasini ifritin burnuna soktu, Ron da kafasına vurdu. Birini çağıracak vakitleri yoktu. Onlar geldiğinde ifrit benim isimi bitirmek üzereydi."

Harry'yle Ron bu hikâyeyi ilk kez duymuyormuşgibi görünmeye çalıştılar.

Profesör McGonagall, üçüne bakarak, "Sey - öyleyse..." dedi. "Miss Granger, düpedüz budalalıktır bu, bir dağifritini tek basınıza haklayabileceğinizi nasıl düşünürsünüz?"

Hermione basını önüne egdi. Harry'nin dili tutulmustu. Kuralları çigneyecek son kişiydi Hermione, s imdi onları kurtarmak için ne palavralar atıyordu. Snape'in gülcükler dağıtması bile kendisini bu kadarsa as irtmazdı.

Profesör McGonagall, "Miss Granger, bunun için Gryffindor'dan bespuan silinecek," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Yaranız bereniz yok, doğru Gryffindor Kulesi'ne gidin. Öğrenciler yemeklerini kulelerinde yiyor." Hermione çıktı. Profesör McGonagall, Harry'yle Ron'a doğru.

"Ucuz kurtuldunuz, ama birinci sınıf öğrencileri de koca bir ifriti kolay kolay yere seremezdi doğrusu. I kiniz de Gryffindor'a beser puan kazandirdiniz. Bu, Profesör Dumbledore'a da bildirilecektir. Gidebilirsiniz."

Kosarak odadan ayrıldılar, iki kat çıkıncaya kadar da birbirleriyle konuşmadılar. Hers ey bir yana, ifritin kokusundan kurtulmak bile güzeldi.

Ron, "On puandan fazla almaliydik," diye homurdandı.

"Besdemek istiyorsun. Hermione yüzünden silinen bespuanı unutma."

"Bizi kurtarmakla iyilik etti," dedi Ron, "aslina bakarsan, biz onu kurtardık."

Harry hatirlatmadan edemedi: "Onu eride os eyle kilitlemeseydik, kurtarmaya filan gerek kalmayacakti."

Sisman Kadin tablosunun önüne gelmislerdi.

"Domuz burnu," deyip girdiler.

Ortak salon kalabalikti, gürültülüydü. Herkes yukariya gnderilmis yemekleri yiyordu. Ama Hermione, kapinin yaninda tek basina durmus, onlari bekliyordu. Utangalikla yüklü bir sessizlik oldu. Sonra, birbirlerine hiç bakmadan, "Tesekkrler," deyip yemek almaya kostular.

Ama o andan sonra, Hermione Granger arkadaslari oldu. Bazi olaylar vardir, dostluklara yol açar, dört metre boyunda bir ifritin canina okumak da öyle bir olaydi iste.

ON BIRINCIBLM

Quiddich

Kasim ayina girdiklerinde hava çok sogudu birdenbire. Okulun çevresindeki daglar buz grisi bir renge büründü, gl donup elige döndü. Her sabah iyle kaplaniyordu yer. st katlarin pencerelerinden Hagrid'in, sirtinda upuzun bir köstebek derisi palto, ellerinde tavsan kürkünden eldivenler, ayaklarinda da kunduz derisinden kocaman izmelerle, Quidditch alanindaki süpürgelerin buzlarini zdg görülebiliyordu.

Quidditch mevsimi baslamisti. Harry, haftalarca alısmadan sonra, cumartesi günü ilk maçına ıkacakti. Gryffindor'la Slytherin arasindaydi ma. Gryffindor kazanirsa, s ampiyonluk yarisinda ikinci siraya yükselecekti.

Kimse oynadigini görmemisti Harry'nin, Wood onu gizli bir silah olarak saklamayi dsnmst. Ama onun Arayici olarak oynayacagi haberi bütün okula yayilmisti; Harry, harika bir maç ıkaracagini söyleyenlere mi inansin, yoksa ellerindes ilteyle onun tam altinda kosup duracaklarini söyleyenlere mi kulak versin, bilemiyordu.

Harry'nin artik Hermione'yle arkadaslik etmesi büyüks ansti dogrusu. Bosvakitlerini Wood'un Quidditch alistirmasiyla geçiriyordu; Hermione olmasaydi, bütün o ödevlerin altindan nasil kalkardi? Hermione, okumasi için çok ilginç bir kitap vermisti ona - aglar Boyunca Quidditch kitabini.

Harry, Quidditch'te yedi yüz faul türü oldugunu, bunlarin hepsinin de 1473'teki bir Dünya Kupasi maçında yapıldigini, Arayicilarin genellikle en kkk, en hizli oyuncular arasindan seildigini, en ciddi kazalarin onlarin basina geldigini, Quidditch takimlarinda yer alanlarin oyun sirasinda pek lmediklerini, ama bazi hakemlerin kayiplara karistiklerini, aylar sonra da Büyük Sahra'da ortaya ıktiklarini grendi.

Hermione, Harry'yle Ron kendisini o dagifritinin elinden kurtardiklari günden sonra, kurallari bozmak konusunda biraz yumusamisti, s imdi çok dahas irin bir kizdi. Harry'nin ilk Quidditch maçından bir gün önce, ders arasinda, Ron'u da yanlarina alip buz gibi bahçeye ıktilar; Hermione, bir reel kavanozuna koyup yanlarinda tasiyabilecekleri masmavi bir atesyaratmisti. Sirtlarini kavanoza vermisisinirlarken Snape

ıkageldi. Harry, Snape'in topalladigini gördü.  arkadas, atesi gizlemek için birbirlerine sokuldular; böyle birs eye izin verilmiyordu herhalde. Ama Snape onların suçlu bakislarini fark etti. Topallayarak yaklasti. Atesi görmemisti, ama bir bahane uydurup oradan çekip gitmelerim söyleyecekti besbelli.

"O elindeki nedir, Potter?"

aglar Boyunca Quidditch'. Harry gösterdi.

"Kitapliktan aldiklarinizi okul disina ıkaramazsiniz," dedi Snape. "Vers unu bana. Gryffindor'dan bes puan sildim."

Snape topallaya topallaya uzaklasirken, "Bu kuralis imdi uydurdu," dedi Harry fkeyle. "Bacagina ne oldu acaba?"

Ron, aci aci, "Bilmem," diye homurdandi. "Umarim, canini adamakilli yakiyordur."

O aksam Gryffindor'larin ortak salonu çok kalabalikti. Harry, Ron, Hermione, bir pencerenin önünde birlikte oturuyorlardi. Hermione, Harry'yle Ron'un Tilsim ödevlerini gözden geçiriyordu. Kopya çekmelerine hiç mi hiç izin vermezdi ("Kopya çekerseniz nasil grenirsiniz?"), ama bir kere bastan sona okuyup onlara yanlislarini gösterirdi.

Harry tedirgindi. Aklini ertesini günkü maçtan baska birs eye verebilmek için aglar Boyunca Quidditch'i geri almak istiyordu. Snape'ten niye korkacakti ki? Ayaga kalkti, Snape'e gidip kitabi isteyeceğini söyledi Ron'la Hermione'ye.

"Kafayi mi yedin sen?" dedi ikisi birden, ama Harry'nin bir fikri vardi, baska gretmenlerin yaninda Snape'in buna karsi çıkmayacağını saniyordu.

gretmenler odasina gidip kapiya vurdu. Yanit gelmedi. Bir daha vurdu. Bosuna.

Belki de Snape orada birakmisti kitabi. Denemeye degerdi. Kapiyi araladi, içeriye bir göz atti - göz atar atmaz da korkunç bir manzarayla karsilasti.

Snape'le Filch ierdeydiler, baska kimse yoktu. Snape cüppesini dizlerinin üstüne ekmisti. Bacaklanndan biri kan içindeydi, paramparça olmustu neredeyse. Filch, Snape'e sargi uzatiyordu.

"Lanet olasica!" diyordu Snape. "n birden ayni anda göz altinda nasil tutabilirsin ki!"

Harry sessizce kapiyi kapatmaya çalisti, ama -

"POTTER!"

Snape, bacaklarini örtmek için cüppesini indirdi hemen, yüzü öfkeden kiriskirisolmustu. Harry yutkundu.

"Acaba kitabimi geri alabilir miyim diyordum."

"IK DISARI! DISARI!"

Harry, Snape'in Gryffindor'dan puan silmesine firsat vermeden ikti. Yukari kostu.

Yanlarına varınca, Ron, "Aldin mi?" diye sordu. "Ne oldu?"

Harry gördüklerini anlatti fisiltıyla.

Solugu tikanarak, "Bu ne demek, biliyor musunuz?" diye bagladi sözlerini. "Cadılar Bayrami'nda üç basli köpeğin yanma gitmis! Onu gördüğümüzde oraya gidiyordu demek - köpeğin korudugu her neyse, onu ele geçirmeye çalışıyor! Süpürge me bahse girerim ki, kargasa yaratmak için ifriti de o aldı içeri!"

Hermione'nin gözleri faltası gibi açıldı.

"Hayir - yapamaz bunu," dedi. "Biliyorum, pek iyi biri değil, ama Dumbledore'un sakladığı birşey de çalmaya kalkıamaz."

Ron, "Hermione," diye atıldı, "Sen de bütün öğretmenleri melek sanıyorsun. Harry doğru söylüyor. Snape'e hiç mi hiç güven olmaz. Ama neyin pesinde acaba? Köpek neyin bekçiliğini yapıyor?"

Harry yataga giderken kafasında ,hep bu soru çinliyordu. Neville horul horul uyuyordu, ama gözünü bile kırpamadi Harry. Kafasını bosaltmaya çalıştı - uyuması gerekiyordu, mutlaka uyumalıydı, birkaç saat sonra ilk Quidditch maçına çıkacaktı çünkü - ama bacasını gördüğü anda Snape'in gözlerinde beliren o bakışı unutmak kolay değildi.

Ertesi sabah hava pırl pırlıdı, ama soguktu. Büyük Salon'u mis gibi kızarmışsosis kokusu sarmıştı, herkes o günkü Quidditch maçından söz ediyordu.

"Kahvaltı etmen gerek."

"Canım birşey istemiyor."

Hermione, "Bir dilim kızarmışekmek ye hiç olmazsa," dedi.

"Aç değilim."

Çok korkuyordu Harry. Bir saat sonra Quidditch alanında olacaktı.

"Harry," dedi Seamus Finnigan, "güçlü olman gerek. Karsı takım oyuncuları Arayıcıları :ovdılar hep."

Harry, Seamus'in sosislere ketçap boca edisine bakarak, "Sagol," dedi.

Saat on bire geldiğinde, bütün okul Quidditch alanını çevreleyen sıraları doldurmuştu. Öğrencilerin çoğunun elinde dürbün vardı. Sıralar epey yüksektydi gerçi, yine de bazen maçı izlemek güçlesiyordu.

Ron'la Hermione, üst sırada oturan Neville, Seamus ve West Ham taraftarı Dean'in yanına çöktüler. Harry'ye sürpriz yapacaktılar, Scabbers'in parçaladığı çarşaflardan birinin üstüne Başkan Adayımız Potter yazmışlardı. Çizgileri hiç de fena olmayan Dean, yazının altına kocaman bir Gryffindor arması, kanatlı bir aslan resmi konduurmuştu. Hermione de minicik bir büyü yaptı, harflerin boyuna renk değıştirmesini sağladı.

Bu arada soyunma odasında Harry'yle takım arkadaşları kırmızı formalarını giyiyorlardı (Slytherin'ler yeşil formayla oynayacaklardı).

Wood, herkesin kendisini dinlemesi için birkaç kere öksürdü.

"Hadi bakalım, beyler." dedi.

"Hanimlari unutma," dedi Kovalayici Angelina Johnson.

"Ve hanimlar," dedi Wood. "Vakit geldi."

"Büyük maç," dedi Fred Weasley.

"Hepimizin beklediği maç," dedi George.

Fred, "Oliver'in konuşmasını artık ezberledik," dedi Harry'ye. "Geçen yıl da takımdaydık."

"Siz ikiniz, kapayın çenenizi," dedi Wood. "Gryffindor takımı yıllardır hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Kazanacağız. Biliyorum."

Kazanamazsak canınıza okurum' gibilerden baktı.

"Tamam. Vakit geldi. Hepinize iyis anlar."

Harry, Fred'le George'un pesinden soyunma odasından çıktı, dizleri zangir zangir titriyordu, alkışlar arasında alana yürüdüler.

Hakem, Madam Hooch'tu. Alanın tam ortasında durmuş, elinde süpürge, iki takımı bekliyordu.

Takım oyuncularını çevresini sarınca, "Kuralların dışına çıkmadan oynayın," dedi. Harry, onun bunu söylerken Slytherin kaptanı, besinci sınıf öğrencisi Marcus Flint'e baktığını gözden kaçırmadı. Hint'te biraz ifrit kani vardı anlaşılan. Yükseklerde dalgalanan Başkan Adayımız Potter yazısını gördü o sırada. İki bir tuhaf oldu. Şimdi daha korkusuzdu artık.

"Süpürgelerinize binin, lütfen."

Harry, Nimbus İki Bin'ine bindi.

Madam Hooch gümüşdüğünü bütün gücüyle öttürdü.

On beş süpürge göğe havalandı. Yükseldiler, yükseldiler.

"Gryffindor'dan Angelina Johnson, Quaffle'i hemen yakaladı - ne müthiş bir Kovalayıcı u kız, üstelik ne kadar da çekici -"

"JORDAN!"

"Özür dilerim, Profesör."

Weasley ikizlerinin arkadaşı Lee Jordan anlatıyordu maçı, Profesör McGonagall de yanında oturmuş, onu denetliyordu.

"Fisek gibi yükseliyor, çok güzel bir pas attı Alicia Spinnet'a - Alicia'yı Oliver Wood keşfetmişti, geçen yıl yedek kaldı - Alicia'dan yine Johnson'a - hayır, Slytherin'ler kaptı Quaffle'i - Slytherin kaptanı Marcus Rint Quaffle'le iteliyor - bir kartal gibi süzülüyor havada - tam golünü - hayır, Gryffindor Tutucusu Wood engel oluyor, Quaffle Gryffindor'larda - Gryffindor Kovalayıcısı Katie Bell, Flint'in yanından pike yapıyor - AH - canı epey yandı herhalde, kafasına bir Bludger indi - Quaffle Slytherin'lere geçti - Adrian Pucey

direklere dogru ilerliyor, ama ikinci Bludger da onu engelledi, ya Fred ya da George Weasley yolladi topu, hangisi bilmiyorum - Gryffindor Vuruculari iyi çalisiyor - Quaffles imdi Johnson'da yine, önü açık, hizla ilerliyor - uçuyor, uçuyor - bir Bludger'i sivistirdi iste - direkler tam önünde - hadi, Angelina - Tutucu Bletchley dalıyor -tutamiyor - Gryffindor'lar - GOL!"

Gryffindor'lann sevinç çigliklari yükseldi göge, Slytherin'ler ise homurdaniyordu.

"Söyle toparlanin biraz, kipirdayin."

"Hagrid!"

Ron'la Hermione, Hagrid'e yer açmak için birbirlerine iyice sokuldular.

Boynuna astigi dürbüne hafifçe vurarak, "Kulübeden seyrediyordum," dedi Hagrid. "Ama burada, kalabaligin içinde olmaya benzemiyor. Snitch daha görünmedi, degil mi?"

"Hayir," dedi Ron. "Harry'ye daha isdüsmedi."

Hagrid, dürbününü kaldırıp gökte bir nokta gibi görünen Harry'ye bakarak, "Daha basina bir isgelmedi ya, bu da birs ey," dedi.

Harry, tepelerinde, çok yükseklerde, Snitch'i kollayarak dönüp duruyordu. Bu taktigi Wood'la birlikte hazirlamislardi.

"Snitch'i görünceye kadar birs eye bulasmayacaksin," demisti Wood. "Gerekti ginden önce saldiriya ug raman dogru olmaz."

Angelina sayi yapinca, Harry de dayanamamis, birkaç takla atmisti. S imdi yine Snitch'i kollamaktaydi. Bir aras öyle bir altin pariltisi görür gibi oldu, ama Weasleylerin kol saatlerinden birinin yansimasiydi bu; bir ara da bir Bludger top mermisi gibi hizla geldi üstüne, ama Harry egildi, Fred Weasley de Bludger'in pesine düsti.

Bludger'a bütün gücüyle vurup onu Marcus Flint'e dogru savururken, "Sen iyisin ya, Harry?" diye bagirdi.

"Slytherin saldiriyor," diyordu Lee Jordan. "Kovalayici Pucey iki Bludger'dan, Weasleylerden, Kovalayici Bell'den siyridi, ilerliyor - bir dakika - Snitch miydi o?"

Adrian Pucey, sol kulaginin dibinden yildirim hiziyla geçen sapsari piriltiya bakayim derken Quaffle'i düş ürdü, seyircilerden bir mirilti yükseldi.

Harry de gördü onu. Büyük bir heyecanla altin isiltiya dogru süzüldü. Snitch, Slytherin Arayicisi Terence Higgs'in de gözünden kaçmamisti. Neredeyse burun buruna, Harry'le topu kovalamaya basladilar - öteki oyuncular ne yapmalari gerektigini unutup havada salinarak onlan seyretmeye koyuldular.

Harry, Higgs'den daha hizliydi - küçük yuvarlak topun kanat çirparak nereye yöneldigim görebiliyordu - daha da hizlandi.

GÜMM! Asagidaki Gryffindor'lardan öfkeli çigliklar yükseldi - Marcus Flint kasitli biçimde Harry'nin önünü kesmis, Harry de havada boyuna yön degistiren süpürgesine sarilmek zorunda kalmisti can havliyle.

"Faul!" diye bagirdi Gryffindor'lar.

Madam Hooch öfkeyle birs eyler söyledi Flint'e, sonra da Slytherin'leri penaltıyla cezalandirdi. Ama o kargasa içinde Altin Snitch gözden yok olup gitmisti yine.

Asagida, oturduğu yerde Dean Thomas avazi çıktığı kadar bagiriyordu: "At disari! Kirmizi kart!"

Ron, "Bu futbol degil, Dean," diye hatirlatti ona. "Ouidditch oyuncularini oyundan atamazsin - hem kirmizi kart da nedir?"

Amc. Hagrid de Dean gibi düşünüyordu.

"Kurallari degistirmeleri gerek. Flint, Harry'yi tepe üstü yere çakabilirdi."

Lee Jordan, yan tutmamak için çok zorlanıyordu.

"Böyle apaçık, böyle alçakça bir saldırıdan sonra -"

"Jordan!" diye gürledi Profesör McGonagall.

"Yani, böyle pislige -"

"Jordan, seni uyariyorum -"

"Peki peki. Rint, Gryffindor Arayicisini az kalsin öldürecekti, olur böyles eyler. S imdi Gryffindor penalti kullanacak - Spinnet disari atiyor, sorun yok, oyun sürüyor, top yine Gryffindor'da."

Tam o sirada, Harry, basinin üstünden tehlikeli biçimde geçen bir baska Bludger'i savusturmayı basardi. Süpürgesi ansizin yalpaladi; ödü koptu. Düsecegini sandi bir an. Elleri ve dizleriyle simsiiki sarildi süpürgeye. Daha önce basina hiç böyle birs ey gelmemisti.

Aynis ey bir daha oldu. Süpürge onu sirtindan atmaya çalışıyordu sanki. Ama NimbusI ki Bin'ler de binicileri pek öyle fırlatıp atan süpürgelerden degillerdi. Harry, Gryffindor direklerine dönmeye çalışti; Wood'dan mola almasını isteyecekti - ama süpürgesinin bütün bütüne denetimden çıktığını gördü. Çeviremiyordu onu. Yönetemiyordu.. Havada zikzaklar çizerek ilerliyor, arada çilgincasına yalpalayarak binicisini üstünden atmaya çalışıyordu.

Lee maçı anlatmaktaydi hâlâ.

"Top Slytherin'de - Flint Quaffle'i aldı - Spinnet'i geçiyor - Bell'i de geçiyor - suratına bir Bludger indi, ke ske burnu kırılrsa -s aka ediyordum, Profesör -Slytherin sayı yaptı - olamaz..."

Slytherin'lerden bir alkiskoptu. Kimse Harry'nin süpürgesinin garip davranışlarını fark etmemisti. Süpürge ağır ağır daha yükseklerle çıkariyordu Harry'yi, yükseldikçe de hopluyor, zipliyor, yalpalıyordu.

"Harry ne yapıyor öyle, aklım ermedi," diye homurdandı Hagrid. Dürbünüyle bakti. "Onu tanimasam süpürgesini tutamıyor derim... ama olacak isdegil..."

Siralarda oturan herkes Harry'yi göstermeye basladi birdenbire. Süpürge boyuna takla atıyordu havada, Harry'nin bütün yaptığı, ona tutunmaya çalışmakti. Bütün seyircilerin soluğu kesilmisti. Harry'nin süpürgesi çilgincasına hoplayıp binicisini üstünden attı. Harry tek eliyle süpürgeye yapisti, havada sallanmaya bas ladi.

Seamus, "Flint faul yaptiginda acaba birs ey mi oldu ona?" diye fisildadi.

Titrek bir sesle, "Olamaz," dedi Hagrid. "Süpürgeleri Kara Büyü'den baska hiçbirs ey etkileyemez - hiçbir çocuk bir NimbusI ki Bin'e böyle birs ey yapamaz."

Bu sözler üzerine, Hermione dürbününü aldı Hagrid'in, ama yukariya, Harry'ye bakacagina deli gibi kalabaligi taramaya basladi.

"Ne yapiyorsun?" diye inledi Ron. Beti benzi atmisti.

Hermione, "Biliyordum," dedi soluk soluga. "Snape bak."

Ron dürbünü aldı. Snape tam karsilarindaki bölümün ortasmdaydi. Gözlerini Harry'ye dikmis, soluk bile almadan birs eyler mirildaniyordu boyuna.

"Birs ey yapiyor - süpürgeyi büyülüyor," dedi Hermione.

"Ne yapacagiz?"

"Bana birak."

Ron'un tek kelime daha söylemesine fırsat vermeden, ortaliktan yok oluverdi Hermione. Ron dürbünü Harry'ye çevirdi yine. Süpürge öylesine sarsiliyordu ki,

Harry'nin daha fazla tutunmasi olanaksizdi. Bütün seyirciler ayaga kalkmis, Weasley kardeşlerin Harryyi kurtarmaya gidislerini seyrediyordu dehset içinde -onu kendi süpürgelerine almaya çalışiyordu Weasley kardeşler, ama onlar yaklastıkça Harry'nin süpürgesi daha da yükseliyordu. Weasley kardeşler alçalıp onun alfanda çember çizerek dönmeye koyuldular - düşecek olursa onu tutmaya çalışacaklardı. Bu arada, kimse farkina varmadan, Marcus Hint Quaffle'i alıp beskere sayı yaptı.

Ron, çaresizlik içinde, "Hadisene, Hermione," diye mirıldandı.

Hermione kalabaligi yararak Snape'in oturduğu bölüme gitmisti,s imdi onun arkasindaki sirada kos uyordu; Profesör Quirrell'i tepe üstü ön siraya devirince özür dileme gereğini bile duymadi. Snape'in yanina varınca çömeldi, asasini çıkarıp iyi seçilmişbirkâç sözcük mirıldandı. Masmavi alevler fırladı asısından, Snape'in cüppesinin etegini sardı.

Snape'in tutustugunu fark etmesi için otuz saniye kadar geçti. Onun çigligi bastigini görünce, basarili oldug unu anladı Hermione. Etegi saran alevleri cebindeki küçük bir kavanoza koyarak oradan uzaklasti - neler oldugunu hiç anlamayacakta Snape.

Tamamdi artik. Harry havada süpürgesine yeniden binebilmisti ansizin.

"Bakabilirsin, Neville!" dedi Ron. Neville, son besdakikadir Hagrid'in paltosuna kapanmis, hiçkira hiçkira aglamaktaydi.

Harry hizla alçalmaya basladi, seyirciler elini agzina götürdüğünü gördüler onun, midesi bulamyordu da çıkaracakti sanki - Harry dört ayak üstü indi yere - öksürdü - sonra altian birs ey düstü eline.

Onu havaya kaldirarak, "Snitch'i yakaladim!" diye bagirdi, maç da herkesins askinligi içinde sona erdi.

Hint, yirmi dakika sonra bile, "Onu yakalamadi ki, az kalsin yutuyordu," diye uluyordu, ama bir yaran yoktu bunun - Harry kuralların dışına çıkmamisti, Lee Jordan da mutluluk içinde sonucu haykırıyordu Gryffindor 170-60 kazanmisti. Harry hiçbirini duymadi bunların. Hagrid'in kulübesinde Ron ve Hermione'yle demli bir çay içiyordu.

"Snape'in basının alfandan çıktı," diyordu Ron. "Hermione de, ben de gördük. Süpürgeyi lanetliyordu, boyuna mirildaniyordu, gözlerini sana dikmisti."

Maçı izlerken bunların hiçbirini duymamış olan Hagrid, "Saçma," dedi. "Snape niye böyle bir şey yapsın?"

Harry, Ron, Hermione birbirlerine baktılar, acaba anlatsalar mıydı ona? Harry gerçeği söylemeye karar verdi.

"Onun hakkında bir şey öğrendim," dedi Hagrid'e. "Cadılar Bayramı'nda üç baslı köpeği atlatmaya çalıştı. Köpek onu isirdi. Artık neyin bekçiliğini yapıyorsa, onu çalmaya çalışıyordu Snape."

Hagrid çaydanlığı yere düşürdü.

"Siz Fluffy'yi nereden biliyorsunuz?"

"Fluffy'yi mi?"

"Evet - benimdir - geçen yıl meyhanede tanıdığım bir Yunandan aldım - Dumbledore'a verdim - bekçiliğini yapsın diye..."

Harry, merakla, "Neyin bekçiliğini?" diye sordu.

Hagrid, "Baska bir şey sorma bana," diye homurdandı. "Büyük bir sırdır bu. Söyleyemem."

"Ama Snape çalmaya çalışıyordu onu."

Hagrid, "Saçma," dedi yine. "Snape, Hogwarts öğretmenlerinden biri, böyle bir şey yapmaz."

Hermione, "Peki, neden Harry'yi öldürmeye çalıştı öyleyse?" diye bağırды.

O gün öğleden sonra olanlar, Snape hakkındaki bütün düşüncelerini değiştirmişti anlaşılan.

"Bir uğursuzluk büyüsü gördüm mü, hemen anlarım, Hagrid. Bu konuda yazılmış her şeyi okudum! Büyü yaptığını gözle dimdik bakman gerek, Snape gözlerini bile kırpmıyordu. Gördüm onu!"

Hagrid, öfkeyle, "Yanılıyorsunuz diyorum size!" diye gürledi. "Harry'nin süpürgesi niye öylesi şeyler yaptı, aklım ermez, ama Snape öğrencileri öldürmeye kalkacak biri değil! Şimdi dinleyin beni - üçünüz de - sizi ilgilendirmeyen şeylere bulanıyorsunuz. Tehlikeli bir şey bu. O köpeği unutun, neyin bekçiliğini yaptığını da unutun, bu Profesör Dumbledore'la Nicolas Flamel arasında bir şey"

"Haa!" diye mirıldandı Harry. "Demek isin içinde Nicolas Flamel diye biri daha var, öyle mi?"

Hagrid, öfke içinde, kendi kendine lanetler yağdırıyor gibiydi.

ONI KINCIBOLÜM

Kelid Aynasi

Noel yaklasiyordu. Aralik ortalarında bir sabah Hogwarts'takiler uyanınca her yerin bir metre karla örtülmüşoldugunu gördüler. Göl donmustu, Weasley kardeşler birkaç kartopuna büyü yapıp onları Quirrell'in sarığında hoplattıkları için cezalandırıldılar. Hagrid, fırtınalı gökte mektup tasımayı nasılsa basabilen birkaç baykusu iyileştirip yeniden uçacak duruma getirdi.

Herkes tatili dört gözle bekliyordu. Gryffindor ortak salonuyla Büyük Salon'da atesgüldür güldür yaniyordu, ama esintili koridorlar buz gibi soguktu, acı rüzgâr sınıf pencerelerini zangırdatıyordu. En kötüsü'de Profesör Snape'in zindanlardaki sinifiydi; öylesine soguktu ki sınıf, herkesin solugu sis gibi yükseliyordu agzından, öğrenciler sıcak kazanlarına sokulabildikleri kadar sokuluyorlardı.

Iksir dersinin birinde, "Evlerinde istenmedikleri için Noel'i Hogwarts'ta geçirecek öğrencilere acıyorum," dedi Draco Malfoy.

Konusurken Harry'ye bakıyordu. Crabbe'yle Goyle kıkırdadı. O sırada öğütülmüşaslanbalığı kılçığı ölçmekte olan Harry onlara aldirmadı. Malfoy Quidditch maçından beri daha da tatsız biri olup çıkmisti. Slytherin'in yenilgisini içine sindirememis, Gryffindor'urt bundan sonraki maçta Harry'nin yerine Arayıcı olarak koca agızlı bir ağaç kurbagasi oynatacağını söyleyerek herkesi güldürmeye çalışmisti. Sonra da kimsenin bunu komik bulmadığını fark etmisti, herkes Harry'nin o hoplayan süpürgede nasıl durduğundan pek etkilenmisti çünkü. Malfoy da, kiskançlık ve öfke içinde, doğru dürüst bir ailesi olmadığını söyleyerek Harry'ye sataşmayı sürdürmüştü.

Harry'nin Noel'de Privet Drive'a gitmeyeceği dogruydı. Profesör McGonagall bir hafta önce gelmiş, tatilde okulda kalacakların listesini çıkarmisti; Harry hemen yazdırmisti adını. Hiç üzölmüyordu buna, geçirdiği en güzel Noel herhalde bu olacaktı. Ron'la kardeşleri de okulda kalacaktı, çünkü Mr ve Mrs Weasley Char-lie'yi görmek için Romanya'ya gidiyorlardı.

Iksir dersinin sonunda zindanlardan çıkarken, önlerindeki koridoru kapayan koca bir köknar ağacıyla karsılaştılar. Dibinden fırlamışiki dev ayakla of-pof sesleri, ağacın arkasında Hagrid'in bulunduğunu gösteriyordu.

Ron, basını dalların arasından uzatarak, "Merhaba, Hagrid, yardım ister misin?" diye sordu.

"Yok, iyiyim, sagol, Ron."

Arkalarından Malfoy'un soguk homurtusu duyuldu: "Yoldan çekilir misin? Sen de bahsismi koparmaya çalışıyorsun, Weasley? Hogvarts'tan ayrılınca sen de bekçi olacaksın herhalde - sizin evinizin yanında Hagrid'in kulübesi saray gibidir."

Ron tam Malfoy'a saldırıyordu ki, merdivenlerde Snape göründü.

"WEASLEY!"

Ron, Malfoy'un cüppesinin yakasını bıraktı.

Hagrid, agacin arkasından kocaman killi yüzünü uzatarak, "Ron'u kiskirtmaya çalışıyor, Profesör Snape," dedi. "Malfoy ailesine hakaret ediyordu."

Snape, hisirtili sesiyle, "Ne olursa olsun, kavga etmek Hogwarts kurallarına aykırıdır," dedi. "Gryffindor'dan bespuan daha, Weasley. Daha fazla kesmediğime sevin. Hadis imdi, yürüyün hepiniz."

Malfoy, Crabbe ve Goyle, agacin dallarını itip siratarak uzaklastılar, her yana kozalaklar saçıldı.

Roy, Malfoy'un arkasından dislerini gıcirdatarak, "Bunun hesabını soracağım ondan," dedi. "Su günlerde soracağım. Elime bir geçirsem -"

"İkisinden de tiksiniyorum," dedi Harry, "Malfoy'dan da, Snape'ten de."

Hagrid, "Hadi, keyiflenin biraz, Noel yaklaşıyor," dedi. "Bakin ne söyleyeceğim size, benimle gelin de Büyük Salon'a bir göz atın, dehşet oldu."

Harry, Ron ve Hermione, Hagrid'le agacının pesine takilip Büyük Salon'a gittiler; Profesör McGonagall'la Profesör Flitwick, Noel süslemeleriyle uğrasiyordu.

"Ah, Hagrid, sonuncu ağaç - ilerideki köseye koyar misin?"

Salon çok görkemliydi doğrusu. Duvarlara çoban-püskülü ve ökseotundan yapılmış süslemeler asılmıştı, odaya tam on iki dev Noel ağacı yerleştirilmişti, bazıları incecik buzullarla parlıyor, bazıları da üstlerindeki yüzlerce mumla ısiliyordu.

"Tatilinize kaç gün kaldı?" diye sordu Hagrid.

"Sadece bir," dedi Hermione. "Simdi aklıma geldi Harry, Ron, yemeğe yarım saat var, kitaplıkta olmalıyız."

Ron, "Doğru, haklısın," dedi, asasının ucundan fiskırttıği altın baloncukları yeni ağacın dallarına asmakta olan Profesör Flitwick'ten zor ayırdı gözlerini.

Hagrid, onların pesine takilip salondan çıkarken, "Kitaplığa mı?" diye sordu. "Tatilden hemen önce mi? Siz de çalışmaya amma meraklıymisiniz haa?"

Harry, "Biz çalışmıyoruz ki," dedi neseyle. "Sen Nicolas Flamel'in sözünü ettiğinden beri onun kim olduğunı araştırıyoruz."

"Ne yapıyorsunuz?" İ yices asimisa benziyordu Hagrid. "Bana bakın - söyledim size - bırakın bunu. Köpeğin neyi koruduğu sizi ilgilendimez."

Hermione, "Biz sadece Nicolas Hamel'in kim olduğunu anlamaya çalışıyoruz, o kadar," dedi.

"İstersen sen söyle de bizi bir dertten kurtar," dedi Harry. "Simdiye kadar yüzlerce kitap karıstırdık, hiçbir yerde adını göremedik - bir ipucu ver - biliyorum, adını bir yerde okumustum."

Hagrid, "Benden laf alamazsınız," diye kestirip attı.

"Öyleyse kendimiz arar buluruz," dedi Ron; homurdanıp duran Hagrid'den ayrılıp kitaplığa kostular.

Hagrid agzından kaçirdigindan beri Flamel'in adini ariyorlardi kitaplarda, Snape'in çalmaya çalistigis eyin ne oldugunu baska türlü nasıl öğrenebilirlerdi? Sorun, nereden baslayacagini bilmekti. Flamel'in, adini kitaplara geçirecek ne yaptigini bilmeden hiç de kolay olmuyordu bu is. Yiminci Yüzyilin Büyük Sihirbazlari'nda, Çağimizin Önemli Büyücülerinde yoktu; önemli Modern Büyücülük Buluslari'nda da, Büyücülükte Son Gelismeler Üstüne Bir inceleme'de de adina rastlanmiyordu. Kitaplik da kitaplikti hani; içinde on binlerce kitap, binlerce raf, yüzlerce bölme vardı.

Hermione incelemeye karar verdigi konularin ve kitap adlarinin listesini çıkarirken, Ron da bir raftan rasgele kitaplar indirmeye koyuldu. Harry, Kisitli Bölüm'e yöneldi. Flamel'i orada bir yerlerde bulabileceg ini düşünüyordu bir süredir. Ama o bölümdeki kitaplara bakabilmek için öğretmenlerin birinden imzali bir kâğıt getirmesi gerekiyordu, öyle bir izin alamayacagini da biliyordu. Hogwarts'ta öğretilmeyen, sadece ileri düzeyde Karanlık Sanatlara Karsi Savunma dersini alan yüksek sinif öğrencilerinin okuyabildigi, Kara Büyü'yle ilgili kitaplardi bunlar.

"Ne ariyorsun, çocuk?"

"Hiç," dedi Harry.

Kitaplik görevlisi Madam Pince, elindeki toz fırçasini salladi ona.

"Öyleyse disari. Hadi - git buradan!"

Harry ayaküstü bir yalan kiviramadigina üzülererek kitapliktan ayrildi. Ron ve Hermione'yle birlikte, Flamel'i nerede bulabileceklerini Madam Pince'e sormamayi daha önce kararlasmislardi. Söylardi nasıl olsa, ama bunun Snape'in kulagina gitmesini göze alamazlardi.

Harry disarida, koridorda iki arkadasim bekledi, bakalim onlar birsey bulabilecekler miydi? Ama pek de umutlu degildi. I ki haftadir ariyorlardi, ama kitapliga sadece ders aralarinda gidebildikleri için, birsey bulamamalari da peks asirtici degildi dogrusu. Bütün istedikleri, Madam Pince'in solugunu enselerinde duymadans öyle uzun uzun arastirmakti.

Besdakika sonra, baslanni iki yana sallayarak, Ron'la Hermione geldiler yanina. Yemege gittiler.

"Ben yokken bakmayi sürdüreceksiniz, değil mi?" dedi Hermione. "Birsey bulacak olursanız, bana bir baykusyollarsınız."

Ron, "Sen de annenle babana sor bakalim, Flamel'in kim oldugunu biliyorlar mi," dedi. "Onlara sormak daha güvenli."

"Elbette güvenlidir," dedi Hermione. "Ikisi de disçi."

Tatil baslayınca, Ron'la Harry öylesine eğleniyorlardi ki, Flamel'i pek düşünmüyorlardi bile. Yatakhane onlara kalmisti, ortak salon da her zamankinden tenhaydi, ocagin önündeki güzel koltuklara rahatça kurulabiliyorlardi. Saatlerce oturuyor, artık ne buldularsas ise geçirip kizartiyor, Malfoy'u okuldan nasıl attirabileceklerini konusuyorlardi - elbette olacak isdegildi bu, ama lafi bile güzeldi.

Ron, Harry'ye büyüci satrancı da öğretmeye baslamisti. Tipki Muggle satrancı gibiydi bu, ama taslar canliydi, bu da askerlere savasta komuta etmek gibi bir duygu uyandiriyordu oynayanda. Ron'un satranç takimi pek eskiydi, yipranmisti. Sahip oldugu hers ey gibi, o da aileden kalmisti - büyükbabasindan. Ama yasli taslar uysaldi dogrusu, Ron ne derse hemen yapıyorlardi.

Harry, Seamus Finnigan'dan ödünç aldığı taslarla oynuyordu, dogrusu hiçbirinin güveni yoktu kendisine. Pek iyi bir oyuncu sayılmazdi, taslar ne yapacagini söylüyor, boyuna bagirip çağiriyorlardi: "Beni oraya yollama, atini görmüyor musun? Onu yolla. Onu yitirsek de önemi yok."

Noel'den bir gece önce, Harry ertesi günkü oyunları, yemekleri düşünerek yattı, armagan beklemiyordu kimseden. Ama ertesi sabah uyandığında ilk gördüğü, yatağının ayak ucuna bırakılmisküçük bir paket yığ ini oldu.

Kalkıp sabahliğini giyerken, Ron'un uykulu sesini duydu: "Mutlu Noeller."

"Sana da," dedi Harry. "Suna bakar misin? Armagan bırakmışlar!"

Ron, Harry'ninkinden biraz daha büyük olan kendi paket yığ inına egilerek, "Ne bekliyordun yani?" dedi. "Salgam mı bırakacaklardı?"

Harry en üstteki paketi aldı. Kahverengi bir kâgida sarılmış, üstüne de eğri büğrü harflerle Hagrid'den Harry'ye yazılmıştı. Kabaca yontulmustahta bir flüt çıktı paketten. Besbelli Hagrid yapmıştı bunu. Harry üfledi - baykussesine benzer bir ses duyuldu.

Çok daha küçük olan ikinci paketten bir not çıktı.

Noel kartını aldık; armaganını ilisik'e gönderiyoruz. Vernon Eniste ile Petunia Teyze. Nota bir ianecik bozukluk para, elli pens ilistürülmüştü.

"Beni unutmamışlar," dedi Harry.

Ron elli pensten büyülenmişti sanki

"Acayip!" dedi. "Biçimi ne tuhaf! Pan mi bu?"

"Senin olsun," dedi Harry; Ron'un ne kadar sevindiğini görünce güldü. "Hagrid, teyzem, enistem - ötekileri kim yollamışacaba?"

Ron, yüzü pembeleserek, yamru yumru bir paketi gösterdi, "Sunun kimden geldiğini biliyorum galiba," dedi. "Annemden. Ona kimseden armagan beklemediğini söylemistim - ah, olamaz," diye homurdandı sonra. "Sana Weasley kazagi örmüş."

Harry kâgidi yırtarak paketi açmıştı bile. I çinden el örgüsü zümrüt yesili bir kazakla evde yapılmış kurabiyeler çıktı.

Ron, kendi paketini açarak, "Bize her yıl kazak örür," dedi. "Benimki hep visne çürügüdür."

Harry, "Beni de düşünmesi ne kadar güzel," dedi; bir kurabiye attı ağzına - kurabiye de çok tatlıydı dog rusu.

Bir sonraki paketten de tatlı çıktı - Hermione'den koca bir kutu Çikolatalı Kurbaga.

Bir tek paket kalmıştı imdi. Harry onu kaldırıp öyle bir yokladı. Çok hafifti. Sonra açtı.

Siviya benzer gümüsrengi birş ey kayıverdi yere, kıvrılarak durdu, piril piril parlıyordu. Ron'un solugu kesilmişti sanki.

"Bunlari duymustum," dedi fisiltiyi. Hermione'nin armaganini, Binbir Çesit fasulyeS ekerlemesi kurusunu yatağa birakti. "Eger düsündüğümS eyse bu - çok ender bulunan, çok degerli birS eydir."

"Nedir bu?"

Harry, parlayan gümüsrengi kumasparçasini yerden aldı. Dokununca bir tuhaf geliyordu insanin eline. Sudan dokunmuşbir kumasti sanki.

Yüzünde derin bir hayranlıkla, "Bir Görünmezlik Pelerini bu," dedi Ron. "Evet - denesene."

Harry, pelerini sirtina atti; Ron bir çiglik kopardi.

"Öyle! Asagi bak!"

Harry ayaklarına bakti; ama ayaklari ortada yoktu. Ayna'ya kostu. Kendini gördü. Bedeni yok olmustu, sadece kafasi sallaniyordu havada. Pelerini basina çekti, görüntüsü bütün bütüne siliniverdi.

Ron, "Bir de not var!" dedi ansizin. "İçinden bir not düstü!"

Harry pelerini çıkarip mektubu kapti. Daha önce hiç görmediği incecik, süslü harflerles unlar yaziliydi:

Baban ölmeden önce bunu bana birakti. Sana vermenin sirasi geldi.

Onu iyi kullan. Mutlu Noaller dilerim.

İmza yoktu. Harry gözlerini nattan ayiramiyordu. Ron hayran hayran pelerine bakiyordu.

"Bunlardan biri için hers eyimi verirdim," dedi. "Hers eyimi. Ne oldu?"

"Yok birS ey," dedi Harry. Bir gariplik çökmüstü içine. Pelerini kim yollamisti? bir zamanlar gerçekten babasinin miydi?

BirS ey düşünmeye, söylemeye fırsat kalmadan yatakhane kapisi açildi, Fred ve George Weasley daldi içeri. Harry pelerini hemen ortadan kaldirdi. Onu bir baskasina göstermek istemiyordu daha.

"Mutlu Noeller!"

"Baksana - Harry de bir kazak almis!"

Fred de, George da birer mavi kazak giymislerdi; birinin üstünde kocaman sari bir F, ötekinin üstünde de kocaman sari bir G vardi.

Harry'nin kazagini kaldırıp göstererek, "Ama onunki bizimkinden güzel," dedi Fred. "Aileden biri degilsen daha özen gösteriyor."

George, "Sen niye kazagini giymiyorsun, Ron?" diye sordu. "Hadi, giys unu, hem güzel, hem sicacik tutuyor."

Ron, kazagi gönülsüzce kafasından geçirirken, "Nefret ediyorum visne çürüğünden," dedi.

"Seninkinin üstünde harf yok," dedi George. "Adini hiç unutmadığını düşünüyor herhalde. Ama biz de aptal değiliz ya - birimizin adı Gred, birimizin adı Forge"

"Nedir bu gürültü?"

Percy Weasley kapıdan basını uzattı, bütün bunları onaylamıyor gibiydi. O da armaganlarını aç aç gelmişti herhalde, koluna kocaman bir kazak açmıştı çünkü; Fred kazığı çekip aldı.

"P var! Herhalde Parlak Öğrenci anlamındadır! Hadi, Percy, giys unu. Bak, biz hepimiz giydik. Harry'de bile var."

ikizler kazığı kafasından geçirmeye çalışırken, "Ben - istemiyorum -" diye homurdandı Percy; bu arada gözlüğü de düşmüştü.

George, "Bugün Sınıf Başkanlarıyla birlikte olmayacaksın," dedi. "Noel'de aile bir araya gelir."

Kazaktan kollarım bile geçirmesine fırsat vermeden Percy'yi karga tulumba odadan çıkardılar.

Harry hayatında böyle Noel yemeği yememişti. Nar gibi kızarmış süz beşili hindi, dağ gibi kızarmış, has lahmispates yığınları, tabaklar dolusu salam, kâseler dolusu tereyağlı bezelye, salçalar, yabancılarını sosları - adım bası da büyücü maytapları. Bu olağanüstü maytaplar, Dursley'lerin aldığı, içlerinden kartons apkalı küçük plastik oyuncaklar fıskıran o incecik Muggle maytaplarına hiç mi hiç benzemiyordu. Harry, bir büyücü maytabı aldı Fred'le, maytap patlamakla kalmadı, top gibi gümbürdeyerek onları mavi bir dumana sardı, içinden de bir amirals apkasiyle birkaç canlı fare çıktı. Yüce Masa'da, sivri büyücü külahı yerine çiçekli bir takke giymiş olan Dumbledore, Profesör Flitwick'in anlattığı fıkraya gülmekteydi.

Hindiden sonra alev alev Noel pastaları geldi. Diliminin içinden çıkan gümüş Orak'la az kalsın disı kırılıyordu Percy'nin. Harry, s arap istedikçe kiplirmizi kesilen Hagrid'e bakıyordu; sonunda Profesör McGonagall'i yanagından öptü Hagrid; silindirs apkasi yana yatmıştı Profesör McGonagall'in, Harry onun kızmadığını görünce asırdı.

Sonunda masadan ayrıldığında, Harry'nin kucığı maytaplardan çıkanlarla doluydu, içlerinde bir yığın ısıklı patlamaz balon, bir kendi-sigilini-kendin-yap seti, bir de yepyeni büyücü satrancı takımı vardı. Beyaz fareler ortadan yok olmuşlardı, Harry onların Mrs Norris'e Noel yemeği olabileceklerini düşünerek üzüldü.

Harry ile Weasley'ler, bahçede korkunç bir kartopu savaşı tutusarak mutlu bir öğleden sonra geçirdiler. Sonra, titreyerek, sırlıklam, soluk soluga, Gryffindor ortak salonundaki ocanın basına çıktılar. Harry, satranç takımının açılışını yaptı, Ron'un karsısında unutulmaz bir yenilgiye uğradı. Percy yardım etmeye kalk-masaydı belki o kadar da ezilmezdi.

Hindili sandviçlerini, tatlılarını, pastalarını yiyip çaylarını da yudumladıktan sonra herkesin üstüne bir ağırlık çöktü, Percy'nin, başkanlık rozetini çaldıkları için, Gryffindor koridorlarında Fred'le George'u kovalamasını seyretiler.

Ömrü boyunca Harry'nin geçirdiği en güzel Noel'di bu. Yine de bütün gün kafasını birsey kurcaladı durdu. Ancak yatağına uzanıp da bir basına kalınca rahat rahat düşünebildi bunu: Görünmezlik Pelerini'ni kim göndermişti acaba?

Ron, karni hindiyle, pastayla dolu, yatağının yanındaki perdeleri çekerek çekmez uykuya dalmıştı, kendisini tedirgin edecek bir konu da yoktu. Harry yatağının altına eğilip Pelerin'i çıkardı.

Babasının... bir zamanlar babasının bu. I pekten bile yumusak, havadan bile hafif olan kumasellerinden kayip gidiyordu. Notta ne yaziliydi: Onu iyi kullan.

Hemen denemeliydi onu, s imdi. Yatafindan cikip Pelerin'e sarindi. Bacaklarina bakinca ay isigindan, gölgelerden baska birsey göremedi. Çok tuhaf bir duyguydu bu.

Onu iyi kullan.

Ansizin uyandi Harry. Bu Pelerin'le bütün Hogwarts, önünde açilivermisti. O karanlikta, o sessizlikte bir heyecan kapladi bütün bedenini. Bununla her yere gidebilirdi, her yere, Filch de farkina bile varmazdi.

Ron uykusunda homurdandi. Harry onu uyandirsa miydi acaba? Ama birsey ona engel oldu - babasının Pelerin'i - bu kere - ilk kere - tek basina hareket etmek istiyordu.

Süzülerek yataktan çıktı, merdivenden indi, ortak salonu da arkada birakip resimdeki delikten geçti.

Sisman Kadin, cirtlak sesiyle, "Kim var orada?" diye sordu. Hiçbirs ey söylemedi Harry. Hizli hizli koridorda yürüdü.

Nereye gitmeliydi? Durdu, yüregi gümbür gümbür, düşündü. Birdenbire aklina geldi. Kitapliktaki Kisitli Bölüm. I stediği kadar okuyabilecekti orada, Flamel'in kim oldugunu buluncaya kadar. Görünmezlik Pelerini'ne simsiki sarilarak yola koyuldu.

Kitaplik ürkütücüydü, karanliktan göz gözü görmüyordu. Harry kitap raflarina giden yolu görebilmek için fenerini yakti. Fener havada yüzüyor gibiydi sanki, Harry onu elinde tuttugunu biliyordu gerçi, ama yine de bu görünüm tüylerini ürpertiordu.

Kisitli Bölüm kitapligin arkasindaydi. O bölümü ötekilerden ayiran ipin üstünden dikkatle atladi, kitap adlarini okuyabilmek için fenerini kaldirdi.

Pek bir anlam çıkaramadi adlardan. Dökülmüş, soluk yaldizli harfler, Harry'nin bilmediği dillerde sözcükler olusturuyordu. Bazi kitapların hiç adi yoktu. Bir kitabın üstünde ise kana benzeyen koyu bir leke vardi. Harry'nin ensesindeki saçlar dimdik oldu. Belki kendisine öyle geliyordu, ama kitaplar arasından bir fisiltinin yükseldigini duyar gibi oldu. Sanki onun orada olmamasi gerektiğini biliyorlarmisgibi.

Bir yerden baslamaliydi. Feneri dikkatle yere koyarak en alt rafta ilginç görünüslü bir kitap aramaya bas ladi. Gözüne kara cildi gümüşçizgili kocaman bir kitap ilisti. Güçlülle çıkardi onu, kitap çok agirdi çünkü, dizlerinin üstüne koyarak açti.

Sessizligi, insanin kanini donduran, kulaklari sagir eden bir çiglik bozdu - kitap haykiriyordu! Harry hemen kapatti kapagini, ama çiglik kesilmedi, daha da yükselerek sürüp gitti. Harry geriye dogru sendeledi, fenere çarpti, aninda söndü fener. Korkuya kapildi Harry, disaridaki koridorda yaklasan ayak sesleri duydu - kitabi yine rafa tikistirarak tabanlari yagladı. Kapida Filch'le karsilasti; Filch'in çilgincasına açilmisgözleri onu göremedi. Harry onun iki yana açilmiskollarinin altından süzülerek koridora firladi, kulaklarında kitabın çigliği çinliyordu hâlâ.

Kocaman bir zirhin önünde durabildi ancak. Kitapliktan öyle bir kaçmisti ki, nereye gittiginin farkina bile varmamisti. Belki de karanlik yüzünden, s imdi nerede oldugunu bilmiyordu. Mutfakların yanında böyle bir zirh olacakti gerçi, ama orasi herhalde beskat asagıda kalmisti.

"Geceleri birinin dolastigini görürsem hemen size gelmemi söylemistiniz, Profesör. Biri kitapliga girmis -Kisitli Bölüm'e."

Harry yüzündeki kanin çekildigini hissetti. Her nereye geldiyse, Filch oraya kestirme bir yol biliyordu anla silan, yumusak, yapisyapissesi gittikçe yaklasiyordu çünkü; dehset içinde, Snape'in yanit verdigini duydu.

"Kisitli Bölüm'e mi? Eh, pek uzakta olamazlar, yakalariz."

Filch'le Snape köseyi dönüp yaklasirlarken, Harry oldugu yere çakilip kaldi. Onu göremezlerdi elbet, ama koridor öylesine dardi ki, biraz daha yaklasacak olurlarsa mutlaka çarparlardi - Pelerin, somut bedenini ortadan kaldirmiyordu.

Olabildigi kadar sessizce, geriledi. Solda aralik bir kapi gördü. Tek umuduydu bu. Solugunu tutarak, kapiyi kipirdatmadan içeri süzölmeyi basardi; Snape'le Filch hiçbir ey fark etmediler. Geçip gittiler; Harry, derin derin soluyarak duvara yaslandi, onların uzaklasan ayak seslerini dinledi. Az kalsin yakayi ele verecekti; ucuz atlatmisti. Saklandigi odanın nasıl bir yer oldugunu anlayincaya kadar birkaç saniye geçecekti.

Kullanilmayan bir sinifa benziyordu burasi. Duvar diplerinde masalari, siralari andiran birtakim esyalar seçiliyordu karanlıkta, bir de basasagi çevrilmişbir çöp sepeti - ama duvara dayali bir ey daha vardi ki, siritiyordu, sanki biri, ayak altında durmasin diye, onu getirmis, oraya koymustu.

Görkemli bir aynaydi bu, pençeye benzeyen iki ayak üstünde, süslü yaldizli çerçevesiyle tavana kadar uzaniyordu. Tepesine de boydan boya bir yazi islenmisti: Kelid stra ehru oyt ube cafru oyt on ivohsi.

Filch'le Snape'ten ses gelmediği için korkusu yatismaya baslayan Harry, aynaya bakmak istedi; kendini görmeyecekti, ama olsun - yaklasti.

Çiğlik atmamak için agzini elleriyle kapamak zorunda kaldi. Arkasina döndü hizla. Kitabın haykirisinda bile bu kadar çilginca atmamisti yüregi - aynada sadece kendini görmemis, arkasinda bir yigın insan daha görmüştü.

Ama oda bostu. Soluk soluga, yine aynaya döndü usulca. Oradaydi iste, kendi yansimasini gördü, yüzü korkudan bembeyaz kesilmisti, arkasinda en az on kisi daha vardi. Harry omzunun üstünden bakti - kimseler yoktu yine. Yoksa onlar da mi görünmezdi? Görünmez insanlarla dolu bir odaya mi girmisti, aynanın özelliği, ister görünür olsun, ister görünmez olsun, hers eyi yansitmak miydi?

Aynaya bir daha bakti. Kendi görüntüsünün arkasinda duran bir kadın ona gülümsüyor, el salliyordu. Kolunu uzatti, eli bir ey degmedi. Kadın orada olsaydi ona dokunurdu, görüntüleri öylesine yakindi ki -ama havadan baska bir ey duymadi - kadın da, ötekiler de varliklarini sadece aynada sürdürüyorlardi.

Çok güzel bir kadindi bu. Koyu kizil saçlari vardi, gözleri ise - gözleri tipki benim gözlerime benziyor, diye düşündü Harry, aynaya biraz daha yaklasti. Yemyesil - biçim ayni... Kadının agladigim fark etti; gülümsüyordu, ama ayni anda da agliyordu. Yaninda oturan uzun boylu, siyah saçlı, ince adam kolunu onun omzuna dolamisti. Gözlük vardi gözünde, saçlari daginikti. Arkasi, tipki Harry'nin saçlari gibi, yatmamisti.

Harry o kadar yaklasmisti ki aynaya, burnu neredeyse kendi görüntüsüne degecekti.

"Anne?" diye fisildadi. "Baba?"

Ona gülümseyerek baktılar sadece. Harry aynada ötekilerin de yüzlerine bakınca, hepsinin gözlerinin kendi gözleri gibi yeşil olduğunu gördü, burunları da aynıydı, ufak tefek ihtiyar bir adamın dizleri ise tipki

Harry'ninkiler gibi top toptu - yasami boyunca ailesini ilk kere görüyordu Harry.

Potter'lar gülümseyerek el salladılar ona, Harry de onlara özlemle baktı - ellerini aynaya dayamisti - sanki uzanıp da ailesine dokunacakmışgibi. Büyük bir acı duyuyordu içinde - yarı sevinç, yarı hüznün.

Orada ne kadar kaldı, bilmiyordu. Görüntüler silinmedi - baktı, baktı - sonunda uzaklardan bir gürültüyle kendine geldi. Kalamazdı artık, yatağına dönmeliydi. Gözlerini annesinin yüzünden kaçırarak, "Döneceğim," diye fisildadi, odadan hızla çıktı.

Ron, ters ters, "Beni uyandırabilirdin," dedi.

"Bu gece gelebilirsin. Yine gideceğim, sana aynayı

göstereyim."

Ron, "Annenle babanı görmek isterim," dedi merakla.

"Ben de senin aileni görmek isterim, bütün Weas-ley'leri - bana bütün kardeşlerini gösterirsin, hepsini."

"Zaten ne zaman istersen görebilirsin onları," dedi Ron. "Bu yaz bizim eve gelmen yeter. Neyse, belki sadece ölüleri gösteriyordur. Ama Flamel'i bulamaman yazık olmuştugrusu. Biraz salam alsana, hiçbir şey yemeyecek misin?"

Harrynin içinden yemek yemek gelmiyordu. Annesiyle babasını görmüştü, o gece bir daha görecekti. Flamel'i unutmuşgibiydi. Sanki pek önemi yoktu bunun artık. Üç baslı köpeğin neyi beklediği kimin umurundaydı? Snape onu çalsa bile ne çıkardı?

"İyi misin?" dedi Ron. "Bir tuhaf görünüyorsun."

Harry'nin en büyük korkusu aynalı odayı bulamamaktı. Ertesi gece Ron'u da Pelerin'in altına alıp ağır ağır yola koyuldu. Kitaptan çıktıktan sonra izlediği yolu hatırlamaya çalıştı. Karanlık geçitlerde bir saat kadar dolastılar.

"Donuyorum," dedi Ron. "Unutalım bunu, dönelim."

"Hayır!" diye fisildadi Harry. "Buralarda bir yerde olacak."

Ters yöne süzülen uzun boylu bir cadı hayaletinin yanından geçtiler, baska kimseyle karşılaşmadılar. Ron ayaklarının donduğundan yakınmaya başlamisti ki, Harry zirhi gördü.

"Burasi - evet - burasi!"

Kapiyi iterek açtılar. Harry Pelerin'i çıkarıp attı sirtindan, aynaya kostu.

Oradaldı. Onu görünce, annesiyle babasının yüzleri isidi.

"Gördün mü?" diye fisildadi Harry.

"Ben birs ey göremiyorum."

"Bak! Hepsi orada - hepsi..."

"Sadece seni görebiliyorum."

"Dogru dürüst bak, benim durdugum yerde dur."

Yana çekildi, ama Ron aynanın önüne geçince, o da ailesini göremez oldu; çizgili pijamasıyla Ron'u görüyordu sadece.

Ama Ron, büyülenmişgibi, kendi görüntüsüne dikmisti gözlerim.

"Bana bak!" dedi.

"Aileni görebiliyor musun yanında?"

"Hayir - tek basımayım - ama değişmişim - daha büyümüşüm sanki - Öğrenciler Baskanı'yım!"

"Ne?"

"Evet - Bill'in taktığı rozetten var göğsümde - elimde de Okul Kupası'yla Quidditch Kupası - Quidditch kaptanı da olmuştum!"

Ron, gözlerini bu inanılmaz görüntüden ayırıp heyecanla Harry'ye baktı.

"Bu ayna geleceği de mi gösteriyor dersin?"

"Nasıl olur? Ailemde herkes öldü - bir daha bakayım-"

"Dün bütün gece baktın, bırak, azıcık da ben bakayım."

"Elinde Quidditch Kupası varsa var, ne olmuş yani? Ben annemle babamı görmek istiyorum."

"İtme beni -"

Ansizin koridorda kopan bir gürültü tartışmayı sona erdirdi. Ne kadar yüksek sesle konuştuklarının farkında bile olmamışlardı.

"Çabuk!"

Ron Pelerin'i tam sırtlarına çekmişti ki, Mrs Norris'in isil isil gözleri belirdi kapıda. Ron'la Harry hiç kipişdamadan öylece durdular, aynı eyi düşünüyorlardı - Pelerin kedilerde de ise yarıyor muydu acaba? Kendilerine yüzyıllar gibi gelen bir bekleyisten sonra, Mrs Norris dönüp gitti.

"Güvenli değil burası - Filch'i çağırmaya gitmistir, mutlaka bizi duydu. Hadi."

Ron, Harry'yi sürükleyerek odadan çıkardı.

Ertesi sabah kar hâlâ erimemisti.

Ron, "Satranç oynar misin, Harry?" diye sordu.

"Hayir."

"Asagi inip Hagrid'i görmeye gitsek?"

"Hayir... sen git..."

"Ne d s nd ğ n  biliyorum, Harry, aynayi d s n yorsun. Bu gece gitme."

"Neden?"

"Bilmiyorum, içimde kötü bir his var - hem zaten Filch'ten, Snape'ten, Mrs Norris'ten yakayı zor siyirdin. Seni g rmezlerse görmesinler. Ya sana arparlarsa? Ya birs ey devirirsen?"

"Hermione gibi konusuyorsun."

"Ciddiyim, Harry, gitme."

Ama Harry'nin bir tek d s nce vardi kafasinda, o da aynaya gitmekti, Ron da kendisini durduramazdi.

  nc  gece yolu çok daha çabuk buldu. Öyle hizli yürüyordu ki, akli basinda birinin edemeyecegi kadar gürültü ediyordu, ama kimseyi görmedi.

Iste annesiyle babasi karsisindaydi, g l ms yorlardi, b y kbabalarından biri de keyifle bassalliyordu. Harry aynanın tam karsisina, yere oturdu. Bütün geceyi orada, ailesinin yaninda geçirmesine hiçbirs ey engel olamazdi. Hiçbirs ey.

Sadece -

"Eee - demek yine geldin, Harry?"

Harry bütün iinin buz kestigini sandi. Arkasina bakti. Duvarin dibindeki sıralardan birinde Albus Dumbledore oturmaktaydi. Harry, ona fark etmeden dosdogru aynaya gilmisti herhalde.

"Sizi - sizi görmedim, efendim."

"Görünmez olmak görme gücünü de azaltiyor galiba," dedi Dumbledore; Harry onun g l msedigini görünce biraz rahatladı.

Dumbledore, sıradan kalkip Harry'nin yanına çöktü. "Demek, sen de, senden önceki yüzlerce kisi gibi, Kelid Aynasi'nin yarattigi mutlulugu buldun."

"Adinin bu olduğunu bilmiyordum, efendim."

"Ama  zelligini anlamissindir herhalde."

"Sey - ailemi gösteriyor bana -"

"Ron'u da  ğrenciler Baskani olarak gösterdi."

"Nereden biliyorsunuz?"

Dumbledore, yumusak bir sesle, "Görünmez olmak için bir pelerin gerekmez bana," dedi. "Simdi söyle bakalim, Kelid Aynasi bizlere ne gösteriyor?"

Harry basini iki yana salladi.

"Ben söyleyeyim. Dünyanın en mutlu insani, Kelid Aynasi'ni siradan bir ayna gibi kullanan insandır, ona bakınca kendini olduğu gibi görür. Anlatabildim mi?"

Harry düşündü. Sonra ağır ağır, "Ne istediğimizi gösteriyor bize... görmek istediğimizi..." dedi.

Dumbledore, "Hem evet, hem hayır," dedi usulca. "Bu ayna yüreklerimizin derinliklerinde yatan tutkuları, istekleri gösterir bize. Aileni hiç bilmedin sen, onları görürsün. Kardeşleri tarafından ezilen Ronald Weasley, kendisini onlardan üstün görür. Ama bu ayna bizi bilgiye, doğruya götürmez. Gösterdiklerinin gerçek olmadığını bilmeyenler onun önünde eriyip gitmişlerdir ya da akıllarını kaçırmışlardır.

"Ayna yarın yeni bir binaya götürülecek, Harry, bir daha gidip bakma ona. Günün birinde karsına çıkarsa da, hazırlıklı ol. Düşler dünyasına dalıp gerçek dünyayı, yaşamayı unutmak doğru değildir, unutma bunu. Hadi, şimdi o Essiz Pelerin'i sırtına geçir, yatagina git."

Harry ayağa kalktı.

"Efendim - Profesör Dumbledore? Size bir şey sorabilir miyim?"

Dumbledore gülümsedi. "Tabii, sordun ya zaten. Ama istersen bir şey daha sorabilirsin."

"Ayna'ya bakınca siz ne görüyorsunuz?"

"Ben mi? Elimde bir çift yün çorapla kendimi görüyorum."

Harry bosbosbaktı.

"İnsanın hiç yeteri kadar çorabi olmuyor," dedi

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicolas Flamel

Dumbledore. "Bir Noel daha gelip geçti, bir çift çorap veren olmadı. Herkes bana kitap armağan ediyor."

Harry yatagina uzaninca, Dumbledore'un belki de dogruyu söylemedigini düşündü. Scabbers'i yastigindan iterken aklina geldi: Ona çok kisisel bir soru sormustu herhalde.

Dumbledore, Harry'yi bir daha Kelid Aynasi'na gitmemesinin doğru olduguna inandirmisti; Görünmezlik Pelerini Noel tatili boyunca Harry'nin sandiginin dibinde kaldı. Ayna'da gördüklerini unutmak istiyordu

Harry, ama kolay degildi bu. Karabasanlar görmeye basladi. Annesiyle babasinin yesil bir isigin çakisiyla yok olduklarini gördü düşlerinde, tiz bir sesin de kahkahalar attigim duydu.

Harry, düşlerini anlatınca, "Görüyorsun ya," dedi Ron, "Dumbledore hakliyimis, ayna yüzünden aklini oynatabilirdin."

Dersler baslamadan bir gün önce dönen Hermione, konuya bir baska açıdan yaklasiyordu. Harry'nin yatakindan çıkıp üst üste üç gece koridorlari arsinlamasından dehsete düşmüştü ("Ya Filch ser d yakalasaydı?"), bir yandan da onun Nicolas Flamel'in kim oldugunu öğrenememesinden duyduğu hayal kırıkligini dile getiriyordu.

Flamel'in adini kitaplikta bulmaktan umudu kesmislerdi neredeyse, ama Harry bu adi bir yerde gördüğünden emindi. Dersler baslar baslamaz on dakikalik aralarda kitap karistirmayi sürdürdüler. Harry'nin zamani daha kisitliydi, çünkü Quidditch çalışmalari yeniden baslamisti.

Wood takimi her zamankinden daha siki çalıştırıyordus imdi. Karin yerini alan dinmek bilmeyen yagmur bile heveslerini kirmiyordu. Weasley'ler Wood'un fanatigin teki oldugundan yakiniyorlardi, ama Harry, Wood'u destekliyordu. Bir sonraki maçta Hufflepuffi yenerlerse, OkulS ampiyonasi'nda yedi yildir ilk kere Slytherin'i geride birakacaklardi. Kazanma tutkusu bir yana, çalışmalardan yorgun düşünce daha az karabasan gördüğünü fark etti Harry.

Sirilsiklam, çamurlu bir gün, çalışma sirasinda onlara kötü bir haber verecegini söyledi Wood. Weasley'lere kizmisti zaten, iki kardesbirbirlerinin üstüne pike yapıyor, süpürgelerinden düşecekmişgibi hoplayıp zipliyorlardi.

"Birakin soytariligi!" diye bagirdi. "Maçı kaybedersek bu yüzden kaybederiz! Hakem Snape olacak; Gryffindor'dan puan silmek için de elinden geleni yapacak!"

Bunu duyunca, George Weasley gerçekten de düştü süpürgesinden.

Agzındaki çamurlari püskürterek, "Hakem Snape mi olacak?" dedi. "Ne zaman bir Quidditch maçini yönetmiski? Taraf tutar, Slytherin'i geçmemize izin vermez.

Takimin öteki oyuncuları da yakınmada George'u yalnız birakmadılar.

"Suç bende değil ki," dedi Wood. "Temiz bir oyun çıkaralım, Snape'in bize takmasına fırsat vermeyelim."

Bütün bunlar iyiydi güzeldi de, Harry'nin Quidditch oynarken yanında Snape'i istememesinin bir baska nedeni vardı...

Çalışmadan sonra takım oyunculari her zamanki gibi çene çalarken, Harry Gryffindor ortak salonuna kos tu; Ron'la Hermione satranç oynuyorlardi. Hermione sadece satrançta eziliyordu, Harry'yle Ron da bunun ona iyi geldigini düşünüyorlardi.

Harry yanina oturunca, "Biraz konusma benimle," dedi Ron. "Kendimi oyuna vermem " Harry'nin bakisini fark etti. "Nen var senin? Berbat görünüyorsun."

Kimse kendilerini duymasın diye, Harry alçak sesle Snape'in Quidditch maçında hakemlik edeceğim anlatti.

Hermione, "Oynama," dedi hemen.

"Hasta olduğunu söyle," dedi Ron.

Hermione, "Ayagın kırılmış gibi yap," diye önerdi.

"Ayagini gerçekten kır," dedi Ron.

"Olmaz," dedi Harry. "Yedek Arayıcı yok. Ben oynamazsam Gryffindor bir şey yapamaz."

Tam o sırada Neville daldı ortak salona. Kimsenin yardımı olmadan delikten nasıl geçebildiğine kimse akıl erdiremedi - bacakları Bacak-Bağlama Laneti'yle birbirine yapışmıştı çünkü. Anlaşılan, Gryffindor Kulesi'nin merdivenlerini tavsan gibi hoplaya hoplaya çıkmıştı.

Hermione'den başka herkes gülmeye başladı. Hermione hemen fırlayıp karsı büyü yaptı. Bacakları birdenbire ayrıliveren Neville, titreyerek ayağa kalktı.

Onu Harry'yle Ron'un yanına oturttarak, "Ne oldu?" diye sordu Hermione.

Neville, hâlâ zangir zangir, "Malfoy," dedi. "Kitaplığın önünde karşılaştık. Bu büyüyü deneyecek birini arıyormuş."

"Profesör McGonagall'a git!" dedi Hermione. "Ona söyle!"

Neville basını iki yana salladı.

"Baska sorun istemiyorum," diye mırıldandı.

"Ona karşı direnmeyi öğrenmelisin, Neville!" dedi Ron. "Baskalarım ezmeye alışmış, ama önüne uzanıp da işini kolaylaştırmamanın bir anlamı yok."

"Gryffindor'a yakışmayacak kadar yüreksiz olduğumu söyleme bosuna," dedi Neville. "Malfoy zaten söyledi."

Harry cüppesinin cebini karıştırıp Hermione'nin Noel'de ona armağan ettiği Çikolatalı Kurbagalardan sonuncusunu çıkardı. Neville'e uzattı onu. Neville neredeyse ağlayacaktı.

"Sen on iki Malfoy edersin," dedi Harry. "Seçmen S apka seni Gryffindor'a seçti, öyle değil mi? Ya Malfoy nerede? Slytherin denen o pislikte."

Neville, Kurbaga'yı kâğıdından çıkarırken belli belirsiz gülümsedi.

"Sagol, Harry... En iyisi yatayım ben... Kartını ister misin, onları biriktiriyorsun, değil mi?"

Neville uzaklaşırken, Ünlü Büyücü kartına baktı Harry.

"Yine Dumbledore," dedi. "İlk çıkan kartta da o vardı-"

Birdenbire yutkundü. Kartın arkasına dikti gözlerini. Sonra Ron'la Hermione'ye baktı.

"Buldum onu!" diye fısıldadı. "Flamel'i buldum! Bu adı bir yerde okuduğumu söylemiştim size. Buraya gelirken trende görmüştüm - dinleyişini: 'Profesör Dumbledore, özellikle 1945'te kara büyücü

Grindelwald'i yenmesiyle, ejderha kaninin on iki ayri konuda kullanilisini bulmasiyla ve arkadasi Nicolas Flamel'la simya konusunda yuruttugu calismalarla unludur."

Hermione ayaga firladi. I lk sinav notlarindan beri hic bu kadar heyecanlanmamisti.

"Bir yere kimildamayin!" dedi ve kizlarin yatakhanesine cikan merdivene firladi. Harry'yle Rons askins as kin birbirlerine baktilar. Hermione biraz sonra kolunda kocaman, eski bir kitapla döndü.

Heyecanla, "Buna bakmayi akil edememistim!" diye fisildadi. "Söyle hafif birs eyler okuyayim diye bunu haftalar önce kitapliktan almistim."

"Hafif mi?" dedi Ron, ama Hermione susmasini söyledi ona, kitapta birs ey bakacakti, kendi kendine mirildanarak cingincasina sayfalan çevirmeye koyuldu.

Sonunda aradigini buldu.

"Biliyordum! Biliyordum!"

Ron, anlamlı anlamlı, "Konusabilir miyizs imdi?" diye sordu. Hermione ona aldirmadi.

Çok önemli birs ey söyler gibi, "Nicolas Flamel," diye fisildadi Hermione. "Felsefe Tasi'nin bilinen tek yapicisil"

Ama beklediği tepkiyi alamadi onlardan.

Harry'yle Ron, "Neyin?" dediler.

"Bana bakin, siz hiç kitap okumaz misiniz? Is te -okuyuns unu."

Kitabi onlara dogru itti, Harry'yle Ron okudular:

Eski simyacilik bilimi, olaganüstü güçleri olan efsanevi Felsefe Tasi'nin yapimiyla dogrudan iliskilidir. Tas herhangi bir maddeyi altina çevirebilir, içeni ölümsüz kilan YasamI ksiri'ni de yaratabilir.

Yüzyillar boyunca Felsefe Tasi üstüne çok s ey söylenmistir, ama tek Tas, ünlü simyaci ve opera düşkünü Mr Nicolas Flamel'in elinde bulunmaktadır. Geçen yıl altı yüz altmisbesinci yasgünü'nü kutlayan Mr Flamel, esi Perenelle (altı yüz elli sekiz) ile Devon'da sakin bir yasam sürmektedir.

Harry ile Ron okumayi bitirince, "Gördünüz mü?" dedi Hermione. "Köpek herhalde Flamel'in Felsefe Tas i'ni koruyor! Arkadasolduklari, birinin de onu çalacagindan korktuğu için Dumbledore'a vermistir. Bu yüzden onu Gringotts'tan çıkarmak istedi!"

"Altın yapan, insanin ölmemesini saglayan bir tas!" dedi Harry. "Snape'in onu istemesi bosuna degil! Kim olsa ister."

Ron, "Flamel'i Büyücülükte Son Gelismeler Üstüne Bir inceleme'de bosu bosuna aramisiz," dedi. "Son gelismelerle ilgisi oldugunu pek söyleyemeyiz - ne de olsa altı yüz altmisbesiyasinda, öyle degil mi?"

Ertesi sabah Karanlik Sanatlara Karsi Savunma dersinde kurt adam isiriklarina karsi alinacak önlemleri

yazarken, Ron'la Harry Felsefe Tasi'ndan söz ediyorlardı hâlâ - bir ele geçirseler onunla neler neler yaparlardı... Ron kendi Quidditch takımını kuracağını söyleyince, Harry Snape'i ve yaklaşan maçı hatırladı.

"Oynayacağım," dedi Ron'la Hermione'ye. "Oynamazsam, bütün Slytherin'ler Snape'ten korktuğumu sanırlar. Göstereceğim onlara... bir kazanalım da görün siz, suratlarındaki o siritmeyi nasıl kazıyıp yok edeceğim."

"Biz seni yerden kazımak zorunda kalmayalım da," dedi Hermione.

Ama Ron'la Hermione'ye ne söylerse söylesin, maç yaklaştıkça Harry'nin tedirginliği artıyordu. Takimin öteki oyuncuları da pek sakin değildi. OkulS ampionası'nda Slytherin'in önüne geçmek harika bir şeydi, yedi yıldır olmamıştı, ama böylesine taraf tutan bir hakemle basarabilecekler miydi?

Harry bilemiyordu, hayal gücünün yarattığı bir şey miydi bu, yoksa nereye gitse gerçekten hep Snape mi çıkıyordu karsısına? Snape'in onu izlediğini düşünüyordu bazen. I ksir dersleri Harry için haftalık iskenceye dönüşmüştü - Snape öylesine acımasız davranıyordu ki kendisine. Felsefe Tasi'ni öğrendiklerinin farkında mıydı yoksa? Nasıl öğrenebilir diye düşünüyordu Harry - ama bazen korkunç bir duyguya, onun akıldan geçenleri okuyabildiği duygusuna kapılıyordu.

Harry, ertesi gün öğleden sonra arkadaşları kendisine iyis anlar dilediğinde, Ron'la Hermione'nin neler düşündüğünü biliyordu: Acaba onu bir daha görecekler miydi? Pek de rahatlatıcı bir şey değildi bu. Quidditch formasını giyip NimbusI ki Bin'ini hazırlarken, Wood'un yüreklendirici söylevini duymadı bile.

Bu arada Ron'la Hermione, Neville'in yanında bir yer bulmuşlardı; Neville onların neden bu kadar üzüntülü ve endişeli olduklarına da, neden asalarını yanlarında getirdiklerine de bir anlam veremiyordu. Harry de, Ron'la Hermione'nin gizli gizli Bacak-Bağlama Laneti çalışmalarını bilmiyordu. Malfoy Neville'e yapınca akıllarına gelmişti bu, Snape Harry'yi incitecek bir şey yapmaya kalkarsa onun üstünde deneyeceklerdi.

Ron asasını cüppesinin koluna yerleştirirken, "Sakin unutma," dedi Hermione. "Locomotor Mortis."

"Biliyorum," dedi Ron. "Boyuna tekrarlama."

Soyunma odasında, Wood Harry'yi bir kenara çekmişti.

"Sana baskı yapmak istemem, Potter, ama Snitch'i ne kadar erken yakalayabilirsen o kadar iyi olur. Snape Hufflepuff'ı açık açık kollamaya başlamadan önce maçı bitirmeye bak."

Kapıdan dışarı bir göz atan Fred Weasley, "Bütün okul burada!" dedi. "Vay canına baksanıza - Dumble-dore bile izlemeye gelmiş!"

Harry'nin yüreği tersyüz oluverdi sanki.

Kendi gözleriyle görmek için kapiya kosarken, "Dumbledore mu?" dedi. Fred haklıydı. O kir sakalı nerede görse tanırırdı.

Neredeyse bir kahkaha atacaktı. Güvendeydi. Dumbledore seyirciler arasındaysa, Snape kendisini incitmeye kalkamazdı.

Takımlar alana çıkarken Snape'in o kadar öfkeli görünmesinin nedeni de buydu belki. Öfkesi Ron'un

gözünden kaçmadı.

Hermione'ye, "Snape'i hiç bu kadar hain hain bakarken görmemistim," dedi. "İste çıkıyorlar. Ahh!"

Biri ensesini dürtmüştü hızla. Malfoy'du.

"Özür dilerim, Weasley, seni görmedim."

Malfoy, Crabbe'yle Goyle'a bakarak siritti.

"Bakalım Potter süpürgesinin üstünde ne kadar kalabileceks imdi? Bahse girmek isteyen var mı? Sen ne dersin, Weasley?"

Ron yanıt vermedi. George Weasley bir Bludger'i kendisine doğru savurduğu için Snape penaltı vermisti. Hermione, parmaklarını kucagında kenetlemiş, gözlerini Harry'ye dikmişti. Harry, Snitch'i kollayarak alanın üstünde atmaca gibi dönmekteydi.

Snape birkaç dakika sonra durup dururken Hufflepuffi bir penaltı atisiyle daha ödüllendirdi. Malfoy, yüksek sesle, "Gryffindor takımına bu oyuncularını neden seçiyorlar, biliyorum," dedi. "Onlara acidikleri için. Potter'ın annesi babası yok, Weasley'lerin de parası yok - seni de takıma almaları gerekirdi, Longbottom, çünkü senin de beynin yok."

Neville mosmor kesildi, dönüp Malfoy'un suratına baktı.

"Ben senin gibi on iki kişiyi cebimden çıkarırım,"

diye kekeleydi.

Malfoy, Crabbe ve Goyle kahkahadan kirildiler; gözlerini maçtan ayıramayan Ron, "Doğru söylüyorsun, Neville," dedi.

"Longbottom, beyin altından yapılıysaydı, sen Weasleyden bile yoksul olurdun."

Ron'un sinirleri, Harry'yi düşünmekten zaten bozulmuştu.

"Seni uyarıyorum, Malfoy - tek kelime daha söylersen -"

Hermione, "Ron!" dedi birdenbire. "Harry -!"

"Ne oldu? Nerede?"

Harry inanılmaz bir pike yapmıştı ansizin; seyirciler soluklarını tutarak alkışladılar onu. Hermione ayağa kalktı, parmaklarını çapraz yaparak ağzına götürdü; bu arada Harry kursun gibi iniyordu.

Malfoy, "Sansin varmış, Weasley," dedi. "Harry yerde para gördü galiba!"

Ron dayanamadı. Malfoy ne olduğunu anlamadan üstüne çullanmıştı Ron, onu yere yikmişti. Neville bir an durakladı, sonra siranın üstünden atlayarak arkadaşının yardımına koştu.

"Hadi, Harry!" diye bağırıyordu Hermione, Harry hızla Snape'e doğru giderken o da sıçramaya başladı -Ron'la Malfoy'un siranın altında bogustuklarını da, Ne-ville'le Crabbe ve Goyle'un yumruklarıyla da

fark etmedi.

Havada, Snape süpürgesini tam zamanında çevirdi, kızıl bir şey hızla geçmişti yanından - bir an sonra Harry süpürgesini doğrultup yavaşça yere süzüldü, kolunu havaya kaldırmıyordu zaferle, elinde Snitch'i tutuyordu.

Ortalık yıkılacaktı sanki; bir rekor olmalıydı bu, kimse Snitch'in bu kadar kısa sürede yakalandığını hatırlamıyordu.

Hermione, sıranın üstünde hoplayıp zıplayarak, "Ron! Ron! Neredesin? Oyun bitti! Harry kazandı! Biz kazandık! Gryffindor ilk sırada!" diye bağırıyordu; bir yandan da önünde oturan Parvati Patil'le kucaklaşıyordu.

Harry yere yarım metre kala süpürgesinden atladı. İnanamıyordu buna. Başarmıyordu - oyun sona ermişti, beş dakika bile sürmemişti. Gryffindor'lar alanı doldururken, Snape'in bembeyaz kesilmiş yüzü, sıkılmış yüzleriyle yere indigini gördü - bir el duydu omzunda, dönüp bakınca Dumbledore'un gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

Dumbledore, sadece Harry'nin isitilebileceği bir sesle, "Çok iyiydin," dedi. "Ayna'ya takılıp kalmadığına da sevindim... yapacak başka işler bulmussun kendine... harika..."

Snape öfkeyle yere tükürdü.

Harry bir süre sonra tek basına çıktı soyunma odasından, Nimbus I ki Bin'ini süpürge deposuna götürecekti. Hayatında daha mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Gurur duyulacak bir şey yapmıştı - artık kimse onun sadece ünlü bir addan başka bir şey olmadığını ileri süremezdi. Akşam havası da hiç bu kadar güzel kokmamıştı doğrusu. Nemli çimenler üstünde yürürken son saati, mutluluk içinde, belli belirsiz, yeniden yasadı: Gryffindor'lann kosarak gelmeleri, onu omuzlarına almaları, uzaklarda hoplayıp duran Ron'la Hermione, Ron'un kanayan burnuyla sevinç çığlıkları atması.

Bu arada depoya vardı. Tahta kapıya yaslanıp basını kaldırdı, batan güneşte pencereleri kıpkırmızı parlayan Hogwarts'a baktı. Gryffindor ilk sıraya geçmişti. Bunu da kendisi sağlamıştı. Snape'e gününü göstermişti...

Aklına tam Snape geldiği sırada...

Satonun ön merdivenlerinden kukuletalı biri indi hızla. Kimseye görünmek istemiyordu anlaşılan, hızlı hızlı Yasak Orman'a doğru yürüdü. Harry ona bakarken biraz önceki zaferi unuttu. Yürüyüşünden anlamıştı, Snape'ti bu, herkes yemekten Orman'a gidiyordu - neler dönüyordu acaba?

Nimbus I ki Bin'ine atladı Harry, havalandı. Sessizce satonun üstünde süzülürken Snape'in kosarak ormana girdiğini gördü. Onu izledi.

Ağaçlar öylesine sikti ki, Snape'in nereye gittiğini göremedi. Havada dönerek alçaldı, ağaçların üst dallarına değiyordu şimdi, birtakim sesler duydu. Seslerin geldiği yöne süzüldü, usulca bir kayın ağacının tepesine kondu.

Süpürgesine siki siki tutunarak, dikkatle dallardan birine tırmandı, yaprakların arasından neler olduğunu görmeye çalıştı.

Asagıda, gölgeli bir açıklıkta Snape duruyordu, ama yalnız değildi. Quirell da oradaydı. Onun bakışlarını

göremedi Harry, ama Quirrell her zamankinden daha çok kekeliyordu. Harry ne konustuklarına kulak kabarttı.

"... b-b-benimle neden bu-burada bu-bulusmak istedin, a-a-anlamadım, Severus..."

Snape, buz gibi bir sesle, "Sadece ikimiz arasında özel bir konuşma olsun istedim," dedi. "Ne de olsa, öğrencilerin Felsefe Taşı'nı öğrenmeleri doğru değil."

Harry öne eğildi. Quirrell bir süre eyler mirildaniyordu. Snape onun sözünü kesti.

"Hagrid'in o canavarını nasıl atlatırız, öğrenebildin mi?"

"A-a-ama Severus, ben -"

Snape, Quirrell'a doğru bir adım atarak, "Düşmanın olmamı istemezsin, değil mi?" dedi.

"S-s-sen ne de-de-demek istiyorsun, anlamadım -" "Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun." Bir baykus öttü yüksek sesle, Harry az kalsın ağaçtan düşecekti. Kendini tam zamanında topladı. Snape'in "- biraz hokus pokus yapacaksın. Bekliyorum," dediğini duydu.

"A-a-ama b-b-ben -"

Snape, "Peki öyleyse," diye sözünü kesti onun. "Yakında yine görüşeceğiz seninle, biraz daha düşün bakalım, çıkarının nerede olduğunu iyice düşün."

Pelerinini basına çekip oradan uzaklaştı. Karanlık basmıstı artık, ama Harry, Quirrell'in orada taskesilmiş gibi kalakaldığını görebildi.

Hermione, "Nerelerdeydin, Harry?" diye cırladı.

Harry'nin sırtını yumruklayarak, "Kazandık! Kazandın! Kazandık!" diye bağırıyor Ron. "Malfoy'un gözünü mosmor ettim, Neville de Crabbe'yle Goyle'u tek basına haklamaya kalktı! Kendine gelemedi daha, ama Madam Pomfrey yakında ayaga kalkacağını söylüyor - Slytherin'i nasıl perisan ettin, anlat! Herkes ortak salonda seni bekliyor, bir eğlence düzenledik, Fred'le George mutfaktan biraz pastayla baskas eyler

yürüttüler."

Harry, soluk soluğa, "Şimdi bırakın bunu," dedi. "Bos bir oda bulalım, önce size anlatacaklarımı bir dinleyin de..."

Kapıyı arkalarından kapamadan önce Peeves'in içeride olup olmadığına baktı, sonra da görüp duyduklarını anlattı.

"Demek haklıymışız, oradaki Felsefe Taşı'yı,

Snape de onu çalmak için Quirrell'in kendisine yardım etmesini istiyor. Fluffy'yi nasıl atlatacağını sordu - bir de Quirrell'in 'hokus-pokus'u için bir süre eyler söyledi. Tas'ı Fluffy'den baskas eyler de koruyor anlaşılan, birtakım büyüler, Quirrell da Snape'in yolunu açacak Karanlık Sanatlar-karsiti bazı büyüler biliyor -"

Hermione, korkuyla, "Yani Tası ancak Quirrell Snape'e direndiği sürece mi güvende?" diye sordu.

"Önümüzdeki salı Tasyerinde olmayacak," dedi Ron.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Norveç Pütürlüsü Norbert

Quirrell sandıklarından da cesaretliydi galiba. Daha sonraki haftalarda gittikçe zayıfladı, sararip soldu, ama pek boyun eğmese benzemiyordu.

Harry, Ron ve Hermione ne zaman üçüncü kat koridorundan geçseler, kulaklarını Fluffy'nin boyuna hırladığı odanın kapısına dayıyorlardı. Snape öfke içinde kosturup duruyordu yine, bu da Tas'ın güvende olduğunun bir belirtisiydi. Harry, Quirrell'la her karşılaşmasında, yüreklendirmek istercesine, ona gülümsüyordu; Ron da herkese Quirrell'in kekemeliğine gülmelerini söylemeye başlamıştı.

Ama Hermione'nin kafasında Felsefe Tasi'ndan baskas eyler de vardı. Tuttuğu notları temize çekmeye, zaman cetvellerini düzene koymaya, çizimleri renklendirmeye koyulmuştu. Harry'yle Ron pek aldırmayacaklardı buna, ama Hermione onların da aynı şeyi yapmalarını söylüyordu boyuna.

"Hermione, sınavlara daha yüzyıllar var."

"On hafta," diye kestirip attı Hermione. "Yüzyıllar değil. Nicolas Flamel için bir saniye sayılır."

Ron, "Ama biz altı yüz yaşında değiliz," diye hatırlattı. "Hem zaten notları niye temize çekiyorsun? Hers iyi biliyorsun nasıl olsa."

"Niye mi temize çekiyorum? Çıldirdin mi sen? I kinci sınıfa geçebilmek için bu sınavları vermek gerek. Çok önemli bu; çalışmaya bir ay önce başlamalıydım; bana ne oldu, bilmiyorum..."

Yazık ki, öğretmenler de Hermione gibi düşünüyorlardı. Öyle çok ödev verdiler ki, Paskalya tatili Noel tatilinin yanında pek sönük kaldı. İnsan, yanında boyuna ejderha kaninin on iki ayrı kullanilisini ezberleyen ya da asasıyla çalışmalar yapan biri olunca, dinlenemiyordu. Harry'yle Ron boş zamanlarının çoğunu kitaplıkta geçirdiler Hermione'yle, çalıştılar da çalıştılar.

Bir gün öğleden sonra, "Bunu hiç hatırlamayacağım!" diye patladı Ron, tüy kalemini fırlatıp attı, kitaplık penceresinden dışarıya özlemle bakmaya başladı. Aylardır en güzel havaydı bu. Gök pırıl pırıldı, unutmabeni mavisiydi, yazın geldiğinin ilk belirtileri görülüyordu.

Bin Bir Büyülü Ot ve Mantarda "Geyikotu"nu arıyordu Harry. Ancak Ron, "Hagrid! Sen ne arıyorsun kitaplıkta?" deyince kafasını kaldırdı.

Hagrid belirmisti tepelerinde, arkasında bir şey saklıyordu Köstebek kürkü paltosuyla oraya pek yakışmıyordu doğrusu.

İlgerim hemen çeken kararsız bir sesle, "Öyle bakıyordum," dedi. "Siz ne yapıyorsunuz bakalım?" Ansizin kuskulanmıstı. "Hâlâ Nicolas Flamel'i aramıyorsunuz ya?"

Ron, onu etkilemek istercesine, "Ohoo," dedi, "onun kim olduğunu öğreneli yüzyıllar oldu. Köpeğin de

neyi korudugunu biliyoruz - Felsefe Ta-

"Ssss!" Hagrid, bunu kimsenin duyup duymadigini anlamak için çevresine bakindi. "Sakin kimseye söyleme bunu. Ne bagirip duruyorsun öyle?"

Harry, "Aslinda sana sormak istedigimiz birkaçs ey var," dedi. "Tas'i Fluffy'den baska kim koruyor, onu _"

Hagrid, "SSSS!" dedi yine. "Bakin - daha sonra gelip görün beni. Birs ey söyleyecegime söz vermiyorum. Öğrencilerin bunu bilmesine izin yok. Sonra ben agzimdan kaçirdim sanirlar -"

Harry, "Sonra görüşürüz öyleyse," dedi.

Hagrid çekip gitti.

Hermione, düşünceli düşünceli, "Arkasında ne sakliyordu?" dedi

"Tas'la bir ilgisi var mi acaba?"

"Gidip öğreneyim," dedi Ron. "Bakalım hangi bölümdeymis." Yeteri kadar çalışmisti zaten. Bir dakika sonra da kucagında bir yığın kitapla döndü, onlari masaya birakti.

"Ejderhalar!" diye fisildadi. "Hagrid ejderhalarla ilgili kitaplar ariyormus!S unlara bakin: Büyük Britanya ve irlanda'da Ejderha Türleri; Yumurtadan Cehenneme, Ejderha Sahibinin El Kitabı."

"Hagrid hep bir ejderhasi olsun isterdi," dedi Harry. "İlk karsilastigimizda söylemistı."

"Ama yasalarımıza aykiri bu," dedi Ron. "Ejderha yetistirmek, 1709 Büyücüler Kongresi'nde yasaklanmış ti, herkes bilir bunu. Bahçelerimizde ejderha beslemeye kalkisacak olsaydik Muggle'lar hemen fark ederdi bizi - zaten ejderhaları evcillestiremezsin ki, çok tehlikelidir. Romanya'da yırtıcı ejderha pesinde kosan Charlie'nin yanıklarini bir görseniz..."

"Amaİ ngiltere'de yırtıcı ejderha yok, öyle değil mi?" dedi Harry.

"Olmaz olur mu!" dedi Ron. "Gal Yesilleri'yleİ brani Siyahlan. Neyse ki, Sihir Bakanlığı onlari etkisiz kildi. Bizimkiler de Muggle'lara büyü yaptı zaten, onlari görürlerse hemen unutsunlar diye."

Hermione, "Öyleyse Hagrid ne isler çeviriyor acaba?" diye sordu.

Bir saat sonra bekçi kulübesinin kapisini çaldiklarında, bütün perdelerin örtük olduğunu görüps asirdilar. Hagrid, "Kim o?" diye seslendi, sonra onlari içeri alıp kapiyi hemen kapadi.

İçerisi firin gibi sicakti. İlık bir gündü, ama ocak harıl harıl yanıyordu. Hagrid onlara çay yaptı, kakımlı sandviç ikram etti - ama ellerini bile sürmediler.

"Eee - birs ey mi soracaktiniz bana?"

"Evet," dedi Harry. Lafi döndürüp dolastırmanın bir anlami yoktu. "Söyle bakalim, Felsefe Tası'ni Fluffy'den baska ne koruyor?"

Hagrid kaslarini çatti.

"Söyleyemem elbet," dedi. "Bir: Ben kendim bile bilmiyorum. I ki: Siz zaten öyle çok s ey öğrenmissiniz ki, bilsem de söylemezdim. Bu Tas'ın burada olmasının belirli bir nedeni var. Az kalsın Gringotts'tan çalınacaktı - bunu da öğrenmişsinizdir herhalde! Fluffy'yi nereden öğrendiniz, aklım ermedi."

Hermione, sıcak bir sesle onu pohpohlayarak, "Hadi, Hagrid," dedi, "belki bize söylemek istemiyorsun, ama bilirsin sen; burada neler olup bitiyorsa hepsinden haberin vardır." Hagrid'in sakalı titredi; galiba gülümsüyordu. Hermione, "Bekçiliği kim yapıyor, biz onu merak ediyorduk sadece," diye sürdürdü konuşmasını. "Dumbledore kime bu kadar güveniyor, senden baska."

Bu son sözlerle göğsü kabardı Hagrid'in. Harry'yle Ron gülümseyerek Hermione'ye baktılar.

"Eh, size anlatmamın bir zararı olmaz herhalde... durun bakalım... Fluffy'yi benden ödünç aldı... bazı öğretmenler de büyü yaptılar... Profesör Sprout - Profesör Flitwick - Profesör McGonagall -" Bir yandan da parmaklarıyla sayıyordu. "Profesör Quirrell - Dumbledore da bir s eyler yaptı tabii. Bir dakika, az kalsın unutuyordum. Bir de Profesör Snape."

"Snape mi?"

"Evet - hâlâ kafanız basmıyor, değil mi? Bana bakın, Profesör Snape, Tas'ın korunmasına yardımcı oldu, s imdi kalkıp da onu çalacak değil ya!"

Harry, Ron'la Hermione'nin de kendisi gibi aynı s eyleri düşündüğünü biliyordu. Snape, Tas'ın korunmasında görev aldıysa, öteki öğretmenlerin büyülerini de bilebilirdi. Belki de hers eyi biliyordu zaten - Quirrell'in büyü s ü ve Fluffy'yi atlatmaktan baska.

Harry, merakla, "Fluffy'yi geçebilecek tek kişi sensin, öyle değil mi, Hagrid?" diye sordu. "Kimseye de söylemezsin, değil mi? Öğretmenlerden birine bile?"

Hagrid, "Bir ben biliyorum, bir de Dumbledore biliyor," diye böbürlendi.

Harry, "Neyse," dedi ötekilere, "bu da bir s ey. Pencereyi biraz açabilir miyiz, Hagrid? Pistim."

"Bağışla, Harry, açamam," dedi Hagrid. Harry onun ocaga bir göz attığını fark etti. O da baktı.

"Hagrid - nedir bu?"

Ama ne olduğunu anlamı s tı bile. Atesin tam ortasında, kazanın altında kocaman, siyah bir yumurta vardı.

Sakallıyla tedirgin tedirgin oynayarak, "Haa," dedi Hagrid. "Bu -s ey..."

Ron, yumurtaya daha yakından bakabilmek için ocak basına eğilerek, "Nereden aldın bunu, Hagrid?" diye sordu. "Dünyanın parasını vermişindir."

"Kazandım," dedi Hagrid. "Dün gece. Köye inmistim, bir iki kadeh içeyim diye, yabancı nın tekiyle kâğıt oynadık. Ne yalan söyleyeyim, bundan kurtulduğuna sanki sevindi."

"Yumurtadan çıkınca ne yapacaksın?" diye sordu Hermione.

Hagrid, yastığının altından koca bir kitap çıkararak

"Birs eyler okuyordum," dedi. "Bunu kitaplıktan aldım - Zevk ve Kazanç için Ejderha 'Yetistirme - biraz eski bir kitap elbet, ama içinde hers ey var. Yumurtayı ateste tutacaksın, çünkü anneleri boyuna alev üflüyor onlara, çıkınca da yarım saatte bir piliç kani karıştırılmış bir kova konyakla besleyeceksin. S uraya bakın - değişik yumurtaları nasıl tanıyacaksın - benimki Norveç Pütürlüsü. Pek ender bulunuyor bunlar."

Pek mutlu görünüyordu, ama Hermione öyle düşünmüyordu.

"Hagrid," dedi, "sen ahsap bir evde oturuyorsun." Ama Hagrid dinlemiyordu bile. Atesi kurcalarken bir s arki mirildaniyordu keyifle.

Endise edecek bir konu daha çıkmıstı imdi: Biri Hagrid'in kulübesinde yasal olmayan bir ejderha besledi ğim anlarsa ne olacaktı?

Bir aksam da ğ gibi ödevlerle boguştuktan sonra, Ron, iç çekerek, "Huzurlu yaşam dedikleri nasıl bir s ey acaba?" diye sordu. Hermione, Harry'yle Ron'un zaman cetvellerini de temize çekmeye başlamıstı. Bu, ikisini de çıldırtıyordu.

Bir gün Hedwig kahvaltıda bir baska not daha getirdi Hagrid'den. Notta iki sözcük vardı sadece: Yumurtadan çıkıyor.

Ron, Bitkibilim dersini asip kulübeye gitmek istedi hemen. Hermione karsı koydu.

"Hermione, insan bir ejderhanın yumurtadan çıkmasını yasami boyunca kaç kere görür?"

"Dersimiz var, basımız derde girer, bir de Hagrid'in basına gelecekleri düşün, bizimki onun yanında hiç kalır - ne yaptığını öğrenirlerse - "

"Sus!" diye fisildadi Harry.

Malfoy birkaç adım ötelerindeydi, konusulanları duymak için durmustu. Ne kadarını işitmişti acaba? Harry, Malfoy'un baki sini hiç mi hiç beğenmedi.

Ron'la Hermione Bitkibilim dersine kadar tartıstılar; sonunda Hermione ders arasında onlarla birlikte kulübeye gitmeye razı oldu. S atonun çanları çalınca malalarını hemen bıraktılar, bahçeyi geçip Orman'ın kıyısına kostular. Hagrid onları karşıladı, kiplimizi kesilmisti, heyecanlıydı.

"Çıktı çıkacak." Onları içeri aldı.

Yumurta masanın üstünde idi. Derin çatlaklar vardı kabuğunda. I çinde bir s eyler kipirdiyor, garip tikirtiler duyuluyordu.,

İskelelerini masaya yanastırdılar, soluklarını tutarak bakmaya başladılar.

Ansizin bir kazıma sesi geldi kulaklarına, yumurta kırılıverdi. Bebek ejderha masaya düştü. Pek güzel olduğu söylenemezdi; Harry kırık, siyah bir s emsiyeye benzetti onu. Kılçıklı kanatları, incecik simsiyah bedenine göre çok büyüktü, genişdelikli uzun bir burnu, boynuzları, patlak, turuncu gözleri vardı.

Hapsirdi. Birkaç kivilcim fiskirdi burnundan.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye mirildandi Hagrid.

Oksamak için elini ejderhanın basına uzattı. Bebek, sivri dislerini göstererek onun parmaklarını kapmaya kalktı.

Hagrid, "Suna bakın, annesini nasıl tanıdı!" dedi.

"Hagrid," dedi Hermione, "Norveç Pütürlüleri ne kadar çabuk büyüyor, biliyor musun?"

Hagrid tam yanıt verecekti ki, beti benzi atıverdi -ayaga kalkıp pencereye kostu.

"Ne oldu?"

"Biri perdenin arasından bakıyordu - bir çocuk -okula doğru koşuyor."

Harry kapiya fırladı hemen, dışarı baktı. Ne kadar uzakta olsa da tanırdı onu.

Malfoy ejderhayı görmüştü.

Ertesi hafta boyunca Malfoy'un suratına yerlesen o siritma, Harry'yi de, Ron'u da, Hermione'yi de çok tedirgin etti. Üçü de bos zamanlarının çoğunu Hagrid'in isiksiz kulübesinde geçiriyor, onu kandırmaya çalışıyordu.

Bir gün, "Bırak gitsin," diye üsteledi Harry. "Özgürlüğüne kavuştur."

Hagrid, "Yapamam," dedi. "Daha çok küçük. Ölür."

Ejderhaya baktılar. Bir tek haftada boyu üç kat uzamıştı. Burun deliklerinden duman fışkınyordu boyuna. Hagrid, ejderhaya bakmak bütün zamanını aldığından, bekçilik işini aksatıyordu. Yer bos konyaks is elerinden, tavuk tüylerinden geçilmiyordu.

Ejderhaya bugulu gözlerle bakarak, "Adını Norbert koymaya karar verdim," dedi Hagrid. "Artık beni tanıyor, bakın. Norbert! Norbert! Neredeymişannecigin?"

Ron, Harry'nin kulağına, "Kafayı iyice yemis," diye fısıldadı.

Harry, yüksek sesle, "Hagrid," dedi, "Norbert iki haftaya kalmaz, senin kulübe kadar olur. Malfoy da zaten Dumbledore'a söyler."

Hagrid dudaklarını isirdi.

"Biliyorum - biliyorum, hep burada tutamam onu, ama kalkıp da dışarı atamam ki."

Harry Ron'a döndü ansızın.

"Charlie," dedi.

"Sen de kafayı yemisin," dedi Ron. "Benim adım Ron, unuttun mu?"

"Hayır - Charlie - ağabeyin Charlie. Romanya'da. Ejderhaları inceliyor. Norbert'i ona gönderebiliriz. Charlie ona bakar, sonra dogal ortamına bırakır!"

"Harika!" diye bağırıldı Ron. "Sen ne dersin, Hagrid?"

Sonunda Hagrid de kabul etti bunu, baykusla mektup yollayıp Charlie'ye sormayı kararlaştırdılar.

Bir hafta daha geçti. Çarsamba gecesı Hermione'yle Harry ortak salonda tek baslarına oturuyorlardı, herkes çoktan yatmıstı. Duvar saati gece yansını çalmıstı ki, resimdeki delik açılıverdi. Ron, sirtından Harry'nin Görünmezlik Pelerini'ni atarak ortaya çıktı. Hagrid'in kulübesine, ejderhayı doyurmak için yardıma gitmişti; Norbert sandığın yanındaki ölü fareleri yiyordus imdi.

Kanlı bir mendile sarılı elini göstererek, "Beni isirdi!" dedi. "Bir hafta boyunca tüy kalem tutamam artık. Söylüyorum size, ben bundan daha korkunç bir hayvan görmedim, ama Hagrid'in gözünde tıpkı bir tavs an. Beni isirince, onu korkuttugumu söyleyerek kapi dışarı etti. Ayrılırken de ona ninni söylüyordu."

Karanlık pencerenin tıklatıldığı duyular.

"Hedwig!" dedi Harry, onu içeri almak için pencereye kostu. "Charlie'nin yanıtım getirmis!"

Kafa kafaya vererek notu okudular:

Sevgili Ron,

Nasilsin? Mektuba tesekkürler - Norveç Pütürlüsü'nü sevinçle alirim, ama onu buraya göndermek pek kolay olmayacak. En iyisi, önümüzdeki hafta buraya beni ziyarete gelecek arkadaşlarımla gönderin. Bütün sorun, onların yasal olmayan bir ejderhayı tasirken görülmeleri.

Pütürlü'yü cumartesi gece yarısı en yüksek kulenin tepesine çıkarabilir misiniz? Sizinle orada bulusur, karanlıkta onu alırlar.

Bana en kısa zamanda bir yanıt gönder.

Sevgiler,

Charlie

Birbirlerine baktılar.

"Görünmezlik Pelerini'miz var," dedi Harry. "Pek güç olmaz sanırım - Pelerin ikimizi de, Norbert'i de örter I ki arkadaşının da bunu kabul etmesi, haftanın ne kadar kötü geçtiğinin bir kanıtıydı sanki. Norbert'ten kurtulmak için hers eyi göze alırlardı - Malfoy'dan da.

Beklenmedik birs ey oldu. Ron'un isinlan eli kütük gibis isti. Madam Pomfrey'e göstermesi doğru olur muydu acaba - ejderha isirigi olduğu anlasılır mıydı? Ama öğleden sonra baska seçenek kalmamıstı. Kesik pis bir yesile dönüşmüştü. Norbert'in dışları herhalde zehirliydi.

Harry'yle Hermione gün sonunda hastaneye kostuklarında, Ron'u yorgan dösek yatar buldular.

"Sadece elim değil," diye fisildadı Ron. "Orası öyle, sanki bileğimden kopup düşüverecek gibi. Malfoy, Madam Pomfrey'e gidip beni görmek, kitaplarımdan birini ödünç almak istediğim söylemiş; gelip benimle alay etti. Beni neyin isirdiğini ona söyleyecekmis- köpek isirdi dedim, ama Madam Pomfrey pek inanmadı - Quidditch maçında Malfoy'a vurmamalıydım, onun için yapıyor bunu."

Harry'yle Hermione Ron'u yatıstimaya çalıştılar.

"Cumartesi gecesine kadar birs eyin kalmaz," dedi Hermione, ama bu da Ron'u yatistirmadi. Tam tersine,yattigi yerden hemen dogruldu Ron, her yani kan ter içinde kalmisti.

Kisik bir sesle, "Cumartesi gecesi mi?" dedi. "Hayir - olamaz -s imdi hatirladim Charlie'nin mektubu Malfoy'un aldig i kitabın içindeydi. Norbert'i gönderecegimizi öğrenecek."

Harry'yle Hermione'nin birs ey söylemesine fırsat kalmadi; Madam Pomfrey girdi içeri, Ron'un uyumasi gerektiğini söyleyerek onlari odadan çıkardi.

Harry, "Artık plani degistirmek için çok geç," dedi Hermione'ye. "Charlie'ye bir baykusdaha yollayacak vaktimiz yok; bu da Norbert'ten kurtulmak için teks ansimiz. Göze alacagiz. Görünmezlik Pelerini'miz de var; Malfoy bunu bilmiyor."

Hers eyi anlatmak için Hagrid'e gittiklerinde, zagar Fang'i kapinin önünde, kuyruğu sarili otururken buldular; Hagrid onlarla konusmak için pencereye çıktı.

"Sizi içeri alamam," diye pofladi. "Norbert'in sagi solu belli olmuyor - ama ben basa çıkabilirim."

Charlie'nin mektubunu söylediklerinde gözleri yasardi - tam o sirada bacagim isimisti Norbert, belki de o yüzden yasamisti.

"Aah! Zarari yok, çizmemi isirdi sadece - oynuyor - ne de olsa, daha bebek."

Bebek kuyruğunu duvara öyle bir vurdu ki, bütün pencereler zangirdadi. Harry'yle Hermiones atoya döndüler, cumartesiye iple çekiyorlardi.

Yapacaklaris ey kendilerini o kadar korkutmasaydi, Norbert'ten ayrilma zamani geldiginde Hagrid için üzülürlerdi. Çok karanlik, bulutlu bir geceydi, Hagrid'in kulübesine gitmekte biraz gecikmislerdi, Giriş Salonu'nda bir basina duvar tenisi oynayan Peeves'in çekilmesini beklemek zorunda kalmislardi çünkü.

Hagrid, Norbert'i büyük bir sandiga koyup hazirlamisti.

"Yolculuk için bir sürü fareyle biraz konyak koydum," dedi boguk bir sesle. oyuncak ayisi da yaninda. Yalnızlik çekmesin diye."

Sandigin içinden birtakim hisirtilar yükseldi; Harry'ye oyuncak ayi kafasından oluyormusgibi geldi.

Harry'yle Hermione sandigi Görünmezlik Pelerini'yle örtüp kendileri de altina girerlerken, "Güle güle, Norbert!" diye hiçkirdi Hagrid. "Anneciğin seni hiç unutmayacak!"

Sandigis atoya nasıl tasidilar, kendileri de bilmiyorlardi. Norbert'i sirtlayip GirişSalonu'ndaki mermer merdivenlerden çıkarıp karanlik koridorlarda ilerledikleri sirada saat gece yarisini vurmak üzereydi. Bir merdiven, bir merdiven daha - Harry'nin kestirme yollan bilmesi bile islerini pek kolaylastirmadi.

En yüksek kulenin altındaki koridora vardiklarinda, "Geldik sayilir!" diye pofladi Harry.

Derken birdenbire bir kipirti oldu önlerinde, az kalsin sandigi düşürüyorlardi. Görünmez olduklarini unutup karanlikta bir yere saklandilar; tam adim kadar ötelerinde belli belirsiz iki gölge vardi. Bir fener is idi.

Profesör McGonagall, sirtinda ekose bir sabahlik, saçlarında bir file, Malfoy'un kulagina yapismisti.

"Cezani çekeceksin!" diye bagirdi. "Slytherin'den de yirmi puan siliyorum! Gece yarisi dolasiş duruyorsun, ha? Nasil yaparsin bunu?"

"Anlamiyorsunuz, Profesör, Harry Potter geliyor bir ejderhayla!"

"Zirvalama! Bu yalanlan nereden uyduruyorsun? Yürü - bütün bunlari Profesör Snape'e anlatacagim, Malfoy!"

Bundan sonra kulenin tepesine dönerek çıkan dik merdiveni tirmanmak dünyanın en kolays eyiydi artık. Soguk gece havasim duyunca Pelerin'i attilar, yine dogru dürüst soluk alabildikleri için seviniyorlardi. Hermione dans bile etti.

"Malfoy cezalandirildi! S arki söyleyesim geliyor!"

Harry, "Söyleme," diye uyardi onu.

Malfoy'un halini düşünüp kıkırdayarak beklediler, Norbert sandiginda çirpinip duruyordu. On dakika sonra, dört süpürge belirdi karanlıkta, süzülerek yanlarına indi.

Charlie'nin arkadaslari pek neseli insanlardi. Harry'yle Hermione'ye bir kosum takimi gösterdiler;

Norbert'i ona kosacaklar, sonra da havada sallandirarak götüreceklerdi. Hep birlikte ise koyuldular, Norbert kosuldu, Harry'yle Hermione, Charlie'nin arkadaslariyla tokalasip onlara tesekkür ettiler.

Sonunda gidiyordu Norbert... gidiyordu... gitti.

Dik merdiveni indiler sonra, Norbert'ten kurtulduklari için yürekleri de elleri kadar hafiflemisti. Ejderha yoktu artık - Malfoy da cezalandirilmisti - mutluluklarini ne bozabilirdi ki?

Bunun yaniti merdivenlerin dibinde bekliyordu kendilerini. Koridora adim atar atmaz Filch'in surati belirdi karanlıkta.

"Vay, vay, vay," diye fisildadi Filch, "birilerinin basi dertte galiba."

Görünmezlik Pelerini'ni kulenin tepesinde unutmuslardi.

ON BESINCIBÖLÜM

Yasak Orman

Durum bundan kötü olamazdi.

Filch onlan Profesör McGonagall'in ilk kattaki çalışma odasına götürdü; orada oturup birbirlerine tek kelime söylemeden Öylece beklediler. Hermione tir tir titriyordu. Harry'nin beyinde bin türlü özür,

uydurma nedenler, saçma sapan bahaneler dönüp duruyordu; her aklına gelen bir öncekinden daha anlamsızdı. Artık bu kere yakayı siyiracaklarını hiç sanmıyordu. Köseye sikistırılmışlardı. Nasıl olur da Pelerin'i unuturlardı? Profesör McGonagall gecenin bir yarısında yataklarından fırlayıp okulda dört dönmelerini dünyada kabullenmezdi; üstelik dersler dışında çıkmaları yasak olan en yüksek kuleye tımanmışlardı. İs in içine bir de Norbert'le Görünmezlik Pelerini'ni kattın mıydı, yol görünmüştü, tasi taragi toplayacaktın.

Harry durumun bundan kötü olamayacağını mi sanıyordu? Profesör McGonagall odaya girdiğinde, yanında Neville de vardı.

Neville onlını görür görmez, "Harry!" diye bağırdı.

"Sizi aramaya çıkmıştım, uyarmak için; Malfoy'un söylediklerini duydum, sizi yakalayacakmış, yanınızda bir ejder-"

Harry, Neville'i susturmak için basını iki yana salladı hızla, ama Profesör McGonagall bunu gördü. Üçünün tepesine dikildi, Norbert'ten bile daha çok alev püskürtecekti sanki.

"Hiçbirinizden beklemezdim bunu. Mr Filch astronomi kulesine çıktığınızı söylüyor. Saat gecenin biri. Anlatın bakalım."

Hermione bir öğretmenin sorusunu ilk kere yanıtsız bıraktı. Bir heykel kadar hareketsiz, terliklerine bakiyordu.

Profesör McGonagall, "Neler döndüğünü galiba biliyorum," dedi. "Bunu anlamak için üstün zekâli olmak gerekmez. Draco Malfoy'un kafasına uydurma bir ejderha öyküsü soktunuz, geceleyin kalkıp bası derde girsin diye. Onu yakaladım bile. Longbottom'ın da bu palavraya inandığını sanıp için için gülüyorsunuz, öyle değil mi?"

Harry, Neville'le göz göze geldi; bunun doğru olmadığını anlatmaya çalıştı bakışıyla; Neville çok incinmiş benziyordu çünkü. Zavallı, s askın Neville - o karanlıkta kendilerini bulup uyarmak için kim bilir neler çekmişti.

"İnanamıyorum," dedi Profesör McGonagall. "Aynı gece dört öğrenci birden ayakta! Böyle bir şey ne duydum, ne isittim! Siz, Miss Granger, ben de sizi daha akıllı biri bilirdim. Size gelince, Mr Potter, sizin için Gryffindor'un anlamı bütün bunlardan daha önemlidir sanıyordum. Üçünüz de cezalandırılacaksınız - evet, siz de, Mr Longbottom, geceleri okulda dört dönme hakkını kimse vermez size, özellikle bu günlerde, çok tehlikeli bir şey bu - Gryffindor'dan elli puan silinecek."

"Elli mi?" diye kekeleydi Harry, son Quidditch maçında basa geçmişlerdi, ama ilk sıradaki yerlerini yitirirlerdi şimdi.

Profesör McGonagall, sivri burnundan derin derin soluyarak, "Adam basına elli puan," dedi.

"Profesör - lütfen -"

"Yapamazsınız bunu -"

"Ne yapıp ne yapamayacağımı senden öğrenecek değilim, Potter. S imdi hepiniz doğru yatağınıza. Gryffindor'lu öğrencilerden hiç bu kadar utanmamıştım."

Yitirilen yüz elli puan. Bu, son siraya indiriyordu Gryffindor'u. Okul Kupası için büyük bir olanagi tek gecede yok etmişlerdi. Harry, sanki midesi delinmiş gibi bir duyguya kapıldı. Durumu nasıl düzeltebilirlerdi?

Harry bütün gece gözünü kırpmadı. Neville'in sanki saatler boyunca yastığına gömülüp hiçkirdiğini duydu. Onu rahatlatacak bir söz bulamıyordu. Neville'in de, kendisi gibi, sabah olmasını istemediğini biliyordu, yaptıklarını öğrenince öteki Gryffindor'lar ne diyeceklerdi?

Ertesi gün Gryffindor'lar, binaların puanlarını gösteren dev kum saatlerinin yanından geçerken, önce bir yanlışlık olduğunu sandılar. Nasıl olur da bir günde ansızın yüz elli puan birden yitirirlerdi? Derken bir söylenti yayıldı ortığa: Harry Potter, ünlü Harry Potter, iki Quidditch maçının kahramanı Harry Potter, salak birkaç birinci sınıf öğrencisiyle birlikte, bu puanların yitirilmesine neden olmuştı.

Harry okulun en sevilen, en beğenilen insanlarından biriydi, ansızın en nefret edilen kişi olup çıkivermişti şimdi. Okul Kupası'nı Slytherin'in almasını istemeyen Ravenclavlarla Hufflepuff'lar bile sırt çevirdiler ona. Harry nereye gitse herkes parmağıyla onu gösteriyor, aşağılayıcı sözler söylerken sesini alçaltmaya bile gerek duymuyordu. Öte yandan, Slytherin'ler onu alkışlıyor, ıslık çalarak, "Sagol, Potter, bunu sana borçluyuz!" diye bağırıyorlardı.

Sadece Ron destekliyordu onu.

"Birkaç haftaya kalmaz, unutulur. Fred'le George buraya geldiklerinden beri ne puanların silinmesine neden oldular, yine de herkes onları seviyor."

Harry, boynunu bükük, "Ama tek kerede yüz elli puan sildirtmediler, değil mi?" dedi.

Ron, "Orası öyle," demek zorunda kaldı.

Zararı gidermek için sisten geçmiştiiydi, ama Harry bir daha kendini ilgilendirmeyen işlere bulaşmamaya yemin etti. Bütün bunlar çevreyi gizli gizli kolaçan etmek yüzünden gelmişti başına. Öylesine utanıyordu ki, Wood'a gidip Quidditch takımından ayrılmak istediğini söyledi.

"Ayrılmak mı?" diye gürlledi Wood. "Ne işe yarar bu? Quidditch'te de kazanamazsak, yitirdiğimiz puanları nereden alacağız?"

Ama Quidditch'in bile tadı kaçmıştı. Çalışmalar sırasında takım arkadaşları onunla konuşmuyorlardı, konuşmak zorunda kalsalar bile ona "Arayıcı" diye sesleniyorlardı.

Hermione'yle Neville de acı çekiyorlardı. Harry gibi ünlü olmadıkları için onun kadar ezilmiyorlardı, ama onlarla da kimse konuşmuyordu. Hermione derslerde dikkatleri üstüne çekmeyi bırakmıştı, başını önüne eğip sessizce çalışıyordu.

Harry sınavların yaklaştığına neredeyse sevinmiyordu. Dersleri gözden geçirirken derdini unutturmuş gibi oluyordu. Ron ve Hermione'yle birlikte gece yarısına kadar çalışıyorlar, karmasık iksirlerde kullanılan maddeleri hatırlamaya uğraşıyorlar, tilsimlerin, büyülerin üzerinden bir daha geçiyorlar, büyücülükte önemli buluşların, cin ayaklanmalarının tarihlerini ezberliyorlardı...

Sınavların başlamasına yaklaşık bir hafta kala, Harry'nin kendini ilgilendirmeyen işlere bulaşmama konusundaki yemini de beklenmedik biçimde sinandı. Bir gün öğleden sonra tek başına kitaplıktan dönerken, yukarıdaki sınıflardan birinde bağırışlar duydu Harry. Yaklaşınca, Quirrell'in sesini işitti. "Ha-ha-hayır, olmaz, lütfen -" Sanki biri gözünü korkutuyordu onun. Harry daha

da yaklasti.

Quirrell'in hiçkirdigini duydu: "Peki - peki -"

Sonra, sari gini düzelterek, Quirrell hizla çıktı sinifan. Bembeyaz kesilmisti, dokunsalar aghlayacakti. Gözden uzaklasti; Harry'yi fark etmemisti bile. Ayak sesleri uzaklasınca kadar bekledi Harry, sonra sinifa bir göz atti. Bostu sinif, ama öteki kapisi aralıktı. Harry yolu yarilamisti ki, hiçbirs eye bulasmama konusundaki yeminini hatirladi.

Ama on iki Felsefe Tasi'na bahse girerdi ki, az önce Snape çıkmisti odadan; isittiklerine göre, öyle olması gerekiyordu. S imdi herhalde keyifle, hoplaya ziplaya gidiyordu - anlasılan Quirrell teslim bayragini çekmişti.

Yeniden kitapliga döndü Harry; Hermione, Ron'u Astronomi konusunda sinamaktaydi. Harry isittiklerini anlatti onlara.

"Snape yirtti öyleyse!" dedi Ron. "Quirrell büyüyü nasıl bozacagini söylediye"

"Ama Fluffy de var," dedi Hermione.

Ron, çevrelerindeki binlerce kitaba bakarak, "Belki de Snape Hagrid'e hiç sormadan onu nasıl atlatacag ini öğrenmistir," dedi. "Üç basli dev bir köpegin nasıl atlatilacagini açıklayan bir kitap mutlaka vardır burada. Eee, ne yapıyoruz, Harry?"

Ron'un gözlerinde serüven isigi parlamaya baslamisti yine, ama Harry'den önce Hermione yanıt verdi.

"Dumbledore'a git. Taa en bastan bunu yapmalıydık zaten. Kendimiz bir ise kalkisacak olursak bu kere sepetleniriz."

"Ama kanitimiz yok ki!" dedi Harry. "Quirrell'in bizi desteklemekten ödü kopar. Snape de Cadılar Bayrami'nda ifritin içeri nasıl girdiginden haberi olmadigim, o gece üçüncü kata hiç gitmedigini söyler - kime inanirlar dersiniz, ona mi, bize mi? Ondan nefret ettigimizi herkes biliyor zaten, Dumbledore da onu okuldan attirmek için yalan söylediğimizi sanir. Filch deseniz, ölümü göze alır da bize yardımcı olmaz, Snape'in can dostu, okuldan ne kadar çok öğrenci sepetlenirse isi o kadar azalir. Hem unutmayın, Tas'i da, Fluffy'yi de bilmemiz istenmiyor. Is in yoksa bosu bosuna ugrasdur."

Hermione, Harry'nin görüşlerine katiliyordu, ama Ron hiç öyle düşünmüyordu.

"Söyle çevreyi bir kolaçan etsek -"

Harry, "Hayir," dedi kararlı bir sesle. "Yeteri kadar

kolaçan ettik."

Önüne Jüpiter'in haritasini çekti, uydularinin adlarim ezberlemeye koyuldu.

Ertesi sabah kahvaltı masasında Harry'ye, Hermione'ye, Neville'e birer not iletildi. Hepsı aynıydi:

Cezaniz bu gece saat on birde başlayacaktır. GirişSalonu'nda Mr Filch'i görünüz. Prof. M. McGonagall

Harry, yitirilen puanların telasiyla cezaları bütün bütüne unutmustu. Hermione'nin, o gece çalışamayacağı için sızlanıp duracağını sanıyordu, ama Hermione ağzını bile açmadı. O da, Harry gibi, bütün bunları hak ettiklerini düşünüyordu.

O gece saat on birde ortak salonda Ron'a hoşça kal deyip Neville'le birlikte girissalonuna indiler. Filch oradaydı - Malfoy da. Harry, Malfoy'un da cezalandırılacağını unutmustu.

Filch, fenerini yakıp onları dışarı çıkararak, "Gelin arkamdan," dedi. "Okul kurallarının dışına çıkmak ne demekmiş, anlarsınız." Siritarak sözlerini sürdürdü. "Öyle... bana sorarsanız en iyi öğretmenler siki çalışma ve acidir... Yazık, o eski cezalan artık vermiyorlar... sizi bileklerinizden bağlayıp birkaç gün tavandan sallandırmak ne güzel olurdu. Ne olur ne olmaz, belki gerekir diye zincirleri hâlâ saklıyorum odamda... Hadi bakalım, gidiyoruz, sakın kaçmaya kalkışmayın, yoksa haliniz daha beter olur."

Karanlık bahçeden geçtiler. Neville burnunu çekip duruyordu. Harry cezanın ne olacağını merak ediyordu. Gerçekten korkunç bir şey olmalıydı, yoksa Filch bu kadar keyiflenmezdi.

Ay pırıl pırıldı, ama önüne geçen bulutlar ortalığı karartıyordu. I leride Hagrid'in kulübesinin ısıklı pencerelerini gördü Harry. Uzaklardan bir ses duyular.

"Sen misin, Filch? Çabuk ol, hemen başlayalım."

Harry'nin yüreği hopladı; Hagrid'le çalışacaklarsa pek de o kadar ağır sayılmazdı ceza. Yüzündeki rahatlamayı Filch de fark etmişti herhalde, "O salakla keyif çatacaksınız sanıyorsun, değil mi?" dedi. "Birazdan gö rürsün gününü - Orman'a gidiyorsunuz, tek parça halinde çıkarsanız ben de bir şey bilmiyorum demektir."

Bunu duyunca Neville inledi, Malfoy da olduğu yerde kalakaldı.

"Orman'a mı?" diye tekrarladı; sesi her zamanki gibi soğuk çıkmıyordu. "Geceleyin gidemeyiz oraya - çes it çesits şey var orada - kurtadamlar bile varmış."

Neville, Harry'nin cüppesinin koluna yapıştı, soluğu kesilmisti.

Sesi sevinçten titreyerek, "Ödün patlıyor, ha?" dedi Filch. "Kurtadamlar daha önce, basını derde sokmadan düşünseydin, öyle değil mi?"

Hagrid belirdi karanlıkta, ayaklarının dibinde Fang, salına salına yanlarına yaklaştı. Kocaman yayı içindeydi, omzuna da içi oklarla dolu sadığını asmıştı.

"Nerede kaldınız?" dedi. "Yarım saattir sizi bekliyorum. Harry, Hermione, her şey yolunda mı?"

Filch, soğuk bir sesle, "Ben olsam onlara dostluk göstermezdim," dedi. "Ne de olsa buraya cezalandırılmak için geldiler."

Hagrid, kaslarını çatarak, Filch'e, "O yüzden mi geciktiniz?" dedi. "Söylev mi çekiyordun onlara? Bu senin üstüne vazife değil. Sen yapacağını yaptın, bundan sonrası benim isim."

"Seher vakti gelirim," dedi Filch. Pis pis, "Kalan parçalarını toplamaya," diye ekledi. Sonra döndü, karanlıkta çakıp sönen feneriyle, s atoya doğru yürümeye başladı.

Malfoy, Hagrid'e baktı.

"Orman'a gelmiyorum ben," dedi; Harry, onun sesindeki büyük korkuyu fark edince için için sevindi.

Hagrid, "Hogwarts'ta kalmak istiyorsan geleceksin" dedi öfkeyle. "Bir yanlısyaptın, cezasini da çekeceksin."

"Ama usaklara yarasır bir şey bu, biz öğrencilere değil. Biz kitap okuyup yazı yazacağız sanıyordum. Babam bunu bir duyarsa -"

"- Hogwarts'ta böyles eylemlerin olduğunu söyler," diye kükredi Hagrid. "Yazı yazacaktım! Kime ne yararı var bunun? Ya ise yarar bir şey yaparsın ya da pilini pirtini toplar gidersin. Okuldan atılman babanın hoşuna gidecekse, dönsün ataya da toparlan. Hadi!"

Malfoy kipirdamadı. Öfkeyle baktı Hagrid'e, ama sonra gözlerini yere indirdi.

"Peki öyleyse," dedi Hagrid, "şimdi dikkatle dinleyin beni, çünkü bu gece yapacağımız şey çok tehlikelidir, kimsenin bası derde girmesini istemem. Benimlesin uraya gelin bakalım."

Onları Orman'ın tam kıyısına götürdü. Fenerini iyice kaldırarak simsiyah ağaçlara doğru kınla kıvrıla uzanan daracık bir toprak yolu gösterdi. Orman'a bakarlarken hafif bir meltem saçlarını uçusturuyordu.

"Bakın uraya," dedi Hagrid, "yerdeki şey parıltıyı görüyor musunuz? Gümüşe benzer parıltıyı? Tek boynuzlu at kanıdır bu. Ağır yaralı bir tek boynuzlu var

orada. Bu hafta ikinci kere oluyor. Geçen çarşamba da birini buldum. Arayalım zavalliyi. Belki iyileşir, acısını dindiririz."

"Ya tek boynuzluyu yaralayan şey bizi daha önce bulursa?" dedi Malfoy. Ne kadar korktuğu sesinden belli oluyordu.

Hagrid, "Yanınızda ben ya da Fang varken Orman'daki hiçbir canlı kilinize bile dokunamaz," dedi. "Yoldan ayrılmayın. Şimdi ikiye ayrılıp baska yönlere gideceğiz. Her yerde kan var, en aşağı dün gecedeki beri çirpinip duruyor anlaşılan."

Malfoy, Fang'ın sivri dişlerine bakarak, "O benimle

gelsin," dedi hemen.

"Peki, ama seni uyarıyorum, korkağın tekidir o," dedi Hagrid. "Öyleyse Harry, Hermione, ben bir yöne gidelim, Draco, Neville, Fang da öteki yöne gitsin. Tek boynuzlu atı gören yeşil kıvılcıklar fıskırtsin, tamam mı? Çıkarın asalarınızı da bir deneme yapın şimdi - oldu - basınız derde girerse kırmızı kıvılcıklar fıskırtsiniz, biz gelip sizi buluruz - dikkatli olun gidelim."

Orman kapkaraydı, sessizdi. Biraz ilerleyince yolun ikiye ayrıldığını gördüler; Harry, Hermione, Hagrid sola; Malfoy, Neville, Fang da sağa saptilar.

Gözleri yerde, sessizce yürüdüler. Dallardan süzölen ay ışığı, düsmüşyapraklara saçılmışgümüş mavisi kani aydınlatıyordu zaman zaman.

Harry, Hagrid'in çok tedirgin olduğunu fark etti.

"Yoksa tek boynuzlulari bir kurtadam mi öldürüyor?" diye sordu.

"Kurtadam o kadar hizli degildir," dedi Hagrid. "Tek boynuzlulari yakalamak zordur, büyü gücü yüksek yaratiklardir. Daha önce birinin yaralandigini hiç görmemistim."

Yosun tutmusbir ağaç kütüğünün yanından geçtiler. Harry akarsu sesi duyuyordu; yakınlarda bir dere olmalıydı. Kivrıla kivrıla uzanan yolda tek boynuzlu kani izlerine rastlanıyordu.

"Sen iyi misin, Hermione?" diye fisildadi Hagrid. "Merak etme, o kadar agir yaraliysa uzaga gidemez, biz de onu yakala - GEÇINS U AGACIN ARDINA!"

Hagrid, Harry'yle Hermione'yi kaptigi gibi yol kenarındaki dev bir mesenin arkasına sürükledi. Bir ok çıkardı, yayına yerlestirip, atisa hazır, beklemeye basladi. Üçü de kulak kesildiler. Az ilerideki ölü yapraklar üstünde birs ey hisirdiyordu, yerde sürünen bir cüppenin sesine benziyordu bu. Hagrid karanlık yola dikmisti gözünü, ama birkaç saniye sonra ses uzaklasip yok oldu.

"Biliyordum," diye mirildandi Hagrid. "Bulunmaması gereken birs ey var burada."

"Kurtadam mı?" dedi Harry.

Hagrid, asik suratla, "Kurtadam filan degildi bu, tek boynuzlu da degildi," dedi. "Hadi, beni izleyin, ama dikkatli olun."

Daha yavasyürümeye basladılar, en ufak bir sesi bile kaçırmamaya çalışıyorlardı. Ansizin, önlerindeki açıklıkta, birs ey kipirdadi.

"Kim var orada?" diye bağ'di Hagrid. "Göster kendini - silahliyim!"

Biri belirdi açıklıkta - insan mıydı bu, yoksa at mıydı? Gögsüne kadar, kızıl saçlı, kızıl sakallı bir adamdı,ama gögsünden asagisi uzun kuyruklu, tüyleri piril piril parlayan al bir atti. Harry'yle Hermione'nin agızlan

bir karışıldı.

Hagrid, "Haa, sen miydin, Ronan?" dedi; rahatlamisti. "Nasilsin?"

İlerleyip at-adamin elini sikti.

"İyi aksamlar, Hagrid," dedi Ronan. Derinlerden gelen hüzünlü bir sesi vardı. "Beni vuracak mıydın?"

Hagrid, yayini oksayarak, "İnce eleyip sik dokumanin sirasi degil, Ronan," dedi. "Orman'da kötülük kol geziyor. Sahi, bunlar Harry Potter'la Hermione Granger. Okulda öğrenciler. Bu da Ronan. At-adam."

Hermione, neredeyse fisiltiyla, "Gördük," dedi.

"İyi aksamlar," dedi Ronan. "Demek öğrencisiniz? Nasıl, çok s ey öğreniyor musunuz okulda?"

"Dogrusu -"

Hermione, "Biraz," dedi ürkekçe.

İç çekerek, "Biraz, ha? Eh, bu da birs ey," dedi Ronan. Basini arkaya atıp göge bakti. "Mars bu gece piril piril."

Hagrid de basini kaldırarak, "Öyle," dedi. "Bana bak, iyi ki sana rastladık, Ronan, çünkü tek boynuzlunun biri fena yaralanmış- birs ey gördün mü?"

Ronan yanıt vermedi hemen. Gözlerini hiç kırpmadan göge bakıyordu, yine iç çekti.

"İlk kurbanlar hep en suçsuz olanlardır," dedi. "Geçmişçaglarda da öyleydi, şimdi de öyle."

"Evet," dedi Hagrid, "ama birs ey gördün mü, onu söyle sen, Ronan. Garip birs ey?"

"Mars piril piril bu gece." Hagrid sabirsizlikle ona bakarken Ronan da göğü seyreliyordu. "Garip bir piriltisi var."

"Ben garip derken buralarda garip birs ey görüp görmediğini sordum. Pir tuhaflik fark etmedin demek?"

Ronan'ın yanıt vermesi epey zaman aldı yine. Sonunda, "Orman birçok gizi saklar," dedi.

Ronan'ın arkasındaki ağaçlarda bir kipirti oldu, Hagrid yayım kaldırdı yine, ama ikinci bir at-adamdi bu; simsiyah saçlı, simsiyah bedenliydi, Ronan'dan bile daha yabani görünüyordu.

"Merhaba, Bane," dedi Hagrid. "Nasilsin?" "İyi aksamlar, Hagrid. Sen nasilsin?" "Eh iste. Bana bak, Ronan'a da soruyordum, sen buralarda garip birs ey gördün mü bu aksam? Bir tek boynuzlu yaralanmış- i sin aslini biliyor musun?"

Bane ilerleyip Ronan'ın yanına gitti. O da göge bakmaya koyuldu.

"Mars bu gece piril piril," dedi sadece. Hagrid, "Onu anladık," diye homurdandı. "Birs ey görürseniz bana haber verin, olur mu? Biz gidiyoruz."

Harry'yle Hermione, Hagrid'in pesine takilip açıklıktan ayrıldılar, araya ağaçlar girinceye kadar omuzlarının üstünden arkaya, Ronan'la Bane'e baktılar.

Hagrid, "At-adamlara da birs ey sormaya gelmez," diye homurdandı. "Boyuna yıldızlara bakarlar. Baska işleri güçleri yok, birs ey aydan daha uzak değilse onları ilgilendirmez."

"Onlardan epey var mı burada?" diye sordu Hermione.

"Eh iste... Baskalarına pek bulasmazlar, ama birs ey istedim miydi, hemen yardıma kosarlar. Akilli, derin düşünceli yaratıklardır... hers eyi bilirler... ama ağızları sikidir."

Harry, "Daha önce sesini duyduğumuz da bir atadam mıydı acaba?" dedi.

"O ses at kosturması gibi mi geldi sana? Bana sorar san, degildi, tek boynuzluları öldürenin sesiydi - ber ömrümde öyle ses duymadım."

Kapkara, sık ağaçlar arasından ilerlediler. Harry te dirgindi, omuzunun üstünden arkaya bakıyordu boyuna. Sanki kendilerini gözetleyen biri vardı. Hagrid'le ol* lan yanlarında diye seviniyordu. Yoldaki bir dönemeç geçmişlerdi ki, Hermione Hagrid'in koluna yapıştı.

"Hagrid! Bak! Kırmızı kıvılcımlar, ötekiler tehlik de!"

"Siz ikiniz burada bekleyin!" diye bagirdi Hagrid.

"Yoldan ayrılmayın, ben gelir sizi alırım!"

Hagrid'in otları ezerek uzaklaştığını duydular, bir birlerine bakarak korku içinde öylece durdular; çevrelerindeki yaprak hissirtilerinden başka bir şey isitmiyorlardı.

"Baslarına bir şey gelmemistir, değil mi?" diye fısıldadı Hermione.

"Malfoyun. basına ne gelirse gelsin, umurumda bile değil, ama Neville'e bir şey olduysa... Bir kere, bizim yüzümüzden burada..."

Dakikalar geçti. Kulakları her zamankinden keskindi şimdi. Harry rüzgârın hafif iniltisini, incecik dalların kınısını bile duyuyordu. Ne oluyordu? Ötekiler neredeydi?

Sonunda büyük bir çatırtı Hagrid'in dönüşünü bildirdi. Yanında Malfoy, Neville ve Fang de vardı. Öfkeden köpürüyordu Hagrid. Malfoy, Neville'e arkadan gizlice yaklaşmış, saka olsun diye ona ansızın sarılivermişti. Neville de korkuya kapılıp kıvılcımları fıskırtmıştı.

"Artık bir şey yakalayamayız - siz ikinizin ettiği buncas amatadan sonra. Tamam, esleri degistiriyoruz -Neville, sen Hermione'yle birlikte benimle kal; Harry, sen de Fang'ı, bir de bu salığı al yanına." Hagrid, Harry'nin kulağına, "Bagısla," diye fısıldadı. "Ama seni öyle kolay kolay korkutamaz, bu işi de bitirmemiz gerek."

Harry, Malfoy ve Fang'le Orman'ın yücüne yollandı. Yarım saat kadar yürüdüler, Orman'ın derinliklerine girdikçe girdiler, sonunda ağaçların sıklığından yolda yürümeye olanak kalmadı. Ağaç diplerindeki kan lekelerinden, zavallı yaratığın acı içinde çirpindiği, pek de uzaklarda olmadığı anlaşıyordu. Harry ihtiyar bir mesenin birbirine dolanmış dalları arasından az ötede bir açıklık gördü.

Malfoy'u durdurmak için kolunu kaldırarak, "Bak," diye mirildandı.

Piril pil bir şey parlıyordu yerde. İyice yaklaştılar. Tek boynuzlu at bu, ölmüştü. Bu kadar güzel, bu kadar hüznü bir şey görmemişti Harry. Yıkıldığı yerde uzun, incecik bacakları çapraz biçimde kaskatı kesilmiş, yelesi koyu yapraklar üstüne inci dizileri gibi bembeyaz yayılmıştı.

Harry ona doğru bir adım atmıştı ki, bir hissi onun, olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Açıklığın kenarındaki çalılardan biri titredi... Sonra, gölgeler arasından kukuletalı biri belirdi, ava çıkmış yitici bir hayvan gibi dört ayak üstünde usulca yaklaştı. Harry, Malfoy, Fang donup kalmışlardı. Kukuletalı, tek boynuzluya gitti, basını eğdi, hayvanın boğundaki yaraya eğilip kanını içmeye başladı.

"AAAAAAAAAAAAAAAAHHH!"

Korkunç bir çığlık attı Malfoy, sonra tabanları yağladı - Fang de. Kukuletalı, kafasını kale irip Harry'ye baktı - üstü bası tek boynuzlunun kanına bulanmıştı. Ayaga kalktı sonra, hızla Harry'nin yanına geldi - öylesine korkmuştu ki Harry, olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Derken, daha önce hiç duymadığı bir ağrı çakıldı basına, alındaki yara izi alev almıştı sanki - yarı kör, sendeleyerek geriledi. Dört nala sesler geldi kulağına, biri arkasından sıçrayıp kukuletalının üstüne atıldı. Basındaki ağrı öylesine dayanılmazdı ki, dizlerinin üstüne yığıldı Harry. Ancak birkaç dakika sonra

kendine gelebildi. Kafasını kaldırdığında, kukuleti gitmişti. Bir

at-adam duruyordu yanında, Ronan değildi, Bane de değildi; daha gençti bu; açık sarı saçları, kir bedeni vardı.

Harry'yi ayağa kaldırarak, "İyi misin?" dedi at-adam.

"Evet - teşekkür ederim - neydi o?" At-adam yanıt vermedi. Soluk safirlere benzeyen masmavi gözleri vardı. Dikkatle Harry'ye baktı, gözleri onun alnındaki yara izine ilisti - iz apaçık ortaya çıkmıştı imdi.

"Sen Potter'ların oğlusun, değil mi?" dedi. "Hagrid'in yanına dön hemen. Orman gecenin bu saatinde hiç de güvenli değildir - özellikle senin için. At binebilir misin? Böylesi daha çabuk olur."

Sirtına Harry'nin rahatça binebilmesi için ön bacaklarını bükerek, "Benim adım Firenze," diye ekledi.

Açıklığın öteki yanından dörtnala baska birileri de yaklaştı, göğüsleri ter içinde, soluk soluga, Ronan'la Bane belirdi ağaçların arasından.

"Firenze!" diye kükredi Bane. "Ne yapıyorsun? Sirtında bir insan var! Utanmıyor musun? Katir misin sen?"

"Onun kim olduğunu biliyor musunuz?" dedi Firenze. "Potter'ların oğlu bu. Orman'dan ne kadar çabuk çıksa o kadar iyi."

Bane, "Neler anlattın ona?" diye homurdandı. "Unutma, Firenze, gökyüzünün isine karışmamaya yemin ettik. Gezegenlerin hareketlerini inceleyerek neler olacağını okumadık mı?"

Ronan sinirli sinirli esiniyordu.

Hüzünlü sesiyle, "Firenze neyin doğru olduğunu mutlaka düşünmüştür," dedi.

Bane havayı çifteledi öfkeyle.

"Neyin doğru olduğunu mu? Bunun bizimle ne ilgisi var? At-adamlar sadece öngörülmeseylerle ilgilenirler! Orman'da yolunu yitiren insanların pesinde esekler gibi kosturmak bizim işimiz değil!"

Firenze arka bacaklarını kaldırdı öfkeyle, Harry düşmemek için onun omuzlarına tutunmak zorunda kaldı.

Bane'e, "Su tek boynuzluyu görmüyor musun?" diye bağırды Firenze. "Neden öldürüldüğünü anlamıyor musun? Yoksa gezegenler bu gizi vermediler mi sana? Bu Orman'da her türlü sinsilige karşıyım, Bane - evet, gerekirse insanların yanında yer alırım."

Hızla döndü sonra, Ronan'la Bane'i arkasında bırakarak ağaçların arasına daldı; Harry simsiği yapıştı onun sirtına.

Nereye gittiklerini hiç mi hiç bilmiyordu.

"Bane niye o kadar kızdı?" diye sordu. "Söylesene, beni kimden kurtardın?"

Firenze yavaşladı, alçak dallara dikkat etmesi için onu uyardı, basını egmesini söyledi, ama Harry'nin sorusuna yanıt vermedi. Sessizlik içinde ağaçlar arasında gittiler, gittiler... Harry, Firenze'nin artık

kendisiyle konuşmak istemedigini sandi. Çok sık bir ağaç kümesinden geçiyorlardı ki, Firenze ansizin durdu.

"Harry Potter, tek boynuzlu at-adam ne işe yarar, biliyor musun?"

Harry, bu garip soruyla irkilerek, "Hayır," dedi. "Bizİ kşir dersinde sadece boynuzlu kuyruk killarını kullandık."

"Bir tek boynuzluyu öldürmek canavarlıktan baska birşey değildir," dedi Firenze. "Bu cinayeti ancak yitirecek birşeyi olmayan, ama çokşey kazanabileceğini sanan biri işleyebilir. Tek boynuzlu at kani, ölüm döşeginde bile olsan, hayatta kalmanı sağlar, ama bedeli de korkunçtur. Kendini kurtarmak için tertemiz, savunmasız birini öldürürsün, dudaklarına onun kani değer değmez de yarım yamalak, lanetli bir yaşam sürdürürsün."

Harry, Firenze'nin ay ışığında gümüşgibi ısildayan ensesine baktı.

Yüksek sesle, "Kim o kadar umutsuz olabilir?" dedi. "Lanetli yaşayacağına, öl, daha iyi. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Firenze. "Ama baska birşey daha içecek kadar uzun yaşayacaksan, o baska - seni büyük güce kavuşturacak - hiç ölmemeni sağlayacak birşey. Mr Potter,şu anda okulda ne saklıyorlar, biliyor musunuz?"

"Felsefe Tasi mi? Tabii - Yaşamİ kşiri! Ama anlamıyorum, kim -"

"Eski gücüne kavuşmak için yıllarca bekleyen, fırsat kollayarak yasama dört elle sarılan hiç kimse gelmiyor mu aklına?"

Harry'nin yüreğine ansizin demir bir pençe yapısı-verdi sanki. Ağaçların hisirtisi arasından, ilk karşılaskıtları gece Hagrid'in söyledikleri geldi aklına: "Rivayete bakılırsa, ölmüş. Bana sorarsan, palavranın daniskası. Ölecek kadar insanlık yoktu içinde."

"Yani -" dedi Harry; sesi hirildiordu. "Yoksa o Vol-"

"Harry! Harry, iyi misin?"

Yoldan kosarak Hermione geliyordu yanlarına, Hagrid de poflayarak onu izliyordu.

Harry, ne söylediğinin farkında bile olmadan, "iyiyim," dedi. "Tek boynuzlu ölmüş, Hagrid, arkadaşısın açıklikta."

Hagrid tek boynuzlu ata bakmaya segirtirken, "Seni burada bırakıyorum," dedi Firenze. "Artık güvendesin."

Harry at-adamın sırtından indi.

"İyis anlar, Harry Potter," dedi Firenze. "Gezegenlerin hareketleri zaman zaman yanlışıyorulanmıştır, at-adamlar tarafından bile. Dilerimsimdi de öyledir."

Harry'yi ürpertiler içinde bırakarak döndü, Orman'ın derinliklerine daldı yine.

Ron onların dönüşünü beklerken karanlık ortak salonda uykuya dalmıştı. Harry onu omuzlarından

sarsarak uyandırınca, Quidditch'le ilgili birs eyler söyledi bagirarak. Ama birkaç saniye içinde, Harry onunla Hermione'ye ormanda olanlari anlatmaya baslar baslamaz, gözleri faltasi gibi açildi.

Harry yerinde duramiyordu. Ocagin önünde bir asagi bir yukari dolasiyordu. Hâlâ titremekteydi.

"Snape Tas'i Voldemort için istiyor... Voldemort da Ormanda bekliyor... Biz de Snape'in sadece zengin olma pesinde kostugunu sandik..."

Ron, "O adi söyleme!" diye fisildadi korkuyla; Voldemort'un kendilerini isittigini saniyordu sanki.

Harry onu dinlemiyordu bile.

"Firenze beni kurtardi, ama bunu yapmaması gerekirdi... Bane çilgina döndü... gezegenlerin isine karis ilmamaliymis... Gezegenler Voldemort'un dönecegini belirtiyordu herhalde... Firenze, Voldemort'un beni öldürmesine engel olmamaliymis, Bane öyle düşünüyordu... Sanirim bu da yildizlarda yazili."

Ron, "Artık o adi söylemeyi biraksana sen!" diye fisildadi.

"Simdi elimden gelen teks ey, Snape'in Tas'i çalmasını beklemek," diye devam etti Harry. "Sonra da Voldemort gelip isimi bitirecek... Eh, Bane de mutlu olur."

Hermione çok korkmusgörünyordu, ama onu rahatlatacak bir iki söz etmeyi basardi.

"Harry, Kim-Oldugunu-Bilirsın-Sen'in sadece Dumbledore'dan korktugunu herkes söylüyor. Dumbledore buradayken Kim-Oldugunu-Bilirsın-Sen kilina bile dokunamaz. At-adamlarin hakli olduklari nereden belli? Bana sorarsan, falcilik gibi birs ey bu; Profesör McGonagall'a bakilrsa, falcilik da büyücülü gün en yaniltici dali."

Konusmayi kestiklerinde hava agamisti. Bogazlari agri içinde, bitkinlikle yataklarina gittiler. Ama gecenin yarattigis askinliklar sona ermemisti.

Harry çarsafini çekip açınca, altında Görünmezlik Pelerini'ni buldu. Tertemiz katlanmisti Pelerin; üstüne de bir not ilistirilmisti:

Ne olur ne olmaz.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kapagin Altinda

Harry sinavlari nasil verdigini yillar boyunca unutamayacakti; sanki her an kapi açilacak, Voldemort dalacakti içeriye. Ama günler geçip gitti, Fluffy'nin kilitli kapi arkasinda sapasaglam yasadigina kustu yoktu.

Inanilmaz sicakti, özellikle yazili yapılan büyük sinifta. Herkese Kopyaya-Karsi büyüyle hazirlanmis özel, yeni tüy kalemler verilmisti.

Uygulama sinavları da vardı. Profesör Flitwick onları sınıfa teker teker çağırıyor, bir ananası masanın üstünde dans ettirip ettiremeyeceklerine bakıyordu. Profesör McGonagall bir fareyi enfiye kutusuna çevirmelerini istiyordu - enfiye kutusunun güzelliğine göre not veriliyordu. Kutunun biyikleri varsa not kırılıyordu. Unutma! Ksiri'nin nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışırlarken, Snape tepelerine dikilip onları tedirgin ediyordu.

Harry, Orman'a gittiginden beri canını yakan alin ağısına aldirmamaya çalışıyordu. Neville, Harry'nin sınırlarının sınavlardan ötürü uykusuz kalmaktan bozulduğunu sanıyordu, ama asıl gerçek Harry'nin o eski karabasanının yeniden ortaya çıkmasıydı; şimdi daha da kötüydü, çünkü üstünden kan damlayan bir de kukuleti eklenmişti o korkunç düşünce.

Belki Harry'nin Orman'da gördüklerini görmediklerinden, belki de alinlarını yakan birer izleri olmadığından, Ron da, Hermione de Tas'a Harry kadar aldirmıyorlardı. Voldemort'un adı bile onları ürkütmeye yetmisti gerçi, ama sınav hazırlıklarına öylesine dalmışlardı ki, ne Snape'in ne de bir baskasının çevirdiği dolaplara kafa yoracak vakitleri yoktu.

Son sınavları Sihar Tarihi'ydı. Kendi kendine kaynayan kazanları yaratan eski büyücülerle ilgili soruları da bir saat içinde yanıtlayınca özgür olacaklardı, sınav sonuçları açıklanıncaya kadar tam bir hafta keyif çeatacaklardı. Profesör Binns'in hayaleti tüy kalemelerini bırakmalarını söyleyip parsömen kâğıtlarını da toplayınca.. Harry de ötekiler gibi sevinç çığlıkları atmaktan kendini alamadı.

Güneşli bahçeye fırlayan kalabalığa karışırken, "Bu, sandığımdan da kolaymış," dedi Hermione. "1637 Kurtadam Davranış Yönetmeliği'ni de, Tez Canlı Elfric'in ayaklanmasını da öğrenmem gerekmiyormuş."

Hermione, sınavdan sonra yanıtların üstünden geçmek isterdi hep, ama Ron artık buna dayanamadığını söyledi, birlikte göle inip bir ağacın altına serildiler. Weasley kardeşlerle Lee Jordan ilik sigsuda güneşlenen dev bir mürekkep balığının kollarını gidikliyordlardı. Ron, çimenlere uzanarak, "Artık ezbere paydos," dedi mutluluk içinde. "Sen de artık azıcık gülümse, Harry, çağıtığımızı öğrenmeye daha bir hafta var, keyfini çıkar bari."

Harry alnını ovuşturuyordu.

Öfkeyle, "Bunun ne anlamı geldiğini bir bilseydim!" diye patladı. "Yara izi canımı yakıyor - daha önce de oldu, ama hiç bu kadar sık olmadı."

Hermione, "Madam Pomfrey'e git," diye önerdi. "Hasta değilim," dedi Harry. "Galiba bir uyarı bu... tehlikenin yaklaştığını belirtiyor..."

Ron'un kilini kipirdatacak hali yoktu, hava çok sıcaktı.

"Harry, rahatla biraz, Hermione haklı, Dumbledore burada olduğu sürece Tasda güvendedir. Hem zaten Snape'in Fluffy'yi nasıl atlatacağı konusunda elimizde bir bilgi yok. Bir keresinde bacığı parçalanıyordu, bir daha öyle bir şey yapmaya kolay kolay kalkmaz. Neville'in Quidditch milli takımında oynayacağı nasıl düşünülemezse, Hagrid'in de Dumbledore'a kalleslik etmesi öyle düşünülemez."

Harry bassalladı, ama yapmayı unuttuğu bir şey, önemli bir şey vardı sanki, bu duyguyu içinden atamıyordu. Bunu dile getirmek istediği zaman, Hermione, "Sınavlar yüzünden," dedi. "Dün gece uyandım, Biçim Degistirme notlarımın yarısına gelmistim ki, bunu daha önce yaptığımızı fark ettim."

Ama Harry, içindeki tedirginliğin derslerle bir ilgisi olmadığına emindi. Pırıl pırıl mavi gökte bir baykusun, gagasında bir notla, okula doğru kanat çırttığını gördü.

Kendisine mektup gönderen tek kisi Hagrid'di. Hagrid dünyada ihanet etmezdi Dumbledore'a. Fluffy'nin nasıl atlatılacağını kimseye söylemezdi... hiçbir zaman... ama -

Ansizin ayaga fırladı Harry.

Ron, uykulu uykulu, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Aklına bir şey geldi," dedi Harry. Bembeyaz kesilmisti. "Gidip Hagrid'i görmeliyiz, hemens imdi."

Hermione, ona yetismeye çalışarak, soluk soluga, "Neden?" diye sordu.

Çimenli yamacı tırmanırken, "Sizce de tuhaf değil mi?" dedi Harry. "Hagrid deli gibi ejderha istiyor, tam o sırada da cebinde bir yumurtayla yabancıların teki çıkıp geliyor. Büyücülük yasasına aykırıysa, kaç kişi cebinde ejderha yumurtasıyla dolasabilir? Hagrid'e rastlamaları büyüks an, ne dersiniz? Niye daha önce farkına varmadım bunun?"

Ron, "Neler çeviriyorsun yine?" dedi, ama bahçeden Orman'a doğru kovan Harry yanıt vermedi.

Hagrid evinin önünde bir koltukta oturuyordu; pantolonunun paçalarıyla gömleğinin kollarını kivirmisti, koca bir tencereye bezelye ayıklıyordu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Bitti mi sınavlar? Bir şey içmeye vaktiniz var mı?"

"Evet, lütfen," dedi Ron, ama Harry engel oldu.

"Hayır, acelemiz var. Hagrid, sana bir şey soracağım. Norbert'i kazandığın geceyi hatırlıyor musun? Seninle kâğıt oynayan yabancı nasıl biriydi?"

Omuzlarını silkerek, "Bilmem," dedi Hagrid, "cüppesini çıkarmadı ki sırtından."

Üçünün des askınlıktan kalakaldığını görünce kaslarını kaldırdı.

"Alisilmedik bir şey değil ki, Domuz Kafası'nda -yani köyün meyhanesinde bin türlü garip garip adam vardır. Belki de ejderha satıcısıydı, ha? Suratını görmedim ki, kukuletesi hep basındaydı."

Harry bezelye tenceresinin yanına çöktü.

"Ona neler anlattın, Hagrid? Hogwarts'ın sözünü

ettin mi hiç?"

Hagrid, hatırlamaya çalışarak kaslarını çattı. "Belki de etmişimdir," dedi. "Haa... ne isyaptığımı sordu, ben de burada bekçilik ettiğimi söyledim... Hayvanları sordu... ben de ona dedim ki... hayatta tek istediğim bir ejderha dedim... sonra da... Hepsini hatırlayamıyorum elbet, boyuna içki ismarladı bana... Dur bakayım... hah, kendisinde bir ejderha yumurtası olduğunu söyledi, iskambil oynayalım, kazanırsan alırsın dedi... ama ona bakıp bakamayacağımı da sordu, ters bir yere vermek istemiyormuş... Ben de dedim ki... Fluffy'ye baktıktan sonra ejderha çocuk oyuncakı sayılır dedim..."

Harry, sesindeki heyecanı belli etmemeye çalışarak, "Peki," dedi, "Fluffy'yle ilgilendi mi?"

"Sey - evet - insan kaç tane üç baslı köpek görür hayatında, Hogwarts'ta bile? Ben de anlattım, yatis tirmasını bilersen Fluffys eker gibidir dedim, azıcık müzik çal, hemen uykuya dalar -"

Birdenbire dehsete kapıldı.

"Size söylememeliydim bunu!" diye bağırıldı. "Unutun dediklerimi! Hey - nereye gidiyorsunuz?"

Harry, Ron ve Hermione, Giriş Salonu'na gelinceye kadar birbirleriyle tek kelime konuşmadılar; bahçeden sonra Salon pek soğuktu, pek kasvetliydi.

"Dumbledore'a gitmemiz gerek," dedi Harry. "Hagrid, Fluffy'nin nasıl atlatılacağını bir yabancıya anlatmış. O cüppenin içinde ya Snape ya da Voldemort vardı - Hagrid'i sarhosettikten sonra kolay. Tek dileğim, Dumbledore'un bize inanması. Firenze de bizi destekleyebilir, yeter ki Bane engel olmasın. Dumbledore'un odası nerede?"

Doğru yönü gösterecek bir yazı görebilmek umuduyla çevrelerine bakındılar. Dumbledore'un nerede oturduğu hiç söylenmemisti kendilerine, odasına çağırıldığı kimseyi de bilmiyorlardı.

Harry, "Yapacağımız teks ey -" diye söze başladı, ama aynı anda salonda bir ses çınladı. "Siz üçünüz ne arıyorsunuz içeride?" Profesör McGonagall'di bu, elinde koca bir yığın kitap vardı.

"Profesör Dumbledore'u görmek istiyoruz," dedi Hermione; Harry'yle Ron bunun yürekli bir davranış olduğunu düşündüler.

Bu sanki kuskuyu uyandıran bir istekmiş gibi, "Profesör Dumbledore'u mu görmek istiyorsunuz?" dedi Profesör McGonagall. "Neden?"

Harry yutkundu -simdi ne olacaktı? "Sir bu," dedi. Der demez de pısman oldu, çünkü Profesör McGonagall'in burun deliklerinden ateş fışkırıyordu sanki.

Soğuk soğuk, "Profesör Dumbledore on dakika önce gitti," dedi Profesör McGonagall. "Sihir Bakanlığı'ndan acele baykusu yollamışlar, hemen Londra'ya uçtu."

Harry çığına dönmüştü. "Gitti mi?" dedi. "tam zamanını bulmuş."

"Profesör Dumbledore çok büyük bir büyücüdür,

Potter, ona sık sık başvururlar -"

"Ama çok önemli bu."

"Söyleyeceklerin Sihir Bakanlığı'ndan daha mı önemli, Potter?"

Artık hiçbir şeyden sakınmıyordu Harry, "Bakin,"

dedi, "Profesör - Felsefe Taşı'yla ilgili -"

Profesör McGonagall bunu hiç mi hiç beklemiyordu. Tasıdığı kitaplar yere saçıldı, ama onları toplamaya bile kalkışmadı.

"Nereden biliyorsun -?" diye kekeleydi.

"Profesör, sanırım - hayır, biliyorum - Sna - biri Tas'i çalmaya çalışacak. Profesör Dumbledore'la konuşmam gerek."

Profesör McGonagall onas askinlik ve kuskuyla bakti.

"Profesör Dumbledore yarın gelecek," dedi sonunda. "Tas'i nereden öğrendiniz, bilmiyorum ama içiniz rahat olsun, kimse onu çalamaz, çok iyi korunuyor."

"Ama Profesör -"

Profesör McGonagall, "Ben ne -dedigimi biliyorum, Potter," diye kestirip attı. Egilip yere düşmüş kitaplarını toplamaya başladı. "Hadi, şimdi hepiniz dışarı çıkıp güneşte keyfinize bakın."

Ama çıkmadılar.

Profesör McGonagall kendilerini ısıtmeyecek kadar uzaklasınca, "Bu gece" dedi Harry. "Snape kapaktan bu gece geçecek. Gereken her şeyi öğrendi. Dumbledore da ortalarda yok. Ona notu gönderen de o; Dumbledore çıkagelince Sihir Bakanlığı'ndakiler nasıl da asıracaklar."

"Ama biz ne -"

Hermione'nin soluğu kesildi birdenbire. Harry'yle Ron hızla arkalarına döndüler. Karsılarında Snape duruyordu. "İyi günler" dedi usulca. Ona baktılar.

Garip bir gülümsemeyle, "Böyle bir günde içeride olmamalısınız," dedi Snape.

Sonunu nasıl getireceğim bilmeden, "Biz burada -" diye söze başladı Harry.

"Daha dikkatli olmalısınız" dedi Snape. "Böyle ortalarda dolasırsanız, bir işler çevirdiğinizi sanırlar. Gryffindor da artık daha fazla puan yitirmeyi kaldıramaz, öyle değil mi?"

Harry kiplirmizi kesildi. Dışarı çıkmak için döndüler, ama Snape onlara seslendi.

"Uyarmadı deme, Potter - bir daha geceleri dolastığını görürsem, okuldan atılmanı ben kendim sağlarım. Hepsinize iyi günler."

Öğretmenler odasına yöneldi.

Disariya, tasmerdivene çıkınca arkadaşlarına döndü Harry.

Hızlı hızlı, "Ne yapacağımızı söyleyeyim," diye fısıldadı. "Birimiz Snape'i gözetleyecek - öğretmenler odasının önünde durup, çıkarsa onu izleyecek. Hermione, sen yaparsın bunu."

"Niye ben?"

"Niyesi var mı?" dedi Ron. "Profesör Flitwick'i bekliyormuş gibi yaparsın." "İncecik bii sesle devam etti: "Ah, Profesör Flitwick, öyle üzülüyorum ki, galiba on dördüncü soruyu yanlış yanıtladım.. "

"Kapa çeneni," dedi Hermione, ama gidip Snape'i gözetlemeyi kabul etti.

Harry, "Biz de en iyisi üçüncü kat koridorunda bekleyelim," dedi Ron'a. "Hadi."

Ama tasarladıklarını gerçekleştireme diler. Fluffy'yi okulun öteki bölümlerinden ayıran kapıya vardıklarında Profesör McGonagall çıkageldi yine; bu kere tepesi iyice atmıştı.

"Sizinle uğrasmak büyü yapmaktan da zor sanıyorsunuz herhalde!" diye gürlledi. "Bu saçmalık yeter artık! Bir daha buraya yaklaştığınızı duyarsam, Gryffindor'dan elli puan daha silirim! Evet, Weasley, kendi bölümümden!"

Harry ile Ron ortak salona gittiler. Harry tam, "Hiç olmazsa Hermione Snape'in pesinde," diyordu ki, Sisman Kadın resmi açıldı, Hermione girdi içeriye

"Özür dilerim, Harry" diye inledi. "Snape çıktı, orada ne aradığımı sordu, Flitwick'i beklediğim söyledim; o da gidip Flitwick'e haber verdi, şimdi kurtulabildim. Snape nereye gitti, bilmiyorum."

"Eh, isimiz bitti öyleyse!" dedi Harry.

Ötekiler Harry'ye baktılar. Bembeyaz kesilmisti Harry, gözleri parlıyordu.

"Ben bu gece çıkip Tas'i daha önce ele geçirmeye çalışacağım."

"Sen çıldırmissin!" dedi Ron.

"Yapamazsın bunu!" dedi Hermione. "McGonagall'la Snape'in söylediklerinden sonra... Kovulursun!"

"NE ÇIKAR?" diye bağırıldı Harry. "Anlamıyor musunuz? Snape Tas'i ele geçirirse, Voldemort dönecek! O zaman neler olur, düşünsenize. Kovulacak Hogvarts bile kalmaz ortada! Yerle bir eder burayı ya da Karanlık Sanatlar okuluna çevirir! Puan silinmesinin bir anlamı yok artık! Gryffindor Okul Kupası'ni kazanırsa, Voldemort sizi de, ailelerinizi de rahat bırakacak mı sanıyorsunuz? Tas'i ele geçirmeden yakalanırsam Dursley'lerin yanına döner, Voldemort'un beni orada bulmasını beklerim. Bu da olsa olsa ölümümü biraz geciktirir, o kadar, çünkü hiçbir zaman Karanlık Yan'a geçmem! Bu gece o kapıyı açıp ineceğim, ikinizin de sözleri beni kararimdan caydıramaz! Unuttunuz mu, annemle babamı Voldemort öldürmüştü!"

Onlara baktı.

Hermione, fisiltiye benzer bir sesle, "Haklisin, Harry," dedi.

"Görünmezlik Pelerini'ni kullanırım" dedi Harry. "İyi ki yeniden elime geçti."

Ron, "Üçümüzü de kaplar mı dersin?" diye sordu.

"Üçümüzü de mi?"

"Seni yalnız bırakacağımızı sanmıyorsun ya?" "Tabii bırakmayız," diye atıldı Hermione. "Biz olmadan Tas'a nasıl ulaşırın? Ben iyisi gidip kitaplarima bir göz atayım, belki yararlı bir şey bulurum..." "Ama yakalanırsak siz de kovulursunuz." Hermione, "Olanaksız," dedi hemen. "Flitwick sınavdan yüzde yüz on iki aldığını söyledi gizlice. Artık beni kovamazlar."

Aksam yemeginden sonra ortak salonda bir kenara çekildiler; üçü de tedirgindi. Kimse yanlarına bile yaklaşıyordu, Gryffindor'lardan kimse Harry'yle konuşmuyordu zaten. Harry ilk kere o gece

üzülmüyordu buna. Hermione, karsilarina çikabilecek büyülerin nasıl bozulacagini bulabilmek umuduyla bütün notlarini gözden geçiriyordu. Harry'yle Ron'un agizlarini açtiklari yoktu. I kisi de yapacaklarini düşünüyorlardı.

Oda ağır ağır bosaldi, herkes yatağına çekildi.

Lee Jordan da gerinip esneyerek gidince, "Pelerin'i al," diye mirildandi Ron. Harry yukariya, karanlık yatakhanelerine fırladi. Pelerin'i çıkarırken gözleri Hagrid'in Noel'de kendisine armagan ettiği flüte ilti. Fluffy'ye karsi kullanmak için cebine attı onu - peks arki söylemek gelmiyordu içinden.

Sonra ortak salona kostu.

"Pelerin'i burada örtelim üstümüze, bakalım Üçümüzü de örtüyor mu - Filch birimizin ayaklarini fark ederse yandık."

Odanin kösesinden, "Ne yapıyorsunuz?" diye bir ses geldi. Neville, elinde kurbagasi Trevor, bir koltuğun arkasından belirdi; kurbaga, özgürlüğüne kavusmak için bir deneme daha yapmaya hazırlanıyordu herhalde.

Harry, Pelerin'i hemen arkasına saklayarak, "Yok birs ey, yok birs ey," dedi.

Neville onların suçlu yüzlerine dikti gözlerini. "Yine çıkıyorsunuz," dedi.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Hermione. "Çıkıyoruz. Sen niye gidip yatmıyorsun, Neville?"

Harry kapinin yanındaki duvar saatine baktı. Artık daha fazla zaman yitireme<lerdi. Belki de Snapes u anda Fluffy'yi uyutmaktaydı.

"Çıkamazsınız," dedi Neville, "yine yakalanırsınız. Gryffindor'un durumu daha da kötüye gider." "Anlamıyorsun," dedi Harry, "bu çok önemli." Ama Neville elinden gelen çabayı göstermekte kararlı gibi görünüyordu.

Resimdeki deligin önüne geçerek, "Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim," dedi. "Sizinle - sizinle dövüşürüm!"

"Neville!" diye patladı Harry, "çekil o deligin önünden, salaklığı da bırak -"

"Bana salak diyemezsin! Kuralların disına çıktığın yetmez mi? Hem herkese karsi direnmemi söyleyen sen değil misin?"

Ron'un sabri tükenmek üzereydi. "Ama bize karsi değil," dedi. "Ne yaptığını bilmiyorsun, Neville."

Bir adım attı; Neville Trevor'i yere bıraktı, kurbaga da hemen ortadan yok oldu.

Yumrugunu kaldırarak, "Hadi bakalım," dedi Neville, "sikiysa gel de vur. Ben hazırım!"

Harry, Hermione'ye döndü.

"Bir büyü yap," dedi çaresizlik içinde.

Hermione ilerledi.

"Nenille," dedi, "bunun için gerçekten özür diliyorum senden."

Asasini kaldirdi.

Onu Neville'e dogru uzatarak, "Petrificus Totalus!"

diye bagirdi.

Neville'in kollari iki yanina yapisti. Bacaklari birbirine kenetlendi. Bütün bedeni kaskati kesildi. Oldugu yerde biraz sallandi; sonra da kütük gibi kaskati, yüzüstü yere düstü.

Hermione kosup onu çevirdi, sirtüstü yatirdi. Neville, çenesi kilitlendiği için, konusamiyordu. Sadece gözleri oynuyor, dehset içinde onlara bakiyordu.

"Ne yaptin ona?" diye fisildadi Harry.

Hermione, üzüntüyle, "Beden-Kilitlenmesi," dedi. "Özür dilerim, Neville."

"Baska çaremiz yoktu, Neville,s imdi anlatamayiz," dedi Harry.

"Sonra anlarsin, Neville," dedi Ron; üstünden atlayip Görünmczlik Pelerini'ne büründüler.

Ama Neville'i yerde tasgibi, kipirtisiz bırakmak pek de iyi bir baslangıç sayılmazdi. O tedirginlik içinde, gördükleri her heykeli Filch'e benzetiyorlardi, rüzgârın belli belirsiz iniltisi bile saldırmaya hazır Peeves'in solugu gibi geliyordu onlara.

Ilk merdivenlerin altina gelince, tepede dolasan Mrs Norris'i gördüler.

Ron, Harry'nin kulgina, "Bir kerecik olsun bir tekme sallayalims una," diye fisildadi, ama Harry basini iki yana salladi. Dikkatle yanindan geçerlerken, Mrs Norris fenere benzeyen gözlerini onlara dikti, ama birsey yapmadi.

Üçüncü kata çıkan merdivenlere varincaya kadar kimseyi görmediler. Peeves oradaydi, geçenler takilip düssün diye halinin kenarini kivirmaktaydi.

Ona dogru çıkarlarken, "Kim var orada?" dedi ansizin. Simsiyah hain gözlerini kisti. "Seni göremesem bile orada oldugunu biliyorum. Gulyabani misin, hayalet misin, yoksa bir baska meret misin?"

Havaya yükselip boslukta süzüldü, gözlerini onlara dikmisi.

"En iyisi, Filch'i çağirayim ben, görünmez birs ey varsa o hemen anlar."

Harry'nin aklina birs ey geldi ansizin.

"Peeves," dedi boguk bir fisiltıyla, "Kanli Baron öyle durup dururken görünmeyen hayalete dönüşmez."

Peevess askinliktan az daha yere düşüyordu. Tam zamaninda toparlandi, merdivenlere yarim metre kala salinarak durdu.

"Beni bagislayin, kanli canli Baron efendimiz," dedi yaltaklanarak. "Suç bende, suç bende - sizi görmedim

-göremezdim elbet, siz görünmezsiniz - bu miniks akasi için ihtiyar Peeves'i bagislayin, efendim."

Harry, hiriltıyla, "Burada isim var, Peeves," dedi. "Bu gece sakin buralarda dolasma."

Yeniden havaya yükselerek, "Dolasmam, efendim, hiç dolasmam," dedi Peeves. "Umarim isleriniz iyidir, sizi rahatsız etmem."

Süzülüp gitti.

"Harikaydi, Harry!" diye fisildadi Ron.

Birkaç saniye sonra oradalardi iste, üçüncü kat koridorunda - kapi aralikti.

Harry, "Al bakalim," dedi usulca. "Snape Fluffy'yi

geçmişbile."

Açık kapiyla karsılamak, kendilerini nelerin beklediğinin habercisiydi sanki. Harry, Pelerin'in altında, arkadaşlarına döndü.

"Dönmek isterseniz sizi suçlayamam," dedi. "Pelerin'i alabilirsiniz, artık bana gerekli degil."

"Saçmalama," dedi Ron.

"Geliyoruz," dedi Hermione.

Harry kapiyi iterek açti.

Kapi gicirtisiyle birlikte, derinlerden gelen hiriltılar çarpti kulaklarına. Kendilerini göremeyen köpeğin üç burnu da onlara doğru çevrilmiş, çilgincasına havayı

kokluyordu.

"Nedir o ayaklarının altındaki?" diye fisildadi Hermione,

"Harpa benziyor," dedi Ron. "Herhalde Snape birakti."

"Çalmayı kestigin anda uyanmış," dedi Harry. "Baslayalım bakalım..."

Hagrid'in flütünü dudaklarına götürüp çalmaya koyuldu. Pek ustaca çaldığı söylenemezdi, ama ilk notayla birlikte hayvanın gözleri kapanmaya başladı. Soluk bile almiyordu Harry. Köpeğin hiriltıları ağır ağır kesildi - sonunda patilerinin üstüne çöktü Fluffy, sonra da yere uzanarak derin bir uykuya daldı.

Pelerin'den siyirilip kapaga doğru giderlerken, Ron, "Sakin çalmayı kesme," diye uyardı Harry'yi. O dev kafalara yaklaştıkça köpeğin sıcaklığını, solugunun kokusunu duyabiliyorlardı.

Köpeğin sırtından bakarak, "Galiba kapagi açabileceğiz," dedi Ron. "Önce sen girmek ister misin, Hermione?"

"Hayir, istemem!"

"Peki." Ron dislerini sikarak köpeğin bacakları üstünden atladi dikkatle. Egilip kapagın halkasını çekti. Kapak açıldı.

Hermione, "Ne görüyorsun?" dedi merakla.

"Hiçbirs ey - sadece karanlık - aşağı inmemizi sağlayacak birs ey yok, atlayacağız."

Hâlâ flüt çalmakta olan Harry, dikkatini çekmek için elini salladı Ron'a, kendini isaret etti.

"Önce sen mi inmek istiyorsun? Emin misin?" dedi Ron. "Burasi ne kadar derin, bilmiyorum. Flütü Hermione'ye ver de köpek uyanmasın."

Harry flütü Hermione'ye verdi. Birkaç saniye süren sessizlikte köpek hirildayarak kipirdadi, ama Hermione çalmaya baslar baslamaz da o derin uykusuna daldı yine.

Harry de köpeğin üstünden atlayıp kapaktan aşağıya baktı. Dip görünmüyordu.

Parmak uçlarıyla tutunarak delikten sallandı. Sonra yukarıya, Ron'a baktı, "Bana birs ey olursa arkamdan gelmeyin," dedi. "Hemen baykushaneye gidip Hedwig'i Dumbledore'a yollayın, tamam mı?"

"Tamam," dedi Ron.

"Birazdan görüşürüz... umarım..."

Harry kendini bıraktı sonra. Soguk, nemli karanlıkta hızla düştü, düştü, düştü -

POFF. Yumusak birs eyin üstünde buldu kendini. Garip bir poff sesiyle. Doğrulup çevresini yokladı, gözleri karanlığa alışmamıştı daha. Sanki bir bitkinin üstünde oturuyor gibiydi.

Posta pulu büyülgündeki aydınlığa, tepedeki açık kapaga bakarak, "Tamam!" diye seslendi. "Burasi yumusak, atlayabilirsin!"

Hemen atladi Ron. Harry'nin yanına düştü.

İlk sözleri, "Bu da nedir böyle?" oldu.

"Bilmem, bitki gibi birs ey. Atlayınca bir yerin incinmesin diye koymuşlar. Hadi, Hermione!"

Uzaktaki müzik kesildi. Köpeğin korkunç havlaması duyuldu, ama Hermione atlamıştı bile. Harry'nin öteki yanına düşmüştü.

"Herhalde okulun kilometrelerce altındayız," dedi.

Ron, "İyi ki bu bitkiyi koymuşlar buraya," dedi. "İyi ki mi!" diye bağırđı Hermione. "Su halinize bakın!"

Ayaga fırlayıp nemli duvara yöneldi çirpiniyordu, çünkü düşer düşmez bitkinin dalları yılan gibi kıvrılıp ayak bileklerine dolanmaya başlamıştı. Harry'yle Ron'a gelince, onlar farkında bile olmadan, uzun dallarla samsiki sarılmışlardı.

Hermione bitkiye iyice yakalanmadan kurtulmayı basardı. S imdi iki çocuğun kendilerini kurtarmak için bitkiyle bogusmalarına bakıyordu; ama Harry de, Ron da ne kadar çabalasalar, bitki o kadar samsiki

sariliyordu bedenlerine.

Hermione, "Sakin kipirdamayin!" dedi. "Nedir bu, biliyorum -S eytan Kapani!"

"Aman," diye homurdandi Ron, "iyi ki adini öğrendik, bize ne büyük yarari var ya!" Arkasina yaslandi, bitkinin bogazina sarilmasini önlemeye çalisti.

"Kes sesini, onun nasıl öldürüldüğünü hatırlamaya çalışıyorum!" dedi Hermione.

Harry, göğsüne dolanan bitkiyle savasarak, "Çabuk hatırlamaya bak, soluk alamıyorum!" diye hirildadi.

"Seytan Kapani, S eytan Kapani... Profesör Sprout ne demisti? Karanliktan, nemden hoslanir -"

Bogulurcasma, "Atesyak öyleyse!" diye bagirdi Harry.

Hermione, boyuna ellerini ovusturarak, "Yakarim -tabii - ama odun yok!" diye seslendi.

"ÇILDIRDIN MI SEN?" diye haykirdi Ron. "SEN BÜYÜCÜ MÜSÜN, DEĞİL MİSİN?"

"Sahi!" dedi Hermione, asasini çıkardi, onu sallayarak birs eyler mirildandi, Snape'e yaptigi büyüü bitkiye de yapti, havaya ayni mavi alevleri fiskirtti. Birkaç saniye içinde Harry de, Ron da bitkinin dallarini gevsettigini, isiktan, sicaktan kaçindigini fark ettiler. Sonunda iyice çözüldü bitki, iki çocuğun bedeninden de ayrildi, onlari özgür birakti.

Harry, yüzündeki teri silerek duvara, Hermione'nin yanina gitti. "Iyi ki Bitkibilim'e çalışmissin" dedi.

"Öyle," dedi Ron, "iyi ki Harry bu kargasada kafayı yemedi - 'odun yok'mus- pes!"

"Buradan," dedi Harry; tasbir geçidi gösterdi, tek çıkisyolu da orasiydi zaten.

Kendi ayak sesleri disinda, duvarlardan düşen damlaların belli belirsiz ipirtilerini duyuyorlardi sadece. Geçit asagi dogru iniyordu; Harry'nin aklina Gringotts geldi. Büyücüler bankasinda kasalari ejderhaların korudugunu söylemişlerdi, bunu hatırlayınca yüregi daraldi. Ya bir ejderha çıkarsa karsilarina, kocaman, yetiskin bir ejderha - Norbert'le bile basedememişlerdi...

"Birs ey duyuyor musunuz?" diye fisildadi Ron. Harry kulak kabartti. I leriden yumusak bir hisirti, bir çinlama geliyordu. "Hayalet mi acaba?" "Bilmem... kanat çirpisi sanki." "İleride isik var - birs ey kimiliyor, görüyorum."

Geçidin sonuna varınca isil isil aydinlatilmis, yüksek mi yüksek tavanli bir oda çıktı karsilarina. Küçük, mücevher gibi parildayan, kanat çirparak oradan oraya uçusan kuslarla doluydu oda. Odanın öteki ucunda kalın, tahta bir kapi vardı.

"Odadan geçerse bize saldırirlar mi acaba?" dedi Ron.

"Herhalde," dedi Harry. "Pek yirticiya benzemiyorlar ama, hep birden saldırirlarsa... Eh, baska çaremiz yok... Ben kosuyorum."

Derin bir soluk aldı, yüzünü elleriyle kapatarak kosmaya basladi. Keskin gagalarla, pençelerle parçalanacagim saniyordu, ama hiçbir ey olmadı. Kapiya rahatça ulasti. Koluna yapisti, ama kapi kilitliydi.

Ötekiler de onu izlediler. Kapiyi zorladilar, omuzladilar, ama kapi bana misin demedi, Hermione Alohomora Büyüsü'nü yapınca bile.

"Simdi ne olacak?" dedi Ron.

"Bu kuslar... buraya sadece süs için konulmusolamazlar," dedi Hermione.

Kuslarin tepelerinde parlayarak uçuşmasını seyretiler - parlayarak mı?

Harry, "Bunlar kusdegil!" dedi ansizin. "Bunlar anahtar! Kanatli anahtarlar - dikkatli bakin. Öyleyse..." Ötekiler anahtar sürüsüne bakarken o da odaya bir göz attı. "... Evet - bakin! Süpürgeler! Kapinin anahtarini bulmamiz gerek!"

"Ama yüzlercesi var burada!"

Ron kapinin kilidini inceledi.

"Kocaman, eski anahtarlar var ya - öyle bir anahtar arayacagiz - gümüşolmalı, kapi kolu gibi."

Birer süpürgeye atlayip havalandilar, anahtar bulutunun ortasına daldilar. Ama tutmaya kalktiklari bütün büyülu anahtarlar öylesine hizliydi ki, hemen siyriliyor, ellerinden kaçip gidiyordu; birini bile yakalamak neredeyse olanaksizdi.

Ama Harry yüzyilin en genç Arayici'siydi. Baskalarinin göremediklerini hemen görmekte üstüne yoktu. Gökkuşagini andiran o tüyler kargasasında bir dakika kadar dolandıktan sonra, kocaman bir gümüş anahtar gördü - kanadı hafifçe kıvrılmısti anahtarın, sanki biri onu daha önce yakalamışda kilidi zorlayarak açmışgibi.

Harry, "İstes u!" diye seslendi ötekilere. "Su büyük olan -s uradaki - hayır,s u - parlak mavi kanatli - tüyleri bir yana yatmış."

Ron, Harry'nin gösterdiği yöne fırladı, o hızla tavana çarptı, az kalsin süpürgesinden düşecekti.

"Onu kistirmaliyiz!" diye seslendi Harry; gözlerini eğri kanatli anahtardan ayırmıyordu. "Ron, sen üstünden gel - Hermione, sen de altında dur, aşağı inmesini engelle - ben de yakalamaya çalışayım. Hadi,SI MDI!"

Ron pike yaptı, Hermione yukarı süzüldü, anahtar ikisinden de kurtuldu, Harry onun arkasından fırladı; duvara doğru gidiyordu anahtar, Harry öne eğildi, onu tek eliyle duvara yapıştırdı. Odada Ron'la Hermi-one'nin sevinç çığlıkları çinladı.

Hemen indiler; Harry, elinde çırpman anahtarla, kapiya kostu. Onu kilide sokup çevirdi - olmustu bu iş. Kilit açılır açılmaz anahtar yeniden havalandı, iki kere yakalandığı için pek yıpranmışa benziyordu.

Eli kapinin kolunda, "Hazir misiniz?" diye sordu Harry. Ron'la Hermione bassalladılar. Harry kapiyi açtı.

Bir sonraki oda öylesine karanlıktı ki, hiçbirşey göremediler. Ama içeri adım atar atmaz isil isil oldu oda, inanılmaz bir görüntüyle karşılastılar.

Büyük bir satranç tahtasının kenarında duruyorlardı, siyah taşların arkasında. Taşlar kendilerinden bile büyüktü, siyah mermerden yapılmışlardı. Tam kargılarında, odanın öteki yanında, beyaz taşlar vardı.

Harry, Ron ve Hermione hafifçe ürpeldiler - dev beyaz tasların yüzleri yoktu.

"Simdi ne yapacagiz?" diye fisildadi H,irrv

"Belli degil mi?" dedi Ron. "Satranç oynayarak karsi yana geçecegiz."

Beyaz tasların arkasında bir kapi daha gördüler.

Hermione tedirgindi. "'Nasil?" diye sordu.

"Galiba," dedi Ron, "tasların yerine geçmemiz gerekiyor."

Siyah ata gidip elini boynuna koydu. Tascanlaniverdi ansizin. At yeri eseledi, Ron'a bakti.

"Sey - karsiya geçmek için size katilmamiz mi gerek?"

Siyah at bassalladi. Ron arkadaşlarına döndü. "Bu biraz kafa isi..." dedi. "Siyah taslardan üçünün yerlerini alacagiz..."

Ron düşünürken Harry'yle Hermione çit çıkarmadılar. Sonunda, "Gücenmeyin ama," dedi Ron, "dogrusu ikiniz de satrançta pek iyi degilsiniz -"

Harry, "Gücenen yok," dedi hemen. "Ne yapacagiz, sen ona söyle."

"Harry, sen filin yerini al... Hermione, sen de onun yanina, kalenin yerine geç." "Ya sen?"

"Ben de at olacagim," dedi Ron. Taslar onları dinliyorlardı galiba, çünkü bu sözler üzerine bir at, bir fil, bir de kale beyazlara sırtlarını dönüp satranç tahtasından indiler; onların bosalttikları üç yere de Harry, Ron ve Hermione geçti.

Ron, tahtanın öteki yanına bakarak, "Satrançta her zaman ilk hamleyi beyazlar yapar," dedi. "Evet... bakın..."

Beyaz bir piyon iki adım ilerlemisti. Ron siyah tasları yönetmeye basladi. Taslar, o nereye yollarsa oraya gidiyorlardı sessizce. Harry'nin dizleri titriyordu. Ya mat olurlarsa?

"Harry - saga çapraz dört adım." İlk gerçek sol, öteki atları alinınca geldi. Beyaz vezir yere serdi onu, tahtadan sürükleyerek çıkardı, at yüzükoyun yere serildi.

Ron sarsilmisa benziyordu. "Bunu yapmamiz gerekiyordu," dedi. "Simdi sens u fili rahatça alabilirsin, Hermione, hadi."

Ne zaman bir tasyitirseler, beyazlar acimasiz davranıyordu. Duvarın dibi kısa zamanda sakat siyah taslarla doldu. Ron, iki kere Harry'yle Hermione'nin tehlikede olduklarını fark etti. Kendisi de oradan oraya gidiyor, yitirdikleri tassayasında beyaz tasalmaya bakıyordu.

"Neredeyse geldik," diye mirıldandı ansizin. "Bir düşüneyim - düşüneyim .."

Beyaz vezir bombosyüzünü ona çevirmisti.

Usluca, "Evet..." dedi Ron, "tek yol bu... Beni alması gerek."

Harry'yle Hermione, "HAYIR!" diye bagirdilar.

"Satranç budur iste!" dedi Ron. "Biraz kurban vereceksin! Bens imdi bir hamle yapacagim, vezir beni alacak - siz de rahatça mat edersiniz, Harry!"

"Ama -"

"Snape'i durdurmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ron -"

"Bana bak, acele etmezseniz, Tas'i ele geçirecek!"

Yapilacak baskas ey yoktu.

"Hazir misiniz?" dedi Ron. Yüzü bembeyaz kesilmisti, ama kararliydi. "Ben gidiyorum - kazaninca da oyalanmayin sakın."

Ilerledi, beyaz vezir de firladi. Taskolunu Ron'un kafasina indirip onu yere serdi - Hermione bir çiglik atti, ama yerinde kaldı - beyaz vezir Ron'u kenara sürükledi. Kendinden geçmisse benziyordu Ron.

Harry titreyerek sola üç adım atti.

Beyazs ah kafasından tacini çıkarıp Harry'nin ayaklarının dibine atti. Kazanmışlardı. Taslar yana çekilerek egildiler, kapının önü açılmıştı imdi. Harry'yle Hermione, Ron'a üzüntüyle son kere bakarak kapıdan geçtiler, bir sonraki geçide çıktılar. "Ya Ron'a birsey olduysa?"

Harry, kendi kendini de inandırmaya çalışarak, "Birs ey olmaz," dedi. "Bakalims imdi ne çıkacak kars imiza?" "Sprout'un ki tamam, S eytan Kapani'ydi o - Flitwick anahtarları büyülemişerhalde - McGonagall da satranç taslarını canlandırmış- kala kala Quirrell'in büyüsiyle Snape'in ki kaldı..."

Bir baska kapiya varmışlardı, "iyisin ya?" diye fisildadi Harry. "Durma." Harry kapiyi açtı.

Igrenç bir koku doldurdu burun deliklerini, ikisi de cüppelerini çekip burunlarını kapatmak zorunda kaldılar. Gözleri sulandı hemen, tam önlerinde bir ifrit gördüler; daha önce karsılaştıklarından da büyüktü bu, kafası kanlar içinde, yerde yatıyordu.

Ifritin dev bacaklarının üstünden dikkatle atlarken, "İyi ki bununla dövüsmek zorunda kalmadık," diye fisildadi Harry. "Hadi, soluk alamıyorum."

Bir sonraki kapiyi açtı, ikisi de karsılarına ne çıkacak diye bakmaya cesaret edemiyorlardı sanki - ama i pek de korkulacak birsey yoktu içeride; sadece bir masa, masanın üstünde de değişik biçimlerde yedis is e vardı.

"Snape'in ki," dedi Harry. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Esikten adım atar atmaz arkalarında bir alev yükseldi. Siradan bir atesdegildi bu, mordu. Aynı anda önlerindeki kapiyi da siyah alevler sardı. Kapana kisılmışlardı.

"Bak!" Hermione, s iselerin yanında duran bir kâgidi aldı. Harry onun omzunun üstünden bakarak kâgitta

yazılanları okudu:

Önünde tehlike var, arkanda ise güven,

Yardımcı olur sana ikisi içimizden,

Yolunda ilerletir yedis iseden biri

Bulabilirsen egers imdi doğru iksiri,

Birimiz geri yollar, dönersin tipistipis,

ikimiz safı araptır, isirgandan yapılmış,

Üçümüz zehirlidir, hiç çekinmez can alır

Ondan tek yudum içen hemen yigilir kalır.

Seçimini yap şimdi, ver bakalım bir karar Kalmak istemiyorsan burda sonsuza kadar. Dört ipucu verelim kolaylık olsun diye Bu da bizlerden sana çok güzel bir hediye: Birincisi: Kendini boyuna gizler zehir Isirgan s arabinin sol yanına çekilir; ikincisi: Baskadır uçlardakiler iseler içme onları ölmek istemiyorsan eğer; Üçüncüsü: Boyları değişiktir hepsinin Bir zararı dokunmaz cücesinin, devinin; Dördüncüsü: Hem sağdan, hem soldan ikincisi Baska baska boydadır, ama aynıdır cinsi.

Hermione derin bir soluk aldı, Harry onun gülümsediğini görünce asırdı kendisinin içinden hiç de gülmek gelmiyordu.

"Harika!" dedi Hermione. "Büyü değil bu - mantık oyunu - bulmaca. En ünlü büyücülerden çoğunun bir gram bile mantığı yoktur; sonsuza kadar burada kalırlar."

"Biz de kalacağız anlaşılan."

"Elbette kalmayacağız," dedi Hermione. "Bize gerekli olan her şey bu kâğıtta yazılı. Yedis ise: Üçü zehir, ikisi arap, biri bizi siyah atesten geçiyecek, biri de mordan geçirip dönmemizi sağlayacak."

"Ama hangisini içeceğimizi nereden bileceğiz?"

"Bir dakika, düşüneyim."

Kâğıdı birkaç kere okudu Hermione. Sonra iseleri inceledi teker teker, birer birer mirıldanarak onları gösterdi parmağıyla. Sonra ellerini çırptı.

"Buldum," dedi. "Bizi siyah atesten en küçüğüne geçirecek - Tas'a götürecektir."

Harry minikçe iseye baktı.

"Bunun içindeki sadece birimize yeterli," dedi. "Tek yudum bile yok neredeyse."

Birbirlerine baktılar.

"Peki, mor atesten geçirip dönmemizi hangisi sağlıyor?"

Hermione sagda, en kenarda durans iseyi gösterdi.

"Sen iç onu," dedi Harry. "Hayir, dinle be ni - gidip Ron'u al - uçan anahtarların bulunduğu odadaki süpürgelere binersiniz, uçarak kapaktan geçer, Fluffy'yi atlatırsınız - doğru baykushaneye gidip Hedwig'i Dumbledore'a gönderin, onun yardımı gerekiyor. Ben Snape'i bir süre oyalarım, ama teke tek kalırsak ba sedemem."

"Ama Harry - ya yanında Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen de varsa?"

Harry, alnındaki izi göstererek, "Eh," dedi, "bir keresinde ansım yaver gitti, öyle değil mi? Belki yine öyle olur."

Hermione'nin dudakları titredi; ansızın Harry'nin kollarına atıldı kız, ona sarıldı. "Hermione!"

"Harry - biliyor musun, çok büyük bir büyücüsün sen."

Harry, onun kollarından ayrılırken, utanarak, "Senin kadar değil," dedi.

"Benim kadar değil mi?!" dedi Hermione. "Kitaplar! Kafa çalıştırma! Daha önemlis eyler var - dostluk, cesaret - ah, Harry - dikkatli ol!"

"Önce sen iç," dedi Harry. "Hangisi olduğunu iyice biliyorsun, değil mi?"

"Yüzde yüz," dedi Hermione. Yuvarlaks iseden koca bir yudum aldı, titremeye başladı.

Harry, mdiseyle, "Zehir değil ya?" dedi.

"Hayir - ama buz gibi."

"Çabuk ol, etkisi geçmeden."

"İyis anlar - dikkatli ol -"

"GIT!"

Hermione dönüp mor atesten geçti.

Derin bir soluk aldı Harry, en küçüks iseye uzandı. Siyah alevlere çevirdi yüzünü.

"Geliyorum iste!" dedi,s isenin içindekini tek yudumda içti.

Gerçekten de buz gibi oldu bedeni. S iseyi yerine koyup ilerledi; siyah alevler her yanını sariyordu ama onları duymuyordu bile - bir an o kara atesten başka bir şey göremedi - sonra öteki yanda, sonuncu odada buldu kendim.

Biri daha vardı orada - ama Snape değildi bu. Voldemort bile değildi.

ON YEDİNCİBÖLÜM

İki Yüzlü Adam

Quirrel'di.

Saskinlikla, "Sen ha!" dedi Harry.

Quirrell gülümsedi. Yüzü hiç de seğirmiyordu.

"Evet, ben," dedi sakın bir sesle. "Seninle burada karsılasıp karsılaşmayacağımı düşünüyordum, Potter."

"Ama ben sanmıstım ki - Snape -"

"Severus mu?" Quirrell güldü, öyle sarsak sarsak gülmüyordus imdi, soguk ve kesindi. "Evet, Severus öyle birine benziyor, değil mi? Besili bir yarasa gibi ortalarda dolasmasi öyle yararlı oldu ki. Onun yanında, ke-ke-kekeleyip duran za-zavallı P-Profesör Quir-rell'dan kim kuskulanabilirdi?"

Harry inanamıyordu. Doğru olamazdı bu, olamazdı.

"Ama Snape beni öldürmek istedi!"

"Hayır, hayır, hayır. Seni öldürmek isteyen bendim. Arkadaşın Miss Granger, Quidditch maçında Snape'i atese vermek için kosarken bana çarptı. Seninle göz ilişimi yitirdim. Birkaç saniye daha sürseydi, o süpürge den atacaktım seni. Bunu daha önce de basarabilirdim, ama Snape seni kurtarmak için karşı-büyü yapıyordu."

"Snape beni kurtarmaya mı çalışıyordu?" Quirrell, soguk bir sesle, "Tabii," dedi. "Bir sonraki maçta neden hakemlik etmek istedi, bilmiyor musun? Yine büyü yapmama engel olacaktı. Bosuna... hiç zahmet etmeseydi... Dumbledore oradayken zaten bir şey yapamazdım. Bütün öteki öğretmenler, onun Gryffindor'un kazanmasını engellemek istediğini düşündüler, kendini bilerek sevimsizleştirdi... Dedim ya, bosuna... seni bu gece öldürecekim."

Parmaklarının aklattı. Birdenbire ipler sarktı havadan. Harry'yi simsiki bağladılar.

"Hers eye burnunu sokuyorsun, Potter, yasaman doğru değil. Cadılar Bayramı'nda okulda dört döndün; Tas'i neyin koruduğunu anlamak için gelmistim, sen de beni gördün."

"İfriti içeriye sen mi aldın?"

"Tabii. İfritlerle basa çıkmakta ustayım - arkadaşları ifritin halini görmedin mi? Herkes deli gibi ifriti ararken, benden kuskulanan Snape dosdoğru üçüncü kata gitti, beni bulmak için - ifritim seni öldüremedi o gece, üç baslı köpek de Snape'in bacasını doğru dürüst isirip koparamadı."

"Şimdi sessizce bekle bakalım, Potter. Şu ilginç aynayı incelemem gerek."

İşte o zaman Quirrell'in arkasında duran şey fark etti Harry. Kelid Aynası'ydı bu.

Quirrell, çerçevesine dokunarak, "Tas'i bulmanın anahtarıdır bu ayna," diye mirıldandı. "Dumbledore gelip de seni kurtarır mı sanıyorsun?.. Londra'da... O dönünce ben çok uzaklarda olacağım..."

Harry'nin bütün çabası Quirrell'i konusturmak, onun düşüncelerini Ayna'da yoğunlastirmasını engellemekti.

"Snape'le seni Orman'da gördüm -" dedi.

"Evet," diye mirildandi Quirrell, bakmak için Ay-na'nın arkasına geçti. "Neler çevirdiğimi iyice anlamak istiyordu. Benden hep kuskulanmıstı zaten. Aklınca beni korkutacaktı - sanki korkutabilirmişgibi... Benim yanımda Lord Voldemort var..."

Quirrell, arkasından çıkıp gözlerini Ayna'ya dikti.

"Tas'i görüyorum... onu efendime sunacağım... ama nerede?"

Harry kendisini simsiki saran iplerden kurtulmak için çirpindi, ama hiçbir gevsemedi bile Quirrell'in dikkatini Ayna'ya vermesine mutlaka engellenmeliydi.

"Ama Snape de benden nefret ediyor gibi görünüyordu."

Quirrell, olagan bir sesle, "Orası öyle," dedi, "doğru. Babanla birlikte Hogwarrrs'taydı bilmiyor musun? O zaman da birbirlerini hiç sevmezlerdi. Ama senin ölmeni hiç istemedi."

"Ama daha birkaç gün önce ağlayıp duruyordun -Snape'in seni tehdit ettiğini sanmıstım..."

Quirrell'in yüzünde ilk kere bir korku belirtisi görüldü.

"Bazen," dedi, "efendimin söylediklerini yerine getirmekte zorlanıyorum - o büyük bir büyücü, bense zayıfım -"

Harry'nin soluğu kesildi sanki. "Yani o da seninle sınıfta mıydı?"

Quirrell, sakın sakın, "Ben nereye gidersem gideyim, o hep yanmadadır," dedi. "Dünyayı dolasırken tanıştım onunla. Sersem delikanlının tekiydim, iyi nedir, kötü nedir, kafamın içi saçmasapan düşüncelerle doluydu. Lord Voldemort ne kadar yanıldığımı gösterdi bana. İyiyle kötü diye bir şey yoktur, güç vardır sadece, bir de o gücü elde edemeyecek kadar zayıf olanlar... O günden beri buyruğundayım, ama birçok kere yüzünü kara çıkardım. Beni ağır biçimde cezalandırmak zorunda kaldı." Quirrell ansızın titredi. "Yanlışları kolay kolay bağışlamaz. Tas'i Gringotts'tan çalmayı basaramadığımda, çok öfkelenmişti. Beni cezalandırdı... gözünün hep üstümde olacağını söyledi..."

Quirrell'in sesi gittikçe uzaklaşıyordu sanki. Harry, Diagon Yolu'nu hatırladı - ne büyük aptallık ermisti. Quirrell'i ilk orada görmüş, Çatlak Kazan'da elini sıkmıştı.

Quirrell fısıltıyla küfretti.

"Anlamıyorum... Tas, Ayna'nın içinde mi? Onu kırmam mı gerekiyor?"

Harry hızlı hızlı düşünmeye çalışıyordu.

Su anda dünyada en çok istediğimsi şey, diye düşünüyordu, Tas'i Quirrell'dan önce bulmak. Ayna'ya bakarsam kendimi Tas'i alırken görürüm - yani Tas'in nerede olduğunu anlarım! Ama Quirrell'a fark ettirmeden nasıl bakarım?

Ona belli etmeden hafifçe sola kaymaya, aynanın karsısına geçmeye çalıştı, ama ayak bileklerindeki ipler çok sikiydi: Sendeleyip düştü. Quirrell, Harry'ye aldirmadi. Hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

"Bu ayna ne yapar? Nasıl çalışır? Bana yardım edin, Efendimiz!"

Harry, dehset içinde, bir sesin yanıt verdiğini duydu; ses Quirrell'in kendisinden geliyordu üstelik.

"Çocuğu kullan... Çocuğu kullan..."

Quirrell, Harry'ye döndü.

"Evet - Potter - gel buraya."

Ellerini çirpti; çirpar çirpmaz da Harry'yi bağlayan ipler çözüldü. Ağır ağır ayaga kalktı Harry.

Quirrell, "Gel buraya," dedi yine. "Ayna'ya bak, ne gördüğünü söyle."

Harry ona doğru yürüdü.

"Yalan söylemeliyim," diye düşünüyordu. "Bakip bir yalan kıvirmaliyim, baska çare yok."

Quirrell tam arkasına yaklaştı. Harry, onun sarıgından gelen garip kokuyu duydu. Gözlerini yumdu, Ayna'nın tam karsısına geçti, gözlerini yeniden açtı.

Kendi görüntüsüyle karşılaştı; bembeyaz kesilmisti, korkmuşgörünyordu. Ama bir an sonra görüntü gülümsedi ona. Elini cebine sokup kan rengi bir taş çıkardı. Göz kırptı, Tas'i yeniden cebine koydu - bunu yaparken de Harry kendi cebinde bir ağırlık duydu. Nasıl olduysa - inanılmaz bir biçimde - Tas'i almisti.

Quirrell, "Eee?" dedi sabirsizlikle. "Ne görüyorsun?" Harry bütün cesaretini topladı.

"Dumbledore'la tokalaştığını görüyorum," diye attı. "Gryffindor, Okul Kupası'ni kazanmış."

Quirrell yine küfretti.

"Çekil önümden," dedi. Harry kenara çekilirken Felsefe Taşı'nın bacağına değdiğini duydu. Kaçabilir miydi acaba?

Ama besadım bile atmadan o ince sesi isitti yine, Quirrell'in dudakları bile kipirdamiyordu.

"Yalan söylüyor... Yalan söylüyor..."

"Potter, gel buraya!" diye bağırđı Quirrell. "Bana doğruyu söyle! Biraz önce ne gördün?"

İnce ses yine yükseldi.

"Ben konuşayım onunla... yüz yüze..."

"O kadar gücünüz yok, Efendimiz!"

"Yeteri kadar gücüm var... bu iş için..."

Harry sanki S eytan Kapani'na yakalanmış gibiydi. Tek kasini bile kimildatamıyordu. Taskesilmisti sanki, Quirrell'm sarigina uzanıp onu çözmeye başladığını gördü dehsetle. Ne oluyordu? Sarık çözüldü. O olmayınca Quirrell'in basi çok küçük duruyordu. Sonra ağır ağır döndü Quirrell. -

Harry çiglik atabilirdi, ama sesi çıkmıyordu. Quir-rell'in basinin arkasında bir yüz vardı, o güne kadar gördüğü en korkunç yüz. Kipkirmizi gözleri olan tebesir beyazı bir yüz. Burun deliklerinin yerinde de, yılaninkiler gibi daracık yarıklar.

"Harry Potter..." diye fisildadi.

Harry bir adım gerilemek istedi, ama bacakları kimildamıyordu.

"Ne hale geldiğimi gördün mü?" dedi yüz. "Gölgeden, buhardan başka bir şey değilim... Ancak bir bas kasinin bedenini paylaşırsam bir biçim alabiliyorum... ama beni yüreklerine, kafalarına almak isteyenler olmuştur hep... Tek boynuzlu kanis u son birkaç hafta güç sağladı bana... bana bağlı Quirrell'in Orman'da benim için kan içtiğini gördün... Yasamı kısırını elime geçirince kendi bedenimi de yaratabileceğim...S imdi... cebindeki Tas'ı ver bakalım!"

Demek biliyordu. Bacaklarına ansizin bir dirilik gelen Harry hafifçe geriledi.

"Aptallık etme," diye homurdandı yüz. "Kendi canım kurtar, benden yana olmaya bak... yoksa sonun annenle babanın sonu gibi olur... Kendilerine acımam için yalvararak öldüler..."

Ansizin, "YALAN!" diye bağırdı Harry.

Quirrell, Voldemort Harry'yi görebilsin diye, arka arka yürüyordu. Hain yüz gülümsüyordus imdi.

"Ne kadar dokunaklı..." diye tisladi. "Cesarete her zaman saygım var... Evet, yavrum, annenle baban yürekliydi... Önce babanı öldürdüm, kiyasiya dövüsmüştü benimle... ama annenin ölmesi gerekmezdi... seni korumak istiyordu...S imdi vers u Tas'ı, yoksa annen de bosu bosuna ölmüş olacak."

"HIÇBİR ZAMAN!"

Alevli kapiya fırladı Harry, ama Voldemort, "YAKALA ONU!" diye bağırdı, Harry de o anda Quirrell'in elinin bileğine yapıştığını duydu. Alnına o bıçak gibi sancı saplandı yine; kafası sanki ikiye ayrılacaktı; bütün gücüyle direnerek bağırdı, Quirrell'in kendisini bıraktığını askinlikle gördü. Basındaki ağrı hafifledi - Quir-rell'in nereye gittiğini anlamak için çilginca bakındı çevresine; onun ellerine bakarak acı içinde kivrandığını gördü - parmaklarında kabarcıklar belirliyordu.

Voldemort, "Yakala onu! YAKALA ONU!" diye bağırdı yine; Quirrell atlayıp yere yikti Harry'yi, üstüne çullandı, iki elini onun boynuna doladı - Harry'nin yara izi artık dayanılmaz bir acı veriyordu, ama Quirrell da sancılar içinde uluyordu.

"Efendimiz, onu tutamıyorum - ellerim - ellerim!"

Quirrell dizlerini dayadı Harry'ye, boynunu bırakıps askinlik içinde kendi avuçlarına bakmaya başladı -Harry onun ellerinin kipkirmizi kesildiğini gördü, yanmıstı sanki, derileri soyulmuştu, piril piril parlıyordu.

Voldemort, "Öyleyse öldür onu, sersem, öldürsene!" diye haykırdı.

Quirrell bir ölüm laneti yagdirmek için elini kaldirdi, ama Harry içgüdüyle uzanip Quirrell'in yüzüne yapisti.

"AAAAHH!"

Yere yuvarlandi Quirrell, yüzünde de kabarciklar belirmisti, Harry anladı: Quirrell'in cildine dokunmak korkunç bir aci veriyordu ona -s imdi teks ansi vardi: lanetlemesini önlemek için onu aci içinde kivrandırmak.

Ayaga fırladi Harry, Quirrell'in koluna yapisip bütün gücüyle sikti. Quirrell çiglik atarak Harry'yi itmek istedi - Harry'nin basındaki agri daha da artiyordu, gözleri de göremiyordu artık - sadece Quirrell'in korkunç çigliklarini, Voldemort'un "ÖLDÜR ONU! ÖLDÜR ONU!" diye haykirmasini isitebiliyordu - ba ska sesleri de - belki kendi kafasında yaratiyordu o sesleri... "Harry! Harry!"

Quirrell'in kolunun burkulduğunu duydu, hers eyin bittigini anladı, bir karanliga düstü... düstü... düstü...

Tepesinde altin rengi birs ey uçuyordu. Snitch! Yakalamak istedi onu, ama kollari havaya kalkamayacak kadar agirdi.

Gözlerini kirpistirdi. Snitch degildi bu. Gözlüktü. Ne kadar garip.

Gözlerini kirpistirdi yine. Albus Dumbledore'un gülümseyen yüzüyle karsilasti.

"İyi günler, Harry," dedi Dumbledore.

Harry ona bakti bir süre. Sonra hatirladi. "Efendim! Tas! Quirrell'di! Tasonda! Efendim, çabuk -"

"Sakin ol, sevgili yavrum, sen olayların biraz gerisinde kalmisin," dedi Dumbledore. "TasQuirrell'da deg il."

"Kimde öyleyse? Efendim, ben -" "Harry, sakın ol lütfen, yoksa Madam Pomfrey beni disari atar,"

Harry yutkunararak çevresine bakindi. Hastane kanadında olduğunu anladı. Beyaz çarsafli bir yatakta yatıyordu, yanındaki sehpanın üstü des ekerci dükkânına dönmüştü.

Dumbledore, isil isil, "Arkadaslarının, hayranlarının armaganları," dedi. "Mahzenlerde sizinle Profesör Quirrell arasında geçenler sir, ama nasılsa bütün okul öğrenmis. Arkadasların Fred'le George Weasley sana bir oturak göndermeye kalkmislar. Bundan hoslanacağını düşünmüşler. Ama Madam Pomfrey bunun pek saglikli birs ey olmadigina inandigi için oturağa el koymus."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Üç gündür. Mr Ronald Weasley'le Miss Granger çıktığında pek sevinecekler, inanılmaz derecede üzülüyorlardı."

"Ama efendim, Tas"

"Görüyorum ki, dikkatini baska yere veremiyorsun. Peki öyleyse... Tas... Profesör Quirrell onu senden alamadi. Buna engel olmak için tam zamanında yetistim, ama dogrusunu istersen, sen de tek basına zaten basarılydın."

"Siz de mi geldiniz? Hermione'nin baykusunu mu aldiniz?"

"Yolda karsilastik onlarla. Londra'ya vanr varmaz, bulunmam gereken yerin ayrildigim yer oldugunu anlamistim. Quirrell'i senin elinden almak için tam zamaninda yetistim -"

"Sizdiniz demek..."

"Gecikecegim diye korkmustum."

"Az kalsin gecikecektiniz. Tas'i ona karsi artik daha fazla koruyamazdim -"

"Tas'i degil, yavrum, kendini - gösterdigin çaba seni öldürecekti neredeyse. Bir an öldüğünü düşünüp korktum. Tas'a gelince, yok edildi."

Harry, bosbos, "Yok mu edildi?" diye sordu. "Ama arkadasiniz - Nicolas Flamel"

"Ooo, demek Nicolas'i da biliyorsun." Dumbledore keyiflenmisti sanki. "Hers eyi uygun biçimde yaptin, degil mi? Nicolas'la ben oturup konustuk, Tas'i yok etmenin dogru olacagina karar verdik."

"Yani o da, karisi da ölecekler, öyle mi?"

"Islerini düzenlemeye yetecek kadarI ksir var ellerinde.Is lerini düzene koyduktan sonra da, evet, ölecekler."

Dumbledore, Harry'nin gözlerindeki askin bakisi görünce gülümsedi.

"Senin kadar genç biri için inanılmaz birs ey bu, ama Nicolas'la Perenelle için uzun, çok uzun bir günden sonra yatagina çekilip uyumaya benziyor. Düzenli bir kafa için ölüm de büyük bir serüvenden baska birs ey degildir. Biliyor musun, pek de öyle harika birs ey degildi Tas. Diledigin kadar para, diledigin kadar ya sam! Birçok insanin hemen isteyecegi ikis ey - asil sorun, insanlari kendileri için en kötü eyleri isteme tutkulari." Harry, kafasi iyice karismis, yatiyordu. Dumbledore Küçük bir ezgi mirildandi, tavana bakarak gülümsedi.

"Efendim," dedi Harry. "Düşünüyordum da... Efendim - Tasyok olsa bile, Vol- yani, Kim-Oldug unu-Bilir-sin-Sen-"

"Voldemort de, Harry. Hers eyin gerçek adini söyle.

Birs eyin adindan korkarsan, kendisinden daha çok korkmaya baslarsin."

"Evet, efendim.S ey, Voldemort dönmenin baska yollarini arayacak, öyle degil mi? Demek istiyorum ki... gitmedi mi?"

"Hayir, Harry, gitmedi. Hâlâ bir yerlerdedir, belki de paylasacagi bir beden ariyordur.. gerçekten canlı olmadigi için, öldürülemez de. Quirrell'i ölüme terk etti, dostlarina da düşmanlari kadar acimasiz davraniyor. Yine de, Harry, onun güce kavusmasini geciktirdin, ileride bir baskasi da savasabilir onun ama, bu gecikmeler gücünü bütün bütüne yitirmesini saglayabilir."

Basini salladi Harry, ama hemen kesti bunu, çünkü öyle yapinca kafasi agrimisti. Sonra, "Efendim," dedi, "öğrenmek istedigim baskas eyler de var, eger bana anlatirsaniz... gerçeği öğrenmek istiyorum..."

"Gerçeği." "I  çekti Dumbledore. "Hem güzel, hem korkunç birs eydir gerçek, çok zen ister. Yine de sorunu yanıtılarım, yanıtılamamak için geçerli bir nedenim olursa beni bağıslarsın. Tabii yalan söylemeyeceğim."

"Sey... Voldemort annemi ldrms, beni öldürmesine engel olduğu için. Beni neden öldürmek istiyordu acaba?"

Dumbledore derin derin i çekti bu kere.

"Yazık, sorunu yanıtılayamam. Söyleyemem sana. Bugün olmaz. S imdi olmaz. Günün birinde g reneceksin...s imdilik bunu dsnme, Harry. Büyüyünce... Biliyorum, bunu duymaktan hoslanmayacaksın, günü gelince greneceksin."

Harry stelemenin bir yarar sağlamayacağını biliyordu.

"Peki, Quirrell neden dokunamadı bana?" "Annen seni kurtarmak için öldü. Voldemort'un anlayamayacağı birs ey varsa, o da sevgidir. Annenin sana olan sevgisi kadar güçlü bir sevgi ne derin izler bırakır, bunu anlayamaz. Yara izine benzemez bu, gözle görülmez... böylesine yürekten sevmek, seven insan gitse bile, bizi sonsuza kadar korur. Tenine işlemiştir bu. Quirrell'in içi nefret, hirs, trk doluydu, ruhunu Voldemort'la paylaştı o; sana bu yüzden dokunamadı. Güzelliklerle yaratılmışbirine dokunmak onun gibilere acı verir."

Dumbledore pencereye konmuşbir kusla ilgileniyordus imdi; bu da Harry'ye gözlerini arsafa silme olanağını sağladı. Kendini toparlayınca, "Ya Görünmezlik Pelerini?" dedi. "Onu bana kimin yolladığını biliyor musunuz?"

"Haa - onu baban bırakmıştı bana, hosuna gider diye dsndm." Dumbledore'un gözleri parladı "Yararlı s ey'er... baban buradayken onu sırtına geçirir, mutfaga gidip yiyecek birs eyler asırırdı."

"Birs ey daha var..."

"Bakalım bu neymiş?"

"Quirrell'in söylediğine göre, Snape -"

"Profesör Snape, Harry."

"Evet, o. Quirrell'in söylediğine göre, babamdan nefret ettiği için benden de nefret ediyormus. Doğru mu bu?"

"Doğrusu ikisi de birbirlerinden pek hoslanmazlardı. Seninle Mr Malfoy gibi. Günün birinde baban öyle birs ey yaptı ki, Snape onu hiç bağıslamadı."

"Ne yaptı?"

"Onun hayatını kurtardı."

"Ne?"

Dslere dalmışgibi, "Evet..." dedi Dumbledore. "Garip değil mi, insanların kafası nasıl alışıyor? Profesör Snape babana borlı kalmayı kaldıramadı... O borcu ödemek için de bütün bir yıl seni korumaktan peris

an oldu. Babana nefretini artık huzur içinde hatırlayabilir..."

Harry anlamaya çalıştı bunu, ama kafası zonkluyordu, vazgeçti.

"Efendim, birşey daha var..."

"Bir taksit mi?"

"Tas'i Ayna'dan nasıl çıkardım?"

"Hah, bak işte, bunu sorduğuna sevindim. Bu da benim parlak düşüncelerimden biriydi, ikimizin arasında kalsın, sakın kimseye söyleme. Tas'i bulmak isteyen kişi - kullanmak isteyen değil, bulmak isteyen kişi - onu ele geçirebilirdi ancak; baskaları altın yapmakla ilgilenirdi sadece, bir yandan da likir likir Yasam iksiri içerdi. Beynim bazen asırtıyor beni... Hadi artık, bu kadar soru yeter. Şekerlerim yemeye başla. Ah! Bertie Botts'un Bin Bir Çeşit Fasulye Şekerlemesi! Yazık, gençliğimde insanın içini bulandıranlardan biri çıkmıştı kismetime, o günden sonra da ağzıma koymadım - ama şu herhalde güvenlidir, ne dersin?"

Gülümseyerek açık kahverengi bir fasulye şekerlemesi attı ağzına. "Tüh!" dedi boğulurca şuna, "Kuhik ki-riymiş!"

Yönetici Madam Pomfrey'sin irin bir kadındı, ama çok düzenliydi.

"Besdakikacık," diye yalvardı Harry. "Kesinlikle olmaz." "Profesör Dumbledore'u aldınız..." "Elbette, o Okul Müdürü, ayrıcalığı var. Dinlenmen gerek."

"Dinleniyorum, bakın, yatıyorum işte. N'olursu-nuz, Madam Pomfrey..."

"Ne yapalım, öyle olsun," dedi Madam Pomfrey. "Ama sadece besdakika."

Ron'la Hermione'yi içeri aldı.

"Harry!"

Hermione ona sarılmaya hazırды yine, ama kendini tuttu, bası hâlâ ağırdığı için de Harry memnun oldu buna.

"Ah, Harry, biz senin öleceğini - Profesör Dumbledore öyle üzölmüştü ki -"

"Bütün okul bundan söz ediyor," dedi Ron. "Ne oldu, şunun doğrusunu anlatsana."

Gerçek öykünün inanılmaz söylentilerden çok daha garip, çok daha heyecanlı olduğu ender durumlardan biriydi bu. Harry herşeyi anlattı: Quirrell'i, Ayna'yi, Tas'i, Voldemort'u. Ron'la Hermione iyi dinleyicilerdi doğrusu; uygun yerlerde soluklarını tuttular, Harry Quirrell'in sarığının altında ne olduğunu söyleyince, Hermione çığlık atmaktan kendini alamadı.

Sonunda, "Demek Tasyok artık," dedi Ron. "Flamel öyle ölüp gidecek mi?"

"Ben de bunu sordum Dumbledore'a; dedi ki - ne demisti? - 'Düzenli bir kafa için ölüm de büyük bir serüvenden başka birşey değildir.'"

"Söylemistim, kaçığın tekidir diye," dedi Ron. Kahramanının ne kadar çilgin olduğundan etkilenmese

benziyordu.

"Sizin ikinize ne oldu?" dedi Harry.

"Ben rahatça döndüm," dedi Hermione. "Ron'u götürdüm - biraz zaman aldı bu - tam bay kushaneye gidiyorduk ki, Giriş Salonu'nda Dumbledore'la karsılaştık. Zaten biliyorduk - 'Harry onun pesinde, öyle değil mi?' dedi, üçüncü kata fırladı."

Ron, "Bu işi senin yapmanı mı istemisti yoksa?" dedi. "Babanın Pelerinini yollaması filan?"

"Ooo," diye patladı Hermione, "öyle düşündüyse eğer - yani, demek istiyorum ki - korkunç bir şey bu -ölebilirdin."

Harry, düşünceli düşünceli, "Hayır," dedi. "Tuhaf bir adam Dumbledore. Bana bir olanak sağlamak istedi galiba. Burada olup biten her şeyi biliyor, bu işe kalkışacağımızın farkındaydı, bizi durduracağına gerekli şeyleri öğretti, ipuçları verdi. Ayna'nın nasıl işlediğini öğrenmem rastlantı değildi bana kalırsa. Eğer becerebilirim, Voldemort'la yüz yüze gelmemin hakkım olduğunu düşünüyorduk..."

Ron, "Anlaşıldı, Dumbledore'un üstüne yok," dedi keyifle. "Bana bak, yarın yıl sonu öleni var, ayaga kalkmalısın. Puanlar toplandı, Slytherin kazandı elbet -son Quidditch maçını kaçırdın, sen olmayınca Ravenclaw bizi duman etti - ama yemekler harikadır."

O anda Madam Pomfrey daldı odaya.

"Neredeyse on beş dakika oldu," dedi kesin bir sesle. "DISARI!"

Deliksiz bir uykudan sonra, Harry neredeyse bütün bütüne iyileşti.

Dünya kadar eker kurusunu sıralamakla uğraşan Madam Pomfrey'e, "Sölene gitmek istiyorum," dedi. "Gidebilirim, değil mi?"

"Profesör Dumbledore gidebileceğini söyledi." Madam Pomfrey'e bakılırsa, Profesör Dumbledore bu işlerin akaya gelmeyeceğinden habersizdi. "Bir başka ziyaretçinin daha var."

"Güzel," dedi Harry. "Kim?"

Daha "Kim?" diye sorarken Hagrid süzülde kapıdan. Ne zaman bir odaya girse, olduğundan da büyük görünüyordu. Harry'nin yanına olurdu, onas öyle bir baktı, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Yüzünü ellerine gömüp, "Bütün - bunlar - benim -yüzümden!" diye hiçkirdi. "Fluffy'yi nasıl atlatacağını ben söyledim o alçağa! Ben söyledim! Bir tek bunu bilmiyordu, onu da ben söyledim! Ölebilirdin! Bir ejderha yumurtası ugruna! Bir daha ağzına içki koymayacağım! En iyisi, atsinlar beni buradan, bir Muggle olarak yasayayım!"

Hagrid'in, sakalından yaşlar süzülerek acı ve pısmanlıkla böylesine sarsıldığını görünce asimisti Harry. "Hagrid!" dedi. "Hagrid, nasıl olsa bir yolunu bulup öğrenecekti, burada Voldemort'dan söz ediyoruz, sen söylemesen bile nasıl olsa öğrenecekti."

"Ölebilirdin!" diye hiçkirdi Hagrid. "Onun adını da sakın söyleme!"

"VOLDEMORT!" diye bağırdı Harry; Hagrid öyle korktu ki, ağlamayı kesti hemen. "Karsı karsıya

geldim onunla, adini da söylüyorum iste. Keyfin yerine gelsin, Hagrid, Tas'i kurtardik, yok oldu, artık onu kullanamaz. Bir Çikolatali Kurbaga al, bende dünya kadar var..."

Hagrid, elinin tersiyle burnunu silerek, "Simdi hatırladım," dedi. "Sana bir armağanım var."

Harry, "Senin o ünlü sandviçlerden mi yoksa?" dedi korkuyla. Hagrid belli belirsiz kikirdadi.

"Degil. Onarmam için Dumbledore dün izin veedi bana. I zin verecegine sepetleyebilirdi de - neyse, bunu getirdim..."

Deri ciltli, güzel bir kitaba benziyordu bu. Harry merakla açtı kapagini, içi büyücü fotoğraflarıyla doluydu. Annesiyle babası her sayfadan gülümseyerek el sallıyorlardı ona.

"Annenle babanın bütün eski okul arkadaşlarına baykuslar yolladım, onlardan fotoğraf istedim... Sende hiç olmadığını biliyordum... Begendin mi?"

Konusamıyordu Harry, ama Hagrid anlıyordu.

Harry yıl sonus ölenine tek basına indi o gece. Madam Pomfrey, bütün titizliğiyle, onu tepeden tırnağa bir daha incelemiş, Harry de biraz gecikmişti; Büyük Salon çoktan dolmuştu. Yedi yıl üst üste Okul Kupası'ni kazandığı için, Slytherin'in yeşil gümüşrenkleriyle donatılmıştı. Yüce Masa'nın arkasındaki duvara üstünde yılan resmi olan koca bir bayrak asılmıştı boydan boya.

Harry girince önce bir sessizlik çöktü ortaya, sonra herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. Harry, Gryffindor masasında Ron'la Hermione'nin arasına oturdu, herkesin ayağa kalkarak kendisine bakmasına aldırmıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Neyse ki, Dumbledore'un da gelmesi uzun sürmedi. Miriltılar kesildi.

Dumbledore, "Bir yıl daha geçti!" dedi neseyle. "Simdi bu güzel yemekleri yemeye başlamadan önce ihtiyar bir adamın gevezelikleriyle sıkacağım sizi. Ne yıldırı ama! Dilerim kafalarınızın içi geçen yıla göre biraz daha dolmuştur... gelecek ders yılı başlamadan önce onları boşaltmak, yenilemek için önünüzde koca bir yaz var..."

"Simdi, anladığım kadarıyla, Okul Kupası verilecek. Puanlars öyle: Dördüncü sırada, üç yüz on iki puanla Gryffindor; üçüncü sırada, üç yüz elli iki puanla Hufflepuff; ikinci sırada, dört yüz yirmi altı puanla Ravenclaw; Slytherin'in de dört yüz yetmişiki puanı var."

Slytherin masasından bir çığlık ve alkışkasırgası koptu. Harry, Draco Malfoy'un elindeki saplı kadehi masaya vurduğunu görebiliyordu, iç bulandırıcı bir görünümde bu.

"Evet, evet, Slytherin başarılıydı," dedi Dumbledore. "Ama son olayları da göz önüne almamız gerekiyor."

Odaya sessizlik çöktü birdenbire. Slytherin'lerin gülümsemeleri dudaklarında donar gibi oldu.

"Öh öh öh," dedi Dumbledore. "Simdi son puanları da ekleyelim. Bakalım... Evet..."

"Önce - Mr Ronald Weasley'ye..."

Ron mosmor kesildi; güneşte perisan olmuş bir patlıcana benziyordu şimdi.

"... Hogwarts'ın uzun yıllardır tanık olduğu en başarılı satranç oyunu için, Gryffindor'a elli puan veriyorum."

Büyülü tavan Gryffindor'ların çığlıklarından az kalbin havalanacaktı; tepelerindeki yıldızlar bile titriyordu sanki. Percy'nin öteki Sınıf Baskanları'na, "Benim kardesim o!" diye böbürlenmesi isitilebiliyordu. "En küçük kardesim! McGonagall'ın dev satrancini boydan boya geçti!"

Sonunda yine sessizlige büründü salon.

"Sonra - Miss Hermione Granger'a... alevlerle karsi karsiya kaldigi anda bile sogukkanlilikini yitirmeden mantigini kullandigi için, Gryffindor'a elli puan daha veriyorum."

Hermione kollarına gömdü yüzünü. Harry onun hüngür hüngür ağlamakta olduğunu düşünüyordu. Masadaki Gryffindor'lar kendilerinden geçmişlerdi -yüz puan birden kazanmışlardı

"Daha sonra - Mr Harry Potter'a..." dedi Dumbledore. Odada çit çıkmıyordus imdi. "... kararlılığı ve olag üstü cesareti için, Gryffindor'a altmışpuan veriyorum.

Kopans amata kulakları sagır edecek türdendi. Toplama yapmayı becerenler Gryffindor'un puanlarının imdi dört yüz yetmişikiye yükseldigini fark etmişlerdi - Slytherin'in puanlarına esitti bu. Okul Kupası için berabere kalmışlardı - Dumbledore Harry'ye bir puan daha verseydi...

Elini kaldırdı Dumbledore. Oda yeniden sessizlige gömüldü.

Dumbledore, gülümseyerek. "Türlü türlü cesaret vardır," dedi. "Düşmanlarımıza karsi koymak yürek ister, ama dostlarımıza karsi koymak da yürek ister. Bu yüzden Mr Neville Longbottom'a da on puan veriyorum."

Gryffindor masasından yükselen gürültü öylesine yüksekti ki, o anda disaridan geçen biri, Büyük Salon'da patlama olduğunu sanabilirdi. Harry, Ron ve Hermione ayaga kalkıp çığlıklar atmaya başladılar; Neville ise, s oktan bembeyaz kesilmiş, kendisini kucaklayanların arasında kaybolmustu. Gryffindor'a hiç bu kadar puan kazandırmamıstı daha Önce. Harry, çığlık çığıga, Ron'un böğrünü dürterek Malfoy'u gösterdi; Malfoy, sanki kendisine Beden-Kilitleme büyüü yapılmışgibi, dehset içinde kaskatı kesilmisti.

Ravenclawla Hufflepuff öğrencileri de Slytherin'in geçilmesini kutluyorlardı; alkışlar arasında, "Bu demektir ki," diye seslendi Dumbledore, "salonun süslemelerinde degisiklik yapmamız gerek."

Ellerini çırptı. Bir anda yesiller kızıla, gümüşler altına dönüştü; büyük yılan resmi ortadan yok oldu, onun yerini aslan aldı. Snape, zoraki bir gülümsemeyle Profesör McGonagall'ın elini sikiyordu. Harry'yle göz göze geldiler, Harry onun duygularında en ufak bir degisiklik bile olmadigini hemen anladı. Buna aldirmadi bile. Gelecek yıl yaşam siradan bir yaşam olacaktı - artık Hogwarts'ta ne kadar siradan olabilirse...

Harry'nin yaşamındaki en güzel geceydi bu, Quidditch'te kazandıkları geceden de, Noel gecesinden de, dagifritini yere serdikleri geceden de güzeldi... bu geceyi hiç, ama hiç unutmayacaktı.

Harry daha sınav sonuçlarının açıklanacağını unutmıstı; sonuçlar açıklanınca hatırladı bunu. O da, Ron da iyi notlarla sınıf geçtiklerini öğrenince çokls asırdılar. Hermione, elbette, sınıf birincisi olmustu. Neville bile kupayı kurtarmıstı durumu, I ksir'den aldığı kötü notu Bitkibilim'deki başarısıyla dengelemisti. Kötü olduğu kadar da ahmak biri olan Goyle'un okuldan atılacağını sanıyorlardı, ama o da geçmisti. Buna üzüldüler, ama Ron'un dedigi gibi, yaşamdı bu, insanın her dilegi gerçekleşmiyordu.

Dolaplar bir anda bosaltildi, sandiklar, bavullar hazırlandı; Neville'in kurbagasi tuvaletlerin bir köşesinde bulundu; tatilde büyü yapılmamasini belirten yazili uyarilar dagitildi bütün çocuklara (Fred Weasley, üzüntüyle, "Bunu vermeyi de hiçbir yıl sektirmiyorlar," dedi); Hagrid onlari gölün karsi kiyisina geçirecek kayiklar filosuna götürdü; Hogwarts Ekspresi'ne bindiler; yolculuk boyunca, çevrelerindeki görünüm yes erip daha düzenli bir biçime girdikçe, konustular, güldüler; Muggle kentlerinden hızla geçerken Bertie Botts'un Bin Bir Çesit FasulyeS ekerlemesi'nden yediler; büyücü cüppelerini çıkarip yeleklerini, ceketlerini giydiler; sonunda King's CrossI stasyonu'nda Peron Dokuz Üç Çeyrek'e girdiler.

Perondan ayrilmalari epey uzun sürdü. I htiyar bir bekçi duruyordu turnikenin basinda, duvardan hep birlikte güm diye fırlayıp çıkmasınlar, Muggle'lari korkutmasınlar diye onlari ikiser üçer geçirdi.

"Bu yaz gelip biraz bizde kalın," dedi Ron, "ikiniz de - size baykusyollarım."

"Sagol," dedi Harry. "Böyle birs ey benim de hosuma gider."

Ana kapidan, itiskakislar arasında, Muggle'lar dünyasına yeniden adım attılar. S öyle bagıranlar oldu:

"Hosça kal, Harry!"

"Görüşürüz, Potter!"

Ron, siritarak, "Hâlâ ünlüsün," dedi.

"Gideceğim yerde ün mün para etmiyor," dedi

Harry.

Ana kapidan üçü birlikte çıktılar - Harry, Ron, Hermione.

"İste orada, anne, iste orada, bak!"

Ginny Weasley'ydi bu, Ron'un kız kardesi; ama Ron'u göstermiyordu.

"Harry Pooter!" diye ciyaktı. "Bak, anne, görebiliyorum -"

"Kapa çeneni, Ginny, parmakla göstermek ayıptır."

Mrs Weasley onlara gülümsedi.

"Yogun bir yıl mıydı?" diye sordu.

"Çok!" dedi Harry. "Tatliyla kazaga tesekkürler, Mrs Weasley."

"Birs ey değil, yavrum."

"Hazır misin?"

Vernon Eniste'ydi bu, hâlâ mosmordu yüzü, hâlâ biyikliydi; siradan insanlarla dolu bir istasyonda Harry'nin kafes içinde bir baykustasiyacak kadar umursamaz olmasına kizmisti. Arkasında Petunia Teyze'yle Dudley duruyordu, ikisi de Harry'yi görmekten dehsete kapılmisa benziyorlardı.

"Siz Harry'nin ailesi olmalısınız!" dedi Mrs Weasley.

"Öyle sayılabilir," dedi Vernon Eniste. "Çabuk ol, çocuk, bütün gün seni bekleyecek değiliz." Yürüdü gitti.

Harry, Ron'la Hermione'ye son bir söz söylemek için durdu.

"Yaz sonunda görüşürüz öyleyse."

Hermione, Vernon Eniste'nin arkasından kararsızca bakarak, "Dilerim. .s ey -güzel bir tatil geçirirsin," dedi- bir insanın nasıl bu kadar sevimsiz olabileceğine akıl erdiremiyordu.

"Geçireceğim" dedi Harry; yüzüne yayılan siritma arkadaşlarının asırttı. "Evde büyü yapmamızın yasak olduğunu onlar bilmiyor ki. Bu yaz Dudley'yle çok, ama çok eğleneceğim..."